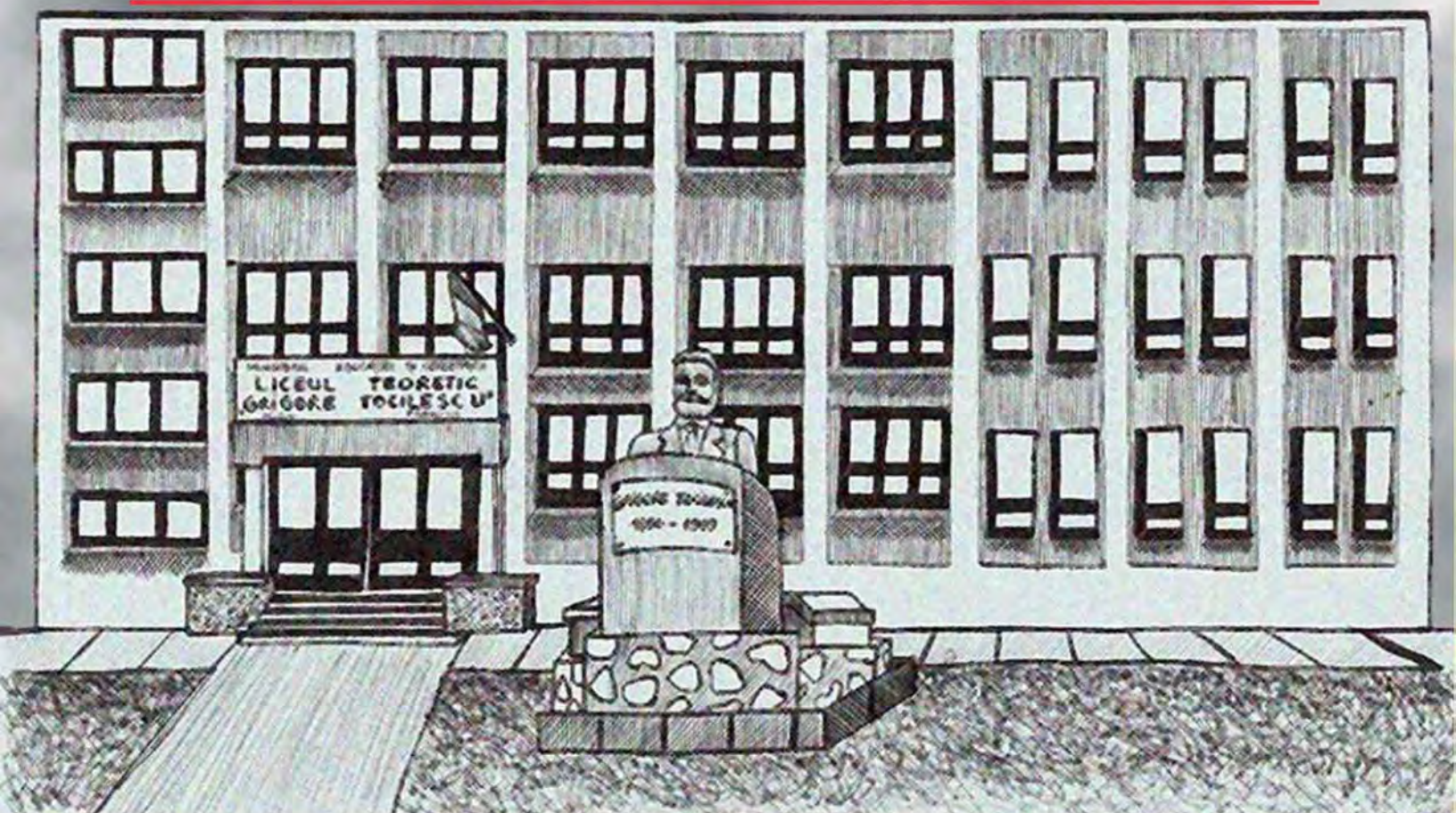

CENTENAR DUPĂ CENTENAR

Liceul Teoretic
Grigore
Tocilescu

100 ANI

Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”
100 de ani de învățământ
primar, gimnazial și liceal
(1919-2019)

PREAMBUL

Nicolae Iorga spunea că „un popor care nu-și cunoaște istoria este ca un copil care nu-și cunoaște părinții”. Este un mesaj dintr-un context mult mai complicat, dar care se potrivește perfect centenarului Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”, căci fiecare generație care vine se urcă pe treptele ridicate de cei dinaintea ei, pe umerii încovoiați ai bătrânilor, devenind povara firească în acest ciclu al vieții și al istoriei. Tocmai de aceea este o datorie să ne cunoaștem „treptele”, să pomenim numele „umerilor” pe care stăm, așa cum cei de după noi ar trebui să ne strige pe nume...

Pentru a nu fi orfani în comunitatea școlară și lipsiți de identitate e necesar, măcar la ceas festiv, să ne rememorăm rădăcinile, să le dezgropăm puțin pentru a le arăta și altora, să fim demni de ele.

Așa justificăm acest demers ce include încercarea de a lăsa generațiilor viitoare o carte de suflet, o carte de identitate.

-- // --

În acest moment aniversar, în care Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”, din orașul Mizil, pășește în nobila familie a liceelor centenare, gândul meu se îndreaptă către generațiile de absolvenți care au dus faima acestei școli în țară și în afara țării, precum și către întreaga pleiadă de dascăli valoroși care i-au format.

Tuturor le adresez tradiționala urare: „Vivat! Crescat! Floreat!”

INSPECTOR ȘCOLAR GENERAL ADJUNCT, PROF. HORIA TOMA

Un Centenar de Învățământ Mizilean

Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” este una din instituțiile școlare cu o bogată tradiție culturală, axată pe educația și instruirea elevilor, dar și pe promovarea culturii, ca mijloc de comunicare și relaționare în plan local și național.

Școala se află, în percepția colectivă a locuitorilor orașului, dar și a localităților ce o înconjoară, ca fiind cea mai căutată și râvnită unitate – un spațiu în care actul pedagogic, de instruire, dar și de modelare a caracterelor, se împletește armonios cu actul de cultură.

Rezultatele absolvenților liceului la examenele naționale, ținuta spațiilor de studiu, activitățile periodice organizate de unitatea de învățământ sunt expresii ale preocupării corpului profesoral, a conducerii școlii, a autorităților locale ce sprijină și încurajează educația prin intervenții permanente, concrete, durabile.

În plus, imaginea școlii se identifică anual cu imaginea localității și a oamenilor ei prin Festivalul Internațional de Poezie și Epigramă „Romeo și Julieta la Mizil” - această inițiativă neobosită exprimă spiritul oamenilor acestei zone, ființe care prin umor și satiră socială, prin poezie, ne invită cu zâmbetul pe buze și căldură în suflet să pășim împreună pe tărâmul „Tinereții fără bătrânețe și al vieții fără de moarte”.

Expansiunea spiritului local și-a găsit ecouri în toate regiunile țării, dar și în Basarabia, pământ românesc, de care ne simțim legați pentru totdeauna ca oameni iubitori de cultură și ca frați .

Scriitori de mare valoare ai literaturii române, istorici, epigramiști, interpreți de muzică clasică, oameni ai altor timpuri, dar și ai vremurilor în care ne aflăm, se întâlnesc în spirit și minte an de an în acest loc, devenit fascinant prin intensitatea bucuriei, prin strălucirea minților care ne unesc .

Ne dorim ca la Centenarul acestei instituții școlare, locul acesta - sacru prin motivul fundamental pentru care există - să capete asemenea aurului vechi, patina timpului trecut cu folos - timpul petrecut cu oameni și pentru oameni.

Elevilor și dascălilor săi, le urăm să rămână aceleași ființe iubitoare de tradiții, de istorie locală și națională, de cultură ca mijloc de a traversa timpul prezent și viitorul în îmbrățișarea cea curată, strălucitoare și nemuritoare a sufletelor și a minților.

La Mulți Ani, Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” Mizil!

Cu apreciere,

INSPECTOR ȘCOLAR GENERAL ADJUNCT, PROF. LILIANA ȚENESCU—Aprilie 2019

CUVÂNTUL DIRECTORULUI LICEULUI TEORETIC „GRIGORE TOCILESCU”

Pentru școala noastră, anul 2019 se prefigurează a fi un an al bilanțurilor. Pe 11 mai vom sărbători 100 de ani de învățământ primar, gimnazial și liceal, moment de grație atât pentru instituția noastră cât și pentru elevii și profesorii ei de azi și de ieri.

Credem cu tărie că trecutul trebuie mereu amintit și prețuit deoarece niciodată nu poți clădi nimic pe nimic. Într-un context istoric mai larg, „patronul” spiritual al școlii noastre, istoricul, arheologul, epigrafistul, academicianul, profesorul Grigore Tocilescu, se adresa generației tinere, studioase: „Mai cu seamă în împrejurări grele un popor se simte înclinat a-și întoarce ochii înapoi, ca să vadă ce au făcut generațiunile trecute pentru apărarea patriei, a libertăților ei; ca să se insufle de amintirile mari ale trecutului și să se cunoască îndatorat de a păstra cu sfințenie și de a face să crească depozitul ce i-a lăsat: libertatea, onoarea națională, patria și jertfa pentru mântuirea ei.” (Grigore Tocilescu, Prefață la *Manual de istoria românilor pentru școlile secundare de ambe-sexe*, București, 1899; fragment).

Școala noastră are o istorie, putem spune, îndelungată, marcată prin documente, mărturii și realizări pe care le puteți vedea și în acest volum. În prezent, suntem bucuroși că avem un corp cu totul nou de săli de clasă, un modern Centru de Documentare și Informare, o bibliotecă al cărei fond de carte a fost îmbunătățit recent cu o donație

consistentă din partea Bibliotecii Naționale a României, grație d-nei Camelia Petruța Voicu, fostă elevă a liceului nostru și director al BNR în acea perioadă, două laboratoare de informatică cu tehnologia înnoită prin donația unei cunoscute firme de IT.

Sala de sport și terenul, aflate până de curând într-o stare precară (foto1), au fost renovate (Foto 2, 3, 4). Mai avem o modernă, atractivă și des folosită sală de festivități (foto 5) prin care au trecut Solomon Marcus, Ștefan Cazimir, Corneliu Leu, Mircea Ionescu Quintus, Daniel Cristea Enache, Mircea Dinescu, George Stanca, Nicolae Dabija, Vasile Tărățeanu, Alexandru Mironov, Sorin Roșca Stănescu, George Corbu, Al. Popescu Zorica, Mihai Stănescu. (Foto 6, 7)

Minusul de la începutul anului școlar, terenul de sport, a fost asfaltat astfel încât elevii să-și poată desfășura orele în mod plăcut și în siguranță. (Foto 4)

Avem proiecte, parteneriate naționale sau chiar internaționale în desfășurare. Cel mai recent e acordul trilateral semnat în august 2018, cu două licee din R. Moldova și Ucraina: Liceul Teoretic Puhoi și Liceul „Mihai Eminescu” din Carapciu, în contextul sărbătoririi a 100 de ani de la Marea Unire, 1918. Acordul s-a semnat la Cernăuți, în prezența doamnei Eleonora Moldovan, consul general al României și a fost facilitat de dl. consul Edmond Neagoe. Acordul presupune, între altele, schimbul de bune practici în care vor fi implicați profesori și elevi din școlile partenere. Prima etapă a parteneriatului constând în cooperarea școlilor partenere în cadrul proiectului coordonat de liceul nostru, a fost realizată cu prilejul Festivalului Internațional „Romeo și Julieta la Mizil”, 25-27 ianuarie 2019, ediția a XII-a.

Anul 2019 este un an mai solicitant pentru noi toți, dar și este și o posibilitate de a face ca instituția noastră să devină mai cunoscută și mai apreciată. Se împlinesc, așa cum spuneam, 100 de ani de când, prin decret regal, publicat în Monitorul Oficial pe 9 septembrie 1919, se anunța înființarea la Mizil, a unui gimnaziu cu trei clase. Citez: „Ferdinand I, prin grația lui Dumnezeu și voința națională, Rege al României, la toți de față și viitori sănătate, am decretat și decretăm: se aprobă, sub rezerva ratificării ulterioare de către Parlament să se înființeze un gimnaziu cu trei clase în Mizil.”

Vom încerca să onorăm acest centenar de existență a învățământului mizilean printr-o sărbătoare în care să implicăm profesorii și elevii școlii, părinții,

partenerii, foștii elevi. În acest context, adresăm un salut cordial dlui col.rez. Eugen Lemnaru, absolvent al ultimei promoții a Liceului Teoretic, din 1941. Domnia Sa a confirmat că va fi împreună cu noi la centenar. Și predecesorii noștri și-au manifestat prețuirea pentru istoria și tradiția școlii noastre organizând sărbători memorabile de-a lungul timpului, la 50, 75, 80 și 90 de ani. (Foto 8, 9, 10, 11, 12)

În final, aș vrea să transmit elevilor noștri că statutul de elev la „Tocilescu” este o cinste, dar și o responsabilitate: cinstea de a fi printre cei buni, responsabilitatea de a fi la înălțimea exigențelor și de a duce mai departe bunul (re)nume al școlii noastre. Noi, profesorii suntem mereu cu voi și suntem siguri că vom reuși împreună.

Doresc să adresez și colegilor mulțumiri pentru eforturile pe care le-au făcut și le fac atât la

orele de clasă cât și la activitățile extracurriculare. Pe toți îi asigur de respectul și sprijinul nostru. Vă doresc să aveți sănătate, energie și inspirație în activitatea frumoasă și plină de responsabilitate pe care o desfășurați pentru educația elevilor noștri. Fie ca acest centenar să întărească realizările școlii noastre și să deschidă perspective pentru altele pe măsură.

Așa să ne ajute Dumnezeu!

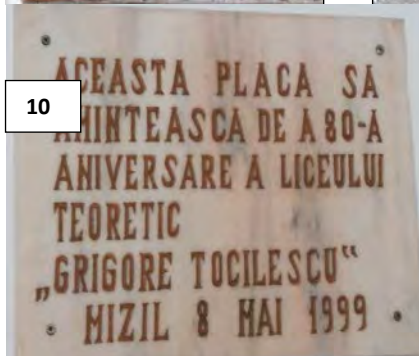
DIRECTOR, PROF. MINEA VICTOR

8

9

10

11

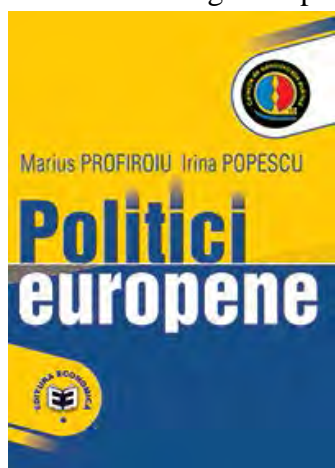

12

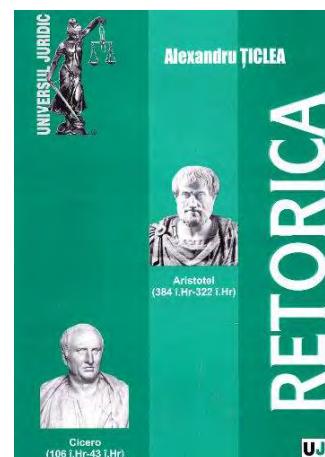
CUVÂNTUL DIRECTORULUI ADJUNCT AL LICEULUI TEORETIC „GRIGORE TOCILESCU”

„Educația este cea mai puternică armă pe care voi o puteți folosi pentru a schimba lumea”, spunea Nelson Mandela. Liceul nostru are o bogată tradiție în a oferi elevilor săi căile prin care să înțeleagă mai bine lumea și pentru a le transmite un bagaj de cunoștințe și competențe pe care să le ia cu ei pretutindeni, contribuind astfel la construirea unei lumi mai bune.

De-a lungul timpului, rezultatele obținute de elevii noștri la examenele naționale,

la cele de admitere în instituțiile de învățământ superior, dar și în societate, în domenii diferite de activitate, au construit încet, dar sigur, o reputație deosebită Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”. Este dificil să menționezi foști absolvenți sau chiar profesori care sunt o bucurie și onorează atât școala noastră cât și orașul, dar exemplele sunt numeroase, mai ales în domeniul educației: profesori universitari cu remarcabile rezultate academice sau care conduc universități importante din România cum ar fi prof.univ.dr. Marius Profiroiu, prorectorul Academiei de Studii Economice din București, prof. univ. dr. Alexandru Șonea, președintele Senatului Universității de Științe Agronomice și Medicină Veterinară din București, prof. dr. Doru Dumitrescu, inspector

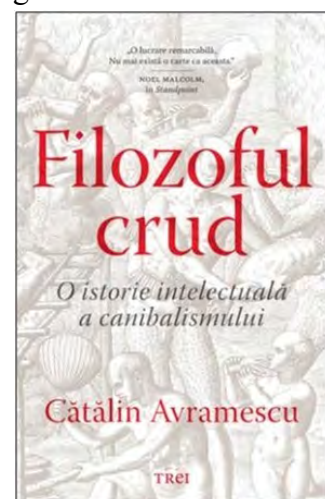

în Ministerul Educației Naționale, prof.univ.dr. Alexandru Minea, Universitatea D'Auvergne, Franța, autor a numeroase articole științifice în reviste prestigioase din Franța și nu numai, avocat prof.univ.dr. Alexandru Țiclea, doctor Honoris Causa al Universității de Stat din R. Moldova, rector al Universității Ecologice, președinte de onoare al Uniunii Naționale a Experților în Legislația Muncii, conf.univ.dr. Cătălin Avramescu, doctor în filozofie al Universității din București și docent al Universității din Helsinki, autorul volumelor „De la teologia puterii absolute la fizica socială”, „Filozoful crud. O istorie a canibalismului”. Versiunea americană a acestei lucrări, publicată în 2009 la Princeton University Press, a fost recenzată în „Times Higher Education” și „London Review of Books”, Gabriel Achim, absolvent al UNATC București și al University of North London, din 2004 regizor a numeroase filme, unele recompensate cu premii internaționale importante, de o vreme regizor al unuia dintre cele

mai populare seriale românești: „Las Fierbinți”, Gheorghe Iova (generația 1967), scriitor, a făcut parte din grupul de prozatori și poeți optzeciști, alături de Mircea Nedelciu, Ioan Flora, Gheorghe Crăciun, Mircea Cărtărescu, Gheorghe Ene, Constantin Stan, Ioan Lăcustă, Emil Paraschivoiu și Sorin Preda. A debutat în 1983 în antologia *Desant 83*.

Școala noastră are, de-a lungul timpului, realizări datorate colectivului de cadre didactice implicate atât în educația elevilor cât și în proiecte numeroase care au contribuit la conturarea unui „portofoliu” instituțional meritoriu. De altfel, am rezervat în volumul de față o rubrică separată acestor proiecte ale noastre, proiecte care, în ultima vreme, datorită tehnologiei pe care o avem la dispoziție și mai ales datorită implicării cadrelor didactice și elevilor, prin Consiliul Școlar al Elevilor și prin numeroși voluntari, sunt tot mai

frecvente și cu efecte pozitive asupra beneficiarului principal al procesului de educație care este elevul.

În încheiere, se poate spune că școala noastră a „furnizat” societății elevi bine pregătiți care, ulterior, (unii dintre ei) au devenit personalități de notorietate națională și nu numai.

Ne propunem să menținem ștacheta ridicată și să creștem calitatea condițiilor pe care le oferim elevilor pentru ca procesul instructiv-educativ să fie eficient și să constituie, cum spuneam la început, un bagaj de cunoștințe și competențe care să le asigure succesul în propria lor carieră, în familie și, deci, în societate.

**DIRECTOR ADJUNCT,
PROF.DR. DIVOIU MARIA**

LA SEMICENTENAR (EXTRAS DIN REVISTA LICEULUI DEDICATĂ ACESTUI EVENIMENT)

CUVÎNT ÎNAINTE

Cu cincizeci de ani în urmă, la insistențele câtorva oameni de inimă și de inițiativă din Mizil, se făceau demersuri pe lângă Ministerul Instrucțiunii Publice să se aprobe constituirea în acest oraș a unui gimnaziu.

Cu cincizeci de ani în urmă, în niște săli de clasă improvizate și cu mobilier școlar împrumutat, începeau să funcționeze primele două clase gimnaziale din Mizil, cu 64 elevi. Cu scurgerea anilor, școala a crescut, elevilor săi, tot mai numeroși, le-a fost dăruit, prin grija edililor orașului, un local corespunzător nou, iar gimnaziul a devenit liceu.

S-au format la sînul acestui edificiu numeroși ingineri, medici, profesori, economiști sau funcționari destoinici care au muncit sau muncesc încă în oraș sau pe diferite alte meleaguri ale scumpei noastre patrii.

Azi, cînd școala își serbează, prin grija partidului și statului nostru, o jumătate de veac de activitate, avem convingerea că, toți, cei ce aici s-au format sau au lucrat, încearcă un sentiment de îndreptățită mîndrie și satisfacții.

Apariția revistei școlii „Flacăra”, număr festiv închinat evenimentului celor 50 de ani de la constituirea acestei școli, este una din realizările cu care se face întîmpinarea măreței sărbători.

Înmănunchind cîteva din numeroasele, dar din cele mai valoroase creații literare originale ale foștilor și actualilor elevi, publicînd articole și probleme de natură științifică ori din preocupările variate ale elevilor, revista își propune să înnoade firul unor mai vechi preocupări ce-i caracteriza pe foștii elevi cînd la ședințele societăților școlare „Societatea culturală M. Eminescu” (1927), „Societatea de matematică” (1930) se prezentau numeroase și interesante referate.

Ne propunem ca să continuăm această activitate de publicare, spre a pune în valoare resursele spirituale ale elevilor noștri, să facem din revistă un adevărat izvor de energii viguroase, creatoare, un mijloc de descoperire de noi și numeroase talente, de formare și emulare a elevilor ce-și simt chemarea condeielui, de popularizare a variatelor și diverselor lor preocupări.

Ca într-un adevărat laborator, revista noastră va prelucra îndrăznețele gînduri și visuri tinerești. Ca un veritabil far, „Flacăra” noastră va călăuzi gingașul sentiment al iubirii de patrie și partid, de oameni și de viață spre o afirmare tot mai grăitoare a acestuia, azi în munca de școlar, mîine în aceea de producție.

Ne vom strădui să ținem mereu aprinsă și vie flacăra iubirii de oameni, de țară și popor în rîndul elevilor școlii, să ne aducem aportul nostru la pacea lumii, la prosperitatea neamului românesc, la înflorirea culturii noastre naționale.

prof. C. I. DRĂJNEANU
Directorul liceului

CENTENAR DUPĂ CENTENAR

Hotărârea privind înființarea *Gimnaziului din Mizil*, despre care apare informația conform căreia avea trei clase, este publicată în Monitorul Oficial nr.114, de marți, 9 septembrie 1919. Reproducem fragmentul mai jos.

No. 114
UN EXEMPLAR : 50 BANI
Marți, 9 Septembrie 1919

REGATUL ROMÂNIEI

MONITORUL OFICIAL

PREȚUL ABONAMENTULUI:
 În țară : 120 lei anual; 60 lei pe șase luni; 30 lei pe trei luni.
 Pentru autorități județene și comune urbane, 100 lei anual.
 Pentru comune rurale 60 lei anual.
 Abonamentul la *Dezbatere Parlamentară* costă 10 lei lunar și este
 oșebit de acela la *Monitorul Oficial*.
 Orice abonament se plătește cu anticipație.
 Abonamentele încep la 1 Aprilie, 1 Iulie, 1 Octombrie și 1 Ianuarie,
 fără a trece dintr'un an financiar în altul.
 În străinătate : lei 120 anual.

PREȚUL ANUNȚURILOR PARTICULARE :
 Lei 10 până la maximum 10 linii; iar când sunt mai multe linii,
 1 leu de fiecare linie.
 Costul unui exemplar *Monitorul Oficial* este 50 bani.
 Costul unui exemplar *Dezbatere Parlamentară* este 25 bani.

DIRECȚIA GENERALĂ A MONITORULUI OFICIAL ȘI IMPRIMERIEI STATULUI: BUCUREȘTI, BULEVARDUL ELISABETA

PARTE OFICIALĂ

București, 8 Septembrie

**MINISTERUL
CULTELOR ȘI INSTRUȚIUNII**

FERDINAND I,
 Prin grația lui Dumnezeu și voința
 națională, Rege al României,
La toți de față și viitori, sănătate :
 Asupra raportului ministrului-Nostru
 secretar de Stat la departamentul cul-
 telor și instrucțiunii sub No. 102.730,
 Am decretat și decretăm :

Art. I. Se aprobă, sub rezerva ratifi-
 cărei ulterioare de către Parlament, ur-
 mătoarele :

a) Se transformă în licee, cu începere
 dela 1 Septembrie 1919, următoarele
 gimnazii : »Cantemir«, »Șincai« și
 »Spiru Haret« din București; »Al. La-
 hovary« din Râmnicu-Vâlcea, »Sf. Ha-
 ralambie« din Turnu-Măgurele, »Enă-
 chiță Văcărescu« din Târgoviște, »Io-
 niță Assan« din Caracal, »Roman-
 Vodă« din Roman, »Cuza-Vodă« din
 Huși, »Tudor Vladimirescu« din Târ-
 gu-Jiu« și »Știrbey-Vodă« din Călărași;

b) Să se înființeze un liceu în orașul
 Silistra;

c) Să se înființeze câte un gimnaziu
 cu trei clase în următoarele centre :
 Calafat, Băilești, Corabia, Drăgășani,
 Curtea-de-Argeș, Mizil, Pogoanele, Pă-
 târlagele, Vălenii-de-Munte, Căminia,
 Roșiori-de-Vede, Oltenița, Târgu-Ocna,
 Târgu-Neamțu, Hangu, Liteni, Pașcani,
 Târgu-Frumos, Urziceni, Odobești,
 Hârlău, Fălciu și Medgidia;

Decr. la N. I. 11
13 Octomb. 1919

Publicațiune.

*Ministerul Cultelor și Instrucțiunii a dispus a se înființa
 pe ziua de 1 Oct. s. a. 1919, un gimnaziu în orașul Mizil.
 Înscrierile la acest gimnaziu se fac în toate zilele, cu înce-
 pere dela 15 Oct. p. a. la unușă de școală de băieți din
 Mizil, între orele 3½ - 5 p. m.*

*Admiterea elevilor se face fără concurs, dacă nu-
 mărul înscrișilor nu va trece de 50 - locuri disponibile.*

*Amplu acesta se primesc înscrieri numeroși pînă la 15.11.19
 a. t. e., urmînd ca în anul viitor să se înființeze și cl. III.*

EXECUTAT

LA DIRECȚIA JUCĂRIILOR

PRANOVA

LA ARHIVELOR NAȚIONALE

Director

L. I. Hiescu

PRIMELE GENERAȚII DE ELEVII ȘI PROFESORI AI GIMNAZIULUI DIN MIZIL

Ulterior acestor două documente, apare decretul lege nr. 3864, din 04. 11. 1919, emis de Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice prin care se constituia Gimnaziul din Mizil cu două clase de 70 de elevi (băieți).

10 May 1928.

Centenarul școlii noastre urmează a fi sărbătorit pe 11 mai 2019. Noi am marcat de fiecare dată, când s-a putut, (1969, 1995, 1999, 2009) tradiția și evoluția istorică a școlii prin festivități la care au participat deopotrivă foști profesori, elevi, inspectori generali și alți invitați importanți care au fost implicați într-un fel sau altul în destinul școlii noastre. În imaginile de mai jos apar invitații care au fost prezenți la celebrarea a 90 de ani, din 30 aprilie 2009.

Prima sărbătorire a învățământului mizilean a fost în 1969, an în care școala noastră a celebrat semicentenarul. Din imaginile de epocă, dar și din mărturiile celor prezenți atunci, am aflat că au fost momente emoționante și memorabile. Imaginile de mai jos dovedesc aceasta.

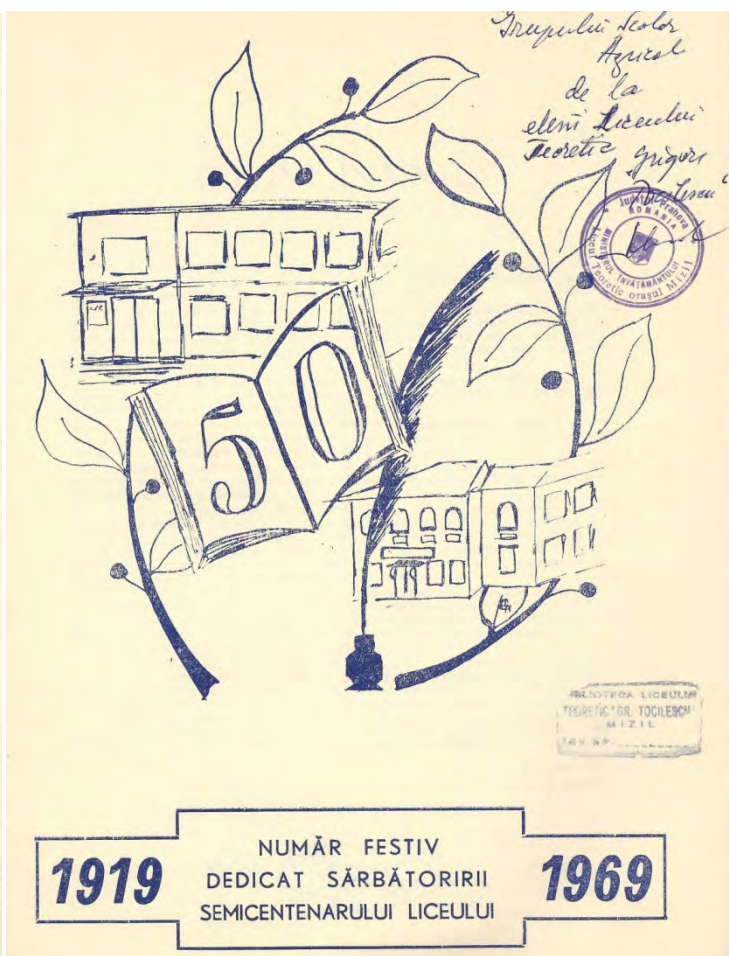
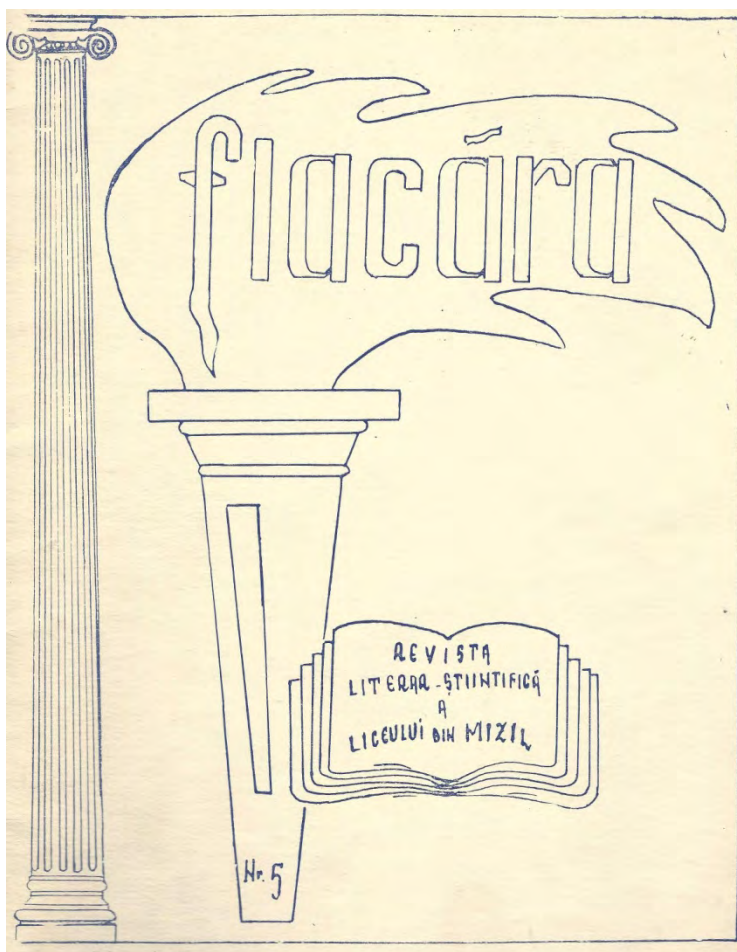

Sunt prezenți în fotografie profesori etalon ai învățământului mizilean: Drăjneanu Constantin, Drăjneanu Maria, Zecheru Constantin, Oprea Ferentz, Galiu Victor, Chițu Ștefan, Vasile Emil, Stan Petre, Baci Rodica, Lisagurschi Vasile, Menzopol Mihai, Ioniță Pompiliu, Ioniță Zoe, Manole Floarea, Diaconescu Constantin, Vasile Rodica, Gabură Aurelia, Gabură Ion, Capră(Oprea) Ileana, Macovei Toma, Macovei Speranța, Făgurel Victor, Burlacu Fane, Burlacu Elena, Dumitriu Ecaterina, Panait Lidia(Gorcinski), Picioruș Victoria etc.

Fotografiile le-am realizat prin scanarea imaginii negative de pe un film ORWO și transformarea în imagine pozitivă. **Alese mulțumiri dlui prof. Stamate Spiridon pentru film!**

Este important de știut că sărbătorirea semi-centenarului, din 1969, a fost reflectată și în revista liceului, intitulată *Flacăra*, revistă care conținea, printre altele, articole scrise de profesori, absolvenți, scriitori, persoane importante din acea perioadă etc. O retrospectivă a revistelor liceului ca, de altfel, și a momentelor importante din istoria școlii noastre le vom realiza tot în acest volum.

Am încercat în acest articol să fac o călătorie imaginară prin trecutul apropiat sau îndepărtat al instituției noastre, *in extenso* a învățământului mizilean. M-am sprijinit pe informații, documente și imagini din diverse momente ale evoluției școlii, date pe care le-am preluat din arhive, biblioteci, reviste, portaluri culturale, sau de la persoane particulare a căror viață și carieră s-au suprapus în mare parte cu istoria școlii.

Adresez alese mulțumiri dlui prof. Stamate Spiridon (Mizil, promoția 1969), dlui Bogdan Jugănar (București), dnei Doina Moinescu (promoția 1971, din București), dnei M.D. (promoția 1969, din Mizil, care dorește să rămână anonimă), Bibliotecii Academiei Române, Bibliotecii județene „Nicolae Iorga”, Direcției Județene Prahova a Arhivelor Naționale, Bibliotecii Digitale a Bucureștilor.

LA MULȚI ANI, DRAGUL MEU LICEU!

VIVAT! CRESCAT! FLOREAT!

A consemnat

PROF.DR. BĂDICIOIU LAURENȚIU, Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”

Liceului „Gr.Tocilescu” la centenar

La ceas aniversar găsesc util
Să fac această nobilă urare:
Liceul „Tocilescu” din Mizil
S-atingă cât mai multe centenare!

Liceul „Tocilescu”- tinerețe fără bătrânețe

Cu multă obiectivitate
Rostesc un adevăr de stâncă:
Deși c-un centenar în spate,
Acest liceu e tânăr încă!

„Tocilescu”, bată-l vina...

Răsfoind liceelor albumul,
Sunt îndreptățit să vă comunic:
Tocilari, prin ele-s cu duiumul;
Doar liceul „Tocilescu”-i unic!!

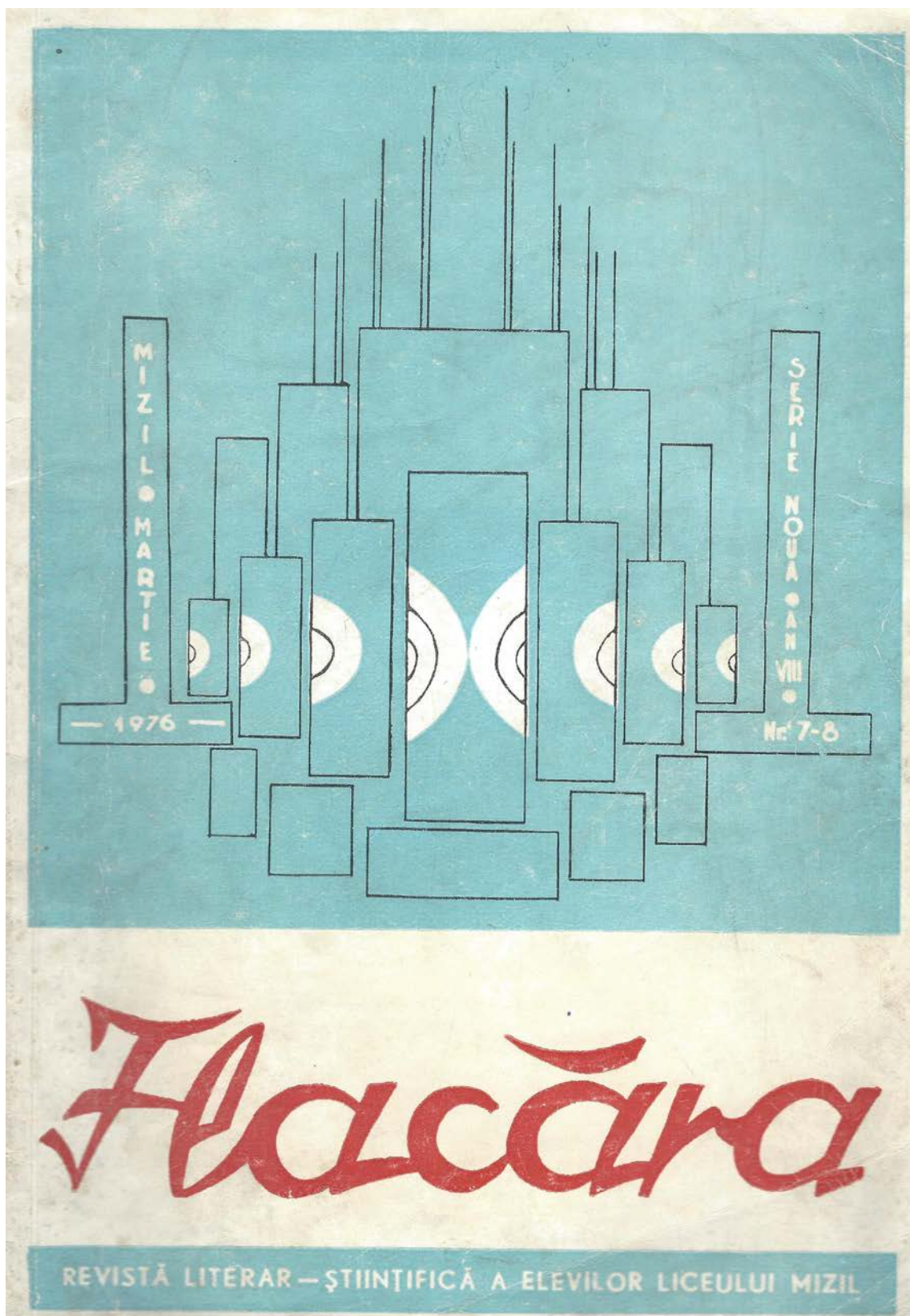
Vasile Vajoga - Iași

PROIECTELE ȘI PARTENERIATELE ȘCOLII NOASTRE

De-a lungul timpului, dar mai ales în ultimii ani, școala noastră s-a implicat și a dus la bun sfârșit numeroase proiecte locale, naționale și chiar internaționale. Pe lângă acestea, au fost realizate parteneriate și schimburi de bune practici atât interne cât și externe. Printre proiectele și parteneriatele realizate sau în desfășurare vom aminti câteva realizate mai ales în ultimii ani.

- Proiectul debutat de Ziua Educației: *Hora Unirii* și *Scrisoarea către Soldatul român*, responsabili: prof. Aura Eftimie, prof. Laura Șerban, director, prof. Victor Minea, dir.adj., prof. Maria Divoiu, Consiliul Elevilor, 2018
- Proiectul cultural Festivalul Internațional de Poezie și Epigramă „Romeo și Julieta la Mizil” (2007-2019). Responsabili: prof.dr. Laurențiu Bădicioiu și directorul școlii, prof. Victor Minea
- Proiectul european *Millenium* (Bruxelles), 2012-2015, coordonator Petronela Sturz (Primăria Mizil). Responsabili: prof. dr. Divoiu Maria, director adjunct, prof. Cernat Valentina, prof. Eftimie Aura. Participanți: România, Franța, Portugalia, Israel, Palestina, Congo. Scopul a fost identificarea problemelor globale cu care se confruntă societatea contemporană și redactarea în comun a unui document prin care se urmărește estomparea sau eradicarea lor.
- Proiectul în colaborare cu CȘE (Consiliul Școlar al Elevilor) și Fundația Comunitară Prahova, Fondul „Voluntariat-Implicare-Sustenabilitate”, 2016-2017; responsabili: prof. Eftimie Aura, prof. Moise Marian, eleva Vasilcoiu Andra (XIIA), 2016; responsabili: prof.dr. Maria Divoiu, prof. Aura Eftimie, Drăgoțel Andreea (XIIA), 2017. Ambele proiecte au avut ca scop realizarea unui spațiu verde, a unui parc în curtea din fața școlii și înfrumusețarea holului Corp A-desene.
- Participarea la edițiile Concursului de Cultură Generală ”The Best”, organizat de TV Valea Prahovei și ISJPH, concurs la care s-au obținut atât premii cât și mențiuni; responsabili: prof. Eftimie Aura, prof. Guțu Adela, prof. Moise Marian, prof. Cernat Valentina
- Proiectul revistei școlii, „Natura As”, ajunsă la a treia ediție; responsabili: prof. dr. Divoiu Maria, analist programator, prof. Șerban Cătălin, prof. Șerban Laura, prof. Eftimie Aura și prof. Cernat Valentina
- Proiectul ”4/4 Prieteni de Voluntariat”, parteneriat 2019-2021 cu Ambasada SUA și Consiliul American pentru Educație Internațională; responsabili: prof. Eftimie Aura, prof. dr. Divoiu Maria, prof. Pandelea Aura, prof. Frățiman Carla, prof. Mihai Ioana
- Proiecte de colaborare cu Biblioteca școlii, coordonate de dna bibliotecar Albeanu Daniela, „Credință și literatură exprimate prin pictură”; „Aleea scriitorilor”
- Parteneriat educațional cu Direcția Generală de Educație pentru Tineret și Sport a municipiului Chișinău; responsabili: director, prof. Minea Victor și prof. dr. Bădicioiu Laurențiu
- Parteneriat cu Societatea pentru Cultura Românească „Mihai Eminescu” din Cernăuți; responsabili: director, prof. Minea Victor și prof. dr. Bădicioiu Laurențiu
- Parteneriat cu Liceul „G. Palade” din satul Puhoi, R. Moldova; director, prof. Minea Victor, prof. dr. Bădicioiu Laurențiu, Albeanu Constanța, prof. dr. Covaliuc Milena, Dumbravă Adela
- Parteneriatul educațional internațional cu Liceul „Mihai Eminescu” din Carapciu, Ucraina; responsabili: director, prof. Minea Victor, prof.dr. Bădicioiu Laurențiu
- Parteneriat educațional cu Institutul „Eudoxiu Hurmuzachi” pentru Românii de Pretutindeni; responsabili: director, prof. Minea Victor și prof.dr. Bădicioiu Laurențiu
- Parteneriatul educațional cu Școala din Pătârlagele; responsabili: dir.adj., prof. dr. Divoiu Maria, prof. Eftimie Aura, prof. Frățiman Carla, prof. Mihai Ioana
- Parteneriat educațional cu Muzeul de Istorie și Arheologie Ploiești și Casa Memorială „Nichita Stănescu” din Ploiești; Catedra de română
- Parteneriat educațional cu Asociația Macedonenilor din România; responsabili: director Victor Minea și prof. dr. Bădicioiu Laurențiu
- Parteneriat educațional cu Universitatea „Ștefan cel Mare” din Suceava; responsabili: director Minea Victor și prof.dr. Bădicioiu Laurențiu
- Parteneriat educațional cu Universitatea „Vasile Alecsandri” din Bacău; responsabili: director, prof. Minea Victor și prof. dr. Bădicioiu Laurențiu
- Parteneriat cu Radio România Actualități; responsabili: director, prof.Minea Victor și prof.dr. Bădicioiu Laurențiu
- Sărbătorirea Spirituală a Liceului în parteneriat cu Parohia „Adormirea Maicii Domnului” Mizil, ajunsă la ediția a 14-a (desfășurate 13 ediții)
- Activități educative cu personalități contemporane:
  - Octav Bjoza, președintele Asociației Foștilor Deținuți Politici, supraviețuitor al închisorilor comuniste; director Minea Victor, prof. dr. Bădicioiu Laurențiu

- Col. (rez) Eugen Lemnaru (absolvent al liceului nostru, promoția 1941, 98 de ani), care va fi și invitat de onoare al sărbătorii centenarului; responsabili: director, prof. Minea Victor și prof.dr. Bădicioiu Laurențiu
- Teodor Baconschi; responsabili: director, prof. Minea Victor și prof.dr. Bădicioiu Laurențiu
- Lucian Avramescu; responsabil: bibliotecar Albeanu Daniela, Catedra de română

Cine a fost GRIGORE TOCILESCU?

S-a născut pe 26.10.1850 în Mizil și a murit pe 18.09.1909.

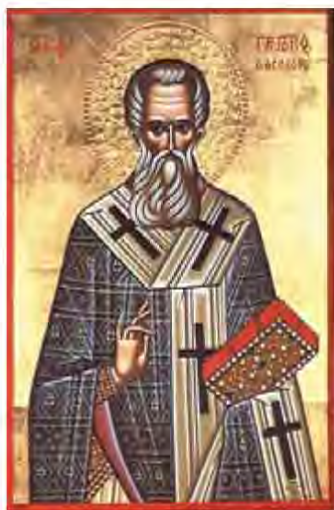
Tocilescu a fost istoric, arheolog, epigrafist, folclorist român, din 1890 membru al Academiei Române. A fost profesor de istorie antică și de epigrafie la Universitatea București, director al Dicționarului Geografic al României, secretar general la Ministerul Învățământului și senator conservator de mai multe ori.

Tocilescu este unul din primii istorici care s-a ocupat de studiul civilizațiilor de pe teritoriul fostei Dacii. Ca folclorist a publicat în colaborare o vastă culegere folclorică.

După terminarea școlii primare și a gimnaziului la Ploiești, Tocilescu pleacă întâi la București unde termină liceul la „Sf. Sava” după care urmează studiile superioare la Praga și Viena. Obține titlul de doctor în filosofie și se licențiază în drept. Întors în țară, ocupă în 1881 postul de profesor de istorie antică și de epigrafie la Universitatea din București.

(Conform www.wikipedia.com)

Moaștele Sfântului Grigorie Teologul

Sfântul Grigorie Teologul este sărbătorit în calendarul ortodox la 25 ianuarie singur și la 30 ianuarie împreună cu ceilalți doi Sfinți Ierarhi din secolul al IV-lea, Vasile cel Mare și Ioan Gură de Aur.

La intervenția Sfântului Sinod și a Patriarhului Bisericii Ortodoxe Române, racla cu moaștele Sfântului Grigorie Teologul (328-389) a fost readusă la 12 februarie 2001 la mănăstirea „Schimbarea la Față” - Slatina, din județul Suceava, după mai bine de 55 de ani, timp în care s-a aflat la Muzeul Național de Artă din București. [...]

Sfintele moaște – o parte din capul Sfântului – au fost aduse în Moldova de domnitorul Alexandru Lăpușneanu (1552-1561, 1564-1568). În timpul primului război mondial, mai multe racle cu moaște de sfinți au fost puse

la adăpost în Rusia țaristă, o dată cu tezaurul României. Însă ele nu s-au mai întors în țară decât în 1954, când României i s-a restituit și o mică parte din tezaur. Numai că podoabele și raclele cu moaște luate de la mănăstiri nu au mai reintrat în posesia acestora, ci au fost depozitate la Muzeul Național de Artă din București.

În 1975, Nicolae Ceaușescu intenționase să concentreze în acest Muzeu cele mai valoroase piese de patrimoniu din diferite zone ale țării, în principal cele aflate în posesia bisericilor. Numai intervenția Mitropolitului de atunci al Moldovei, viitorul Patriarh Justin Moisescu, care a întrebat retoric ce s-ar întâmpla în cazul unui cutremur devastator care ar lovi Bucureștiul, l-a făcut pe dictator să-și schimbe planul.

Mizil, 11 mai 2019

Liceul „Tocilescu” ne așteaptă,
La Centenar venim din patru zări,
Pentru Iubiții dascăli, cu urări:
Să crească-o generație deșteaptă!

„La trecutul mare, mare viitor!”

Ce-ți dorim, iubitele liceu,
În această zi de Centenar,
Înzestrat să fii de Dumnezeu
Totdeauna, cu Cerescu-i Har!

Ion Diviza - Chișinău

► **1 noiembrie 1919**

Prin decretul lege nr. 3864, din 4 IX 1919 emis de Ministerul Instrucțiunii Publice și Cultelor se constituie Gimnaziul din Mizil cu 2 clase de 70 de elevi (băieți).

► **1922**

Se înființează gimnaziul de fete.

► **18 iulie 1925**

Începe construirea noului local de școală (clădirea în care funcționează azi G.S. „Tase Dumitrescu”).

Fondurile sunt strânse prin subscripție publică, cei mai importanți donatori : Tase Dumitrescu, Constantin Condeescu

► **1929**

Se dă în folosință noul local al școlii cu 8 săli de clasă, sală de festivități, cancelarie, laboratoare și anexe

► **1938**

Liceul Teoretic se transformă în Liceul Comercial Mizil

► **1940 – 1941**

Ultima promoție a Liceului Teoretic

► **1948**

Liceul încetează activitatea, devine “Grup Școlar Agricol”- cuprinde Școala Tehnică de Contabilitate și Școala Profesională Agricolă.

► **1958**

Ministerul Învățământului și Culturii aprobă reînființarea Liceului Teoretic, Școala Medie Mixtă, în localul ce aparținuse înainte de război Școlii de Meserii de Băieți (pe strada N.Bălcescu, 131, terenul unde este astăzi clădirea nouă a liceului)

► **1960**

Scoala e dotată cu o construcție nouă, modernă, pe St. Erou Radu Nicolae (localul Sc. Gen.3) cu 22 săli de clasă, atelier, 2 laboratoare, muzeu de istorie, bibliotecă (în 1969 avea circa 10000 de volume), internat pentru 100 de elevi.

► **1968**

În baza noii legi a învățământului, Școala Medie Mixtă se transformă în Liceu Industrial, având clasele I – XII curs de zi și curs seral IX – XIII. Profilul liceului: Mecanic și Industrie Ușoară.

► **1980**

Prin reorganizarea liceelor, Liceul Industrial se constituie ca unitate școlară separată de Școala Generală nr. 3

► **1983**

Se dă în folosință localul Liceului Industrial din Str. N.Bălcescu, nr. 131, cu 8 săli de clasă, două laboratoare, cancelarie, bibliotecă și anexe.

► **1990**

În urma transformărilor reformatoare ale sistemului de învățământ ce au avut loc, liceul redevine Liceu Teoretic

► **27 mai 1995, 75 de ani de existență**; primește numele „Grigore Tocilescu” prin ordin de ministru; statuia lui Grigore Tocilescu este donată de Arhivele Statului, Mihai Rachieru, Constantin Dobrescu

► **8 mai 1999, 80 de ani de existență**; are loc inaugurarea Bibliotecii franceze „Saint Exupery”

➤ **2008**-construcția Corpului C, cu patru săli de clasă și sală de festivități

► **30 aprilie 2009, 90 de ani de existență**

➤ **2015-2016**, modernizarea Sălii de Sport

► **11 mai 2019, 100 de ani de existență**

DIRECTORII INSTITUȚIEI

1958 – 1963 Prof. Stan Petre (lb. română)

1963 – 1965 Prof. Popescu Cristina (geografie)

1965 – 1978 Prof. Drăjneau Constantin (lb. română)

1978 – 1986 Prof. Uruc Gheorghe (biologie)

1986 – 1990 Prof. Coravu Marta (matematică)

1990 – 1991 Prof. Vasile Emil (matematică)

1991 – 1996 Prof. Alexandru Elena (istorie)

1996 – 2001 Prof. Minea Victor (matematică)

2001 – 2006 Prof. Divoiu Maria (biologie)

2006 - .....Prof. Minea Victor (matematica)

PROFESORII DE-A LUNGUL TIMPULUI... MAI ÎNDEPĂRTAT

ALEXANDRU ELENA
prof. istorie

Prof. de Limbă
BURLACU ELENA

BURLACU FANE - PROF. de ROMÂNĂ

CAPRA ILIE
Prof. Fizică

CORAVU MARTA
prof. matematică
DIRIGINTE

prof. de Limbă
DRAUNEANU MARIA

Director
DRAUNEANU CONSTANTIN

Director adjuncț
IONIȚA POMILIU

Prof. de Fizică
IONIȚA ZOE

Diriginta
MACOVEI SPERANȚA

prof. de Limbă
NISTOR ION

prof. de Limbă
OPREA FERENTZ

Prof.
PANTAȘ PANSELĂ
de Fizică

PAVEL ELENA
prof. de franceză

TUDOR MARCELA
prof. filosofie

URUC GHEORGHE - PROF. GEOGRAFIE

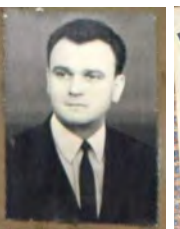
PROF. DIRIGINTE
VASILE EMIL
- MATEMATICĂ -

PROF. DIRIGINTE
VASILE RODICA
- MATEMATICĂ -

PROF. DIRIGINTE
NĂTESCU ELENA
- NATURALE -

PROF. DIRIGINTE
RADU GHEORGHE
- MATEMATICĂ -

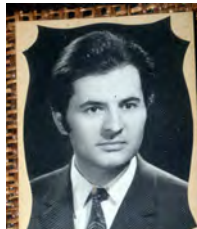
prof. de Limbă
LITINSCHI MIHAI

prof. de matematică
MANOLE FLOAREA

prof. de fizică
BRĂDĂTAN DAN

Director
ZECHERU CONSTANTIN

prof. marșant
URUC DOINA

prof. marșant
POPESCU GHEORGHE

APOSTOLESCU OCTAVIAN
prof. inginer

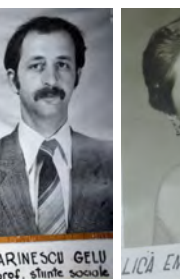
PETRE STELIANA
prof. geografie

VASILE STELU
prof. subinginer

Prof.
POPESCU MARIUS
de Română

MARINESCU GELU
prof. științe sociale

LIȚĂ EMILIA - PROF. de PSIHOL.

MOLDOVEANU VIORICA
prof. chimie

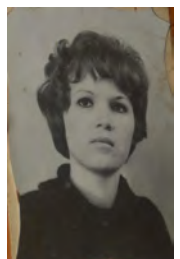
RADU MARIA - DIRECTOR
ADJUNCT

Prof. MIHĂIȚOIU LIDIA

CHELOCARU AURELIA
Prof. științe sociale

Prof. FRĂȚIMAN MARIA
de Franceză

Prof. LIȚĂ EMILIA
de Română

TUDOR ELENA
Prof. Psihologie

Prof. CHELOCARU AURELIA
de Chimie

În *Revista pentru Istorie, Arheologie și Filologie*, organ al *Societății Istorice Române*, director proprietar *Em E. Kretzulescu*, Președintele *Societății Istorice Române*, volumul XI, partea I, 1910

† GRIGORIE GR. TOCILESCU
(26 Octomvrie 1850—17 Septemvrie 1909)

Monumentul triumfal dela Adam Klissi grăește și va păstră în veci amintirea lui!

GRIGORIE G. TOCILESCU

26 Octomvrie 1850—17 Septemvrie 1909

Încă o faclă de lumină s'a stins pe altarul științei și culturii române: Grigorie Tocilescu, eminentul profesor de istoria antică, de epigrafie și de arheologie la Facultatea de Litere din București, Vicepreședintele Academiei Române, Directorul Muzeului Național de Antichități, Vicepreședintele Societății geografice române, Secretarul general al Societății Istorice Române, Vicepreședintele Ateneului din Capitală, distinsul parlamentar și savantul conferențiar, cercetătorul aprig al trecutului nostru național, povestitorul fermecător și entusiast al istoriei neamului, își dădă obștescul sfârșit în seara zilei de 17 Septemvrie 1909. Și atunci inimile noastre s'au umplut de jale și ochii noștri au lăcrămat; de atunci nu l-am mai văzut: Grigore Tocilescu nu mai e printre noi—a fost o rară aparițiune! Moartea lui a lăsat goluri mari și cu greu de împlinit pe terenul științei și al literelor, pe cel politic și cultural. Societatea Istorică Română mai ales e crud lovită prin moartea înainte de vreme a iubitului său Secretar general, căci el a fost sufletul și îmboldul acestei Societăți care a luat ființă în anul 1901, el a fost întemeietorul și directorul organului său de publicitate „*Revista pentru Istorie, Arheologie și Filologie*”... Dar nemărginita noastră durere se ușurează, precum zicea un panegerist la înmormântarea sa, printr'o mare și creștinească mângăere: câmpul activității sale este atât de îmbelșugat, ogorul vieții sale este atât de înflorit, că mulți, foarte mulți îi vor înălța încă multă vreme, nesfârșite și nemuritoare imnuri de laudă. El trăește și va trăi de apururea între noi prin operele lui monumentale!

Grigorie Tocilescu s'a născut la 26 Octomvrie 1850 în satul Fefeileu de lângă Mizil. Părinții săi erau originari din București, unde avuseseră mai multe proprietăți în mahalaua Mântuleasa. Tatăl său se numea George Tocilescu și a fost ofițer în oastea română; iar mama sa Elena, născută Brezeanu, descindea dintr'o veche familie de boerinași.

Magna Cum Laude
La Liceul „Tocilescu”
Din Mizil, la absolvire,
Toți elevii s-au ales cu
Centenarul de iubire.

Miracol educațional în fața
sutei Elevii-nvăță cu firescu'
Îmbold adus de centenar: O fi
liceul „Tocilescu”, Dar nu e
niciun... toclar!

De zece ori zece
Liceul „Tocilescu” a-implinit

Decenii zece și-i la centenar,
Iar calea-i dreaptă înspre infinit,
Căci în Mizil sunt dascăli buni, cu har!

Ștefan CIOCIANU – Cluj-Napoca Grigore CHITUL, Bistrița

Vasile LARCO, Iași

MEDALII DEDICATE LUI GRIGORE G. TOCILESCU **PĂSTRATE ÎN COLECȚIA MUZEULUI NAȚIONAL DE ISTORIE**

Draga Paula Vachon

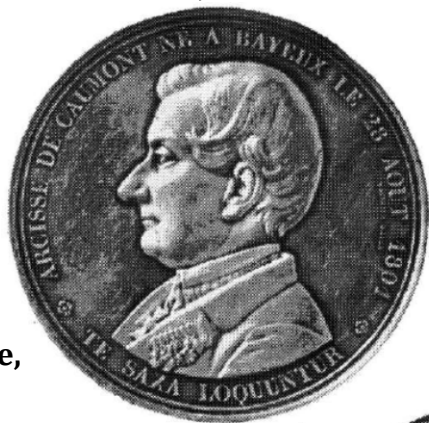
Grigore Tocilescu, istoric și folclorist român, a jucat un însemnat rol și în dezvoltarea arheologiei și epigrafiei românești, la care se adaugă o îndelungată carieră didactică și o diligentă activitate în domeniul muzeografiei, ca director al Muzeului Național de Antichități.

Toate aceste aspecte sunt concludent ilustrate de medaliile ce i-au fost dedicate în 1892 și 1896 și care sunt păstrate în colecția Muzeului Național de Istorie a României.

Medalia din 1892 i-a fost oferită lui Grigore G. Tocilescu cu ocazia participării sale la Congresul de arheologie din Orleans, participare semnificativă datorită importanței acestui congres și al societății care îl patrona în dezvoltarea arheologiei și în general a culturii franceze moderne. [...] Vedem deci că participarea savantului român la acest congres este importantă îndeosebi pentru ideile noi ce se susțineau cu privire la necesitatea conservării monumentelor istorice și, în acest sens, nu trebuie uitată încercarea lui Tocilescu de reconstruire, cel puțin grafică, a monumentului de la Adamclisi și care a fost publicată trei ani mai târziu, în 1895. [...]

Muzeul Național de Istorie deține și două variante de argint și de bronz ale medaliei dedicate de *Tinerimea universitară* lui Grigore G. Tocilescu în 1896, la sărbătorirea acestuia. [...]

Din capul de serie al acestei medalii s-au bătut pentru oficialități un număr redus de exemplare din argint, din care s-au conservat doar câteva, printre care și exemplarul de la Academie, plecat cu vechea colecție numismatică la Moscova în timpul primului război mondial, revenit în România în anul 1956 și ajuns, finalmente, la Muzeul Național. Acest fapt conferă o valoare sporită tandemului de medalii, îmbogățind patrimoniul muzeului cu ambele variante existente, argint și bronz.

Ion M. RUSE, Săcele,
Constanța

Florina Dinescu DINU,
Ploiești

Liceu deosebit

Liceul „Tocilescu”, din Mizil,
Celebru, chiar și-n marile orașe,
Posedă Juliette! Inutil!
-Că nu deține-atâtea balconașe.-

„Bacalaureatul” din ianuarie

Organizează „TOCILESCU” din Mizil
Un festival, cum multe nu se fac,
Și dă epigrafiștilor cu stil,
Chiar meritorii, diplome... de „BAC”.

Centenarul Liceului „Tocilescu”-Mizil

Acum, la an jubiliar,
Când „TOCILESCU”-atinge suta,
Aș vrea să fiu în bancă, iar,
Dar voi părea cam „dus cu pluta”.

2

Liceul „Grigore Tocilescu” Mizil

Acest liceu, spun cu emfază,
La centenar ajunse azi.
Elevii săi, ca niște brazi,
Maturi, ajung mai toți de bază!

Un liceu de clasă!

De-o sută ani Mizilul se mândrește
Cu-n minunat liceu de primă mână.
Aici Lumina pe copii-i trezește
Și le devine-n viitor Stăpână!

La „Tocilescu”, profesori și elevi de soi

În ăst liceu profesori mândri îs,
De-un centenar elevii-și cern,
Iar ei nu s-au făcut de răs
S-ajungă bieții-n vr'un guvern...

ZORILESCU FILOFTEIA, absolventă a Liceului Teoretic Mizil, promoția 1975, fostă șefă a clasei a XII-a C și absolventă a Facultății de Geologie și Geofizică București.

Am fost în Anul IV C și diriginte ne-a fost domnul profesor de matematică Vasile Emil. În primii trei ani am avut ca diriginte pe doamna profesoară de limba rusă Anica Tache. Româna am avut deosebită plăcere să ne fie predată de doamna Elena Burlacu, franceza de domnișoara Dobrescu, geografia de doamna Maria Drăjneanu, biologia de domnul Gheorghe Uruc fizica de domnișoara Ileana Capră, chimia de doamna David, educația fizică de doamna Teodora Caramihai și lucrul de doamna Artemiza Chiran.

Colegii mei, în număr de 27, au format un grup unit, deși unele păreri (din caietul de amintiri de la sfârșitul anului) spun că nu am fi fost chiar așa de uniți... O mică critică la adresa mea, eu fiind șefa clasei...

Anii au trecut și timpul, prin întâlnirile pe care le-am avut, a arătat contrariul: că am fost apropiați, ne bucuram de orice veste pe care o aflam despre noi, ne bucurăm când ne vedem, ne întâlnim și depănăm amintiri....

Acum, la Centenarul Liceului, le dorim tuturor toate cele bune! Cu mult drag!

Cu drag, ne amintim...

Timp este pentru a lucra și timp pentru a te odihni; timp pentru a semăna și timp pentru a culege. Timp pentru întristări și timp pentru bucurii. Acum este despre bucuria amintirii adolescenței noastre, despre pașii pe drumul maturizării, despre „aripi la pălărie” și lumea văzută în culorile curcubeului de adolescenții anului 1980 de la Liceul Industrial Mizil. Eram, noi: Băjenaru Aurelian, Negoită Constantin, Popescu Gheorghe, Coarnă Mihai, Condurățeanu Adrian, Nae Constantin, Simionescu Elena, Iacob I. Mioara, Frusinoiu Genoveva, Nicolae Simona, Stan Mirela, Dobre Elena, Iacob N. Maria, Negoită Mariana, Aldea Silica, Gheorghiu Cocuța, Curelea Daniela, Popescu Nicoleta, Popescu Iulia, Drăgoi Florica, Moldoveanu Mariana, Mihalcea Mariana, Stancu Miuța, Negoită Gina, Popescu Adrian, David Niculae, Rădulescu George, Ionescu Sorin, Preda Constantin, Zamfir Violeta.

Eram gata să înfruntăm toate provocările, să cucerim noi orizonturi cu ajutorul domnilor și doamnelor profesori: diriginte Coravu Marta - matematică, Burlacu Elena – limba și literatura română, Oprea Ferentz – biologie, Tudor Marcela – filosofie și economie politică, Stan Rodica – istorie, Oprea (Capră) Elena – fizică, Moldoveanu Viorica – chimie, Pavel Elena – limba franceză, Lică Emilia – limba rusă, Petre Steliana – geografie .Și .... așa a fost! Am devenit ceea ce ne-am dorit, oameni cu cariere, oameni realizați, Oamenii! Ne amintim de cea care ne-a părăsit mult prea devreme....Stan Mirela, de cei care ne-au îndrumat și nu mai sunt....amintiri, amintiri.....

În auriul lui septembrie ne-am întâlnit - 1980,

În canicula lui iulie ne-am despărțit - 1984,

Dar, mereu, amintirea va dăinui.

VIOLETA ZAMFIR, promoția 1984, Brașov

Ca fost elev al Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu” din Mizil, ca fost absolvent al secției Reale și îndrăgostit mereu de amintirile frumoase și iubirile de neuitat, vă mărturisesc că am rămas legat de aceste meleaguri și de „CULTUL” Liceului.

De fiecare dată când pășesc pe treptele sau culoarele Școlii, simt încărcătura energetică dată de amintirile frumoase și primele iubiri.

Acum, când sunt angajate festivități culturale precum „Romeo și Julieta la Mizil”, în fiecare an particip cu drag și încerc să transmit acel mesaj de continuitate coordonatorilor festivalului.

Mărturisesc că am pentru cei care m-au îndrumat și educat o prețuire aleasă. Nu-i pot uita pe: prof. Dăjneanu, Zecheru C-tin sau Vasile Emil și lista poate continua ...

Aceștia sunt mentorii mei pe care îi port în suflet și-i omagiez când pot în acest lăcaș.

Stimă și respect pentru conducerea actuală a Liceului, reprezentată de Prof. MINEA VICTOR și DIVOIU MARIA și pentru Prof. BĂDICIOU LAURENȚIU!

Stimă tuturor dascălilor care-și desfășoară activitatea aici!

La Mulți Ani Liceului „Grigore Tocilescu” din Mizil

La Mulți Ani colectivului de coordonare!

La Mulți Ani elevilor și viitorilor absolvenți!

La Mulți Ani foștilor elevi!

La Mulți Ani celor care iubesc Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” Mizil!

ING . CORNEL VASILE, promoția 1974, București

Amintiri neconforme

Vara anului 1969 se anunța călduroasă. Terminasem gimnaziul la „Liceul Teoretic din Mizil” și mă pregăteam pentru examenul de admitere la aceeași unitate de învățământ. De fapt, mă pregătisem întregul an deoarece mama, grijulie, aranjase să fac meditații la limba română, la matematică și istorie, disciplinele de examen de atunci. Pe vremea aceea nu cochetam cu istoria, deși îmi plăcea, și aș fi dorit să fac o secție la Liceul economic din Ploiești. Mama a luat foc, a refuzat imediat și categoric. Așa că, fără sorți de izbândă de a pleca de acasă, iata-mă în fața examenului de admitere. Amintirile s-au împrăștiat ca niște aburi, sunt totuși peste 50 de ani, și nu mai țin minte derularea probelor de examen și nici media de intrare în liceu. Ceea ce îmi amintesc este că listele erau lipite pe geamurile din curtea interioară, chiar la mijloc. Priveam în sus și nu mă vedeam și mi-a trebuit un timp să mă descopăr. Eram pe undeva, nici prea prea, nici foarte foarte, în lista intraților ce cuprindea parcă peste 115 fericiți. La începutul anului am aflat că fusesem repartizat clasei a IX-a A sau în anul I A, din cele trei care se constituiseră. Pe atunci învățământul preuniversitar se derula după reforma învățământului introdusă de chimistul academician Ilie Murgulescu, care ocupase acest portofoliu între 1961-1963. Liceul revenise la 12 clase și se împărțea în secțiile real și uman. Însă, până la împărțirea pe profile, cum am zice astăzi, care se făcea în clasa a X-a sau anul II, clasa a IX-a rămânea a fi studiată de toți elevii, la fel. Spre rușinea mea, nu îmi mai aduc aminte de colegii din clasa a IX-a A. Am vagi amintiri despre un anume Radu, un tip grasuț, cu părul roșcat, parcă un anume Istrate, mic și zglobiu, și mai țin minte numele șefei clasei, o anume Bălașa, foarte bună la disciplina celui care avea să ne fie diriginte, adică la matematică (am aflat, peste ani, că Bălașa că a optat să fie chiar profesor de matematică).

Dacă la amintirile despre colegi stau rău, nu am putut uita figura dirigului de un an, profesorul Radu Gheorghe sau pe a soției sale, micuță și plinuță, mereu zâmbitoare, însoțea explicațiile și cu o vorbă de încurajare pentru noi umaniștii. Dar să revenim. Peste un an, în clasa a X-a, avem să optez pentru uman, având ca diriginte pe profesoara Maria Drăgăneanu. Diferența era colosală, dar nu voi insista.

Dă-mi fericirea

Ce-i fericirea, te-ntreb, primăvară?
 Dă-mi-o, adu-mi-o tu, mîndră fecioară!
 Adu-mi fericirea prin raza de soare,
 Prin frunze ce crapă din mugur, răsare.
 Dă-mi fericirea din cerul albastru,
 Dă-mi-o din orice fîntă și astru,
 Din tot ce-i frumos azi pe lume,
 Din oameni, din visele bune!
 Dă-mi fericirea, tu primăvară,
 Tu mîndră, aleasă fecioară!

DUBOȘARU MARIANA
 elevă clasa a X-a C

Revista liceului - 1969

Felicitări pentru o muncă nobilă

La semicentenar - Revista liceului - 1969

Intr-un orașel ca al nostru, liceul e o școală de tip superior. Atît celelalte cadre din oraș, cit și cele din satele vecine privesc spre el ca spre un frate mai mare. Întîmpini vreo greutate în procesul instructiv-educativ, te adresezi tovarășilor de la liceu. Ei avînd un orizont mai larg, dau îndrumări competente.

Elevii și cadrele didactice de la Școala generală nr. 1 din Mizil primim realizările obținute de liceu în

opera măreață de educare a tinerei generații, cu bucuria pe care o simțim pentru propriile noastre succese. Mulți dintre elevii acestei școli crescuți sub îndrumarea noastră și-au continuat studiile la liceul azi sărbătorit.

Cu deosebită bucurie, aflăm că liceul local, care e și liceul „nostru”, își serbează 50 de ani de existență, o jumătate de secol de activitate în munca nobilă de formare multi-

laterală a personalității școlarului.

La această frumoasă sărbătoare, urăm din toată inima direcției liceului, cadrelor didactice și elevilor noi succese în activitatea nobilă de formare a noilor generații, pentru înflorirea continuă a patriei noastre dragi.

Școala generală nr. 1 Mizil
 prof. Ene VASILE
 director

Îmi amintesc însă de profesorii mei care m-au îndrumat, cu bune și cu rele, timp de patru, respectiv trei ani. În primul rând, îmi amintesc de doamna Speranța Macovei, profesor de excepție de latină și limba franceză, chiar dacă era dotată cu o doză letală de ironie și sarcasm. Faptul că reușise să mă deprindă cu limba strămoșilor noștri a fost probată când, în anul I la Facultatea de istorie, la examenul de limba latină, întrebare fiind cu cine am făcut latina în liceu, Petrică Ceașescu, profesorul examinator, avea să zâmbească la pronunțarea numelui profesoarei mele, dînd de înțeles că vorbeam de o persoană pe care o cunoaștema amîndoi și despre care avea o părere bună. Un alt profesor de la care avut ceva de învățat a fost Constantin Zecheru, profu' nostru de istorie, tobă de carte, cu

o bibliotecă de invidiat, dar lipsit de tact și cunoștințe de didactică. Nu îl pot uita pe nea Costică Drăjneau directorul școlii și profu' nostru de română, bun povestitor, înțelegător și bine intenționat, mereu binevoitor cu noi deoarece diriga era soția sa. Evident că nu am uitat de atractiva profă de filozofie, Manolache, parcă Aurelia, bine pregătită, dar total absentă emoțional, de teribila profă de rusă, doamna Panaițoiu, fostă Gorcinski, care stâlcea cu grație

limba română și ne obliga să recităm cu patos din poezii ruși și, nu în ultimul rând, de doamna profesor de română, Burlacu, extrem de locvace, bine intenționată și care ne-a obligat

să citim la disciplina dânsiei, Literatura universală, căci altfel luam 2, fapt pentru care și acum, peste atâtea decenii, îi mulțumesc. Desigur, am mai avut la clasă și alți profesori (doamna Tache de rusă, profesorul Nistor la istorie, profesorul Oprea la sport, care îmi era și rudă, profesoara Constantinescu la chimie sau domnișoara Capră la fizică), dar mă opresc în a lungi amintirile.

Un cuvânt de duioasă amintire și respect am pentru diriga mea din ultimii trei ani din liceu, doamna Drăjneau Maria. Mereu amabilă, atașată de clasă, evident mai ales de fete, a fost alături de noi, în limitele vremii de atunci, ne-a înțeles și parcă am simțit, la sfârșitul liceului, o oarecare doză de regret că se despărțea de acești elevi ai clasei a XII-a B. Rețin că, la ultima oră, un fel de „Ultimul clopoțel”, ne-au fost înregistrate pe o bandă de magnetofon gândurile despre ceea ce avem să facem în viață. Oare mai știe cineva unde mai este aceea bandă? Peste ani, la întâlnirile datorate festivalului „Romeo și Julieta la Mizil”, a fost singurul profesor pe care l-am revăzut cu emoție și drag. Când a plecat în marea călătorie, am aflat după un timp și am regretat că nu i-am fost alături pe ultimul drum.

Cert este că peste ani, când am ajuns să am aceeași profesie cu dascălii mei, mi-am promis să iau de la ei doar ce a fost mai bun. Acum, în prag de pensie, după o carieră de peste 40 de ani, din care aproape 20 în Ministerul Educației, ajuns din nou la catedră la un colegiu de prestigiu din capitală, mă întreb dacă am reușit. Probabil că elevii mei o vor spune, peste ani, atunci când își vor depăna amintirile, pe care eu s-ar putea să nu le aflu niciodată...

PROF. DR. DORU DUMITRESCU, promoția 1973, București

Fericire și mult spor

La semicentenar - Revista liceului - 1969

Liceul din Mizil serbează la 8 februarie 1970, o jumătate de veac de activitate. După mai bine de 36 de ani de activitate pe ogorul școlii, îmi pot da bine seama ce efort s-a consumat în toți acești 50 de ani; ce trudă a trebuit să depună dascălii și ce osîrdie în muncă elevii! Toate aceste eforturi pentru răspîndirea și însușirea luminii cărții și a științei sînt contribuții însemnate

la lupta pentru înlăturarea analfabetismului maselor, luptă în care s-a înrolat clasa noastră muncitoare încă de la primele ei manifestări organizate. Astăzi, sub conducerea înțeleaptă a partidului nostru, analfabetismul a rămas o tristă amintire și școala românească se dezvoltă multilateral, fiind un bun al întregului nostru popor.

În calitate de fost președinte al comisiei de bacalaureat care a func-

ționat pe lângă liceul din Mizil în 1962 și în numele elevilor, al cadrelor didactice și al conducerii liceului „N. Bălcescu” din Ploiești, urez elevilor, cadrelor didactice și conducerii liceului din Mizil viață lungă, în deplină sănătate și fericire și mult spor în activitate.

prof. Toma NEGULESCU
Directorul Liceului „N. Bălcescu”
Ploiești

La ceas aniversar – Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” Mizil, 100 ani de existență

Educația înseamnă încredere, libertate de exprimare, imaginație, ordine, profesionalism, asumare, iar în acest spirit am fost crescuți noi, elevii promoției 1992, a *Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”, din Mizil*. În cei 100 de ani de existență, *Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”, din Mizil* a făcut din dinamism și rezultate excepționale marcă înregistrată, implicându-se în programe și proiecte naționale privind învățământul, educația formală, formarea profesională continuă a cadrelor didactice, procesul educațional în general.

În existența Liceului nostru, de-a lungul timpului, au avut loc transformări, atât în legătură cu structura și conținutul procesului instructiv-educativ cât și în legătură cu tehnologia acestuia. Legătura liceului cu știința, cu tehnica și creația literar-artistică, în genere cu educația, nu a constituit în cele mai multe cazuri un deziderat, ci un fapt real. Procesul de diferențiere a învățământului se desfășoară atât în direcția adâncirii în domeniile cunoașterii științifice, cât și în direcția satisfacerii în cât mai mare măsură a intereselor, aptitudinilor și particularităților psiho-individuale ale elevilor. Pentru orice elev, începutul liceului reprezintă etapa cea mai frumoasă și, totodată, cea mai tumultuoasă, mai puțin previzibilă a vieții sale.

Fac parte din generația 1992 a *Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”, o generație plină de entuziasm, de dorință de cunoaștere, de afirmare, de idealuri, de promisiuni, de concepții și de desăvârșire individuală, de maturizare, de definire a personalității. Ce au însemnat anii*

de liceu pentru mine? Au însemnat „Începutul”! Începutul unei vieți cu un parcurs firesc, cu urcușuri și coborâșuri, marcându-mi existența, transformându-mă din fata fără prea multe opțiuni în persoana determinată, hotărâtă să-și depășească limitele și să-și pregătească calea spre împliniri personale și profesionale. Am avut norocul să-mi petrec anii de liceu alături de colegi minunați, de profesori dedicați, implicați și încărcăți de o responsabilitate enormă de la început și până la sfârșit. Amintirile cele mai frumoase sunt cele legate de emoțiile trăite la clasă atunci când urma să fiu ascultată, sau când aveam celebrele extemporale și teze sau când urmau ședințele cu părinții și știam că „ai mei” vor afla despre diverse acțiuni un tocmai îmbucurătoare pentru ei, chiuluri, teme neefectuate, note mici etc. Atunci totul părea o tragedie, acum însă regret că acei ani au trecut și re trăiesc cu nostalgie toate momentele petrecute alături de colegii și profesorii mei. Despre profesori pot afirma că au reprezentat ”busola” care mi-a ghidat mintea spre valori etice, adevăr, cultură și tehnici de învățare. Port în suflet imaginea celor care mi-au dăruit din înțelepciunea lor, din cunoștințele temeinice ale domeniilor/cursurilor pe care le-au predat la clasă în stilul propriu atât de rafinat și de responsabil, transmițându-ne informații valoroase și exemple de moralitate, verticalitate, demnitate și credință în toate formele sale. Am avut privilegiul să întâlnesc și să cunosc oameni minunați printre colegii de clasă și de generație, oameni cu care am legat prietenii puternice care un au fost slăbite sau rupte de trecerea anilor. Destinul ne-a purtat pe fiecare în locuri diferite, dar am rămas legați prin „acel ceva” și anume prin faptul că aparținem unei promoții și unei comunități speciale, că suntem produsul *Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”, din Mizil*. Acest lucru se datorează tot profesorilor și diriginților noștri care au știut să ne formeze ca o echipă, astfel încât fiecare eșec sau

1. O clasificare a primelor trei gânduri, dorințe, idealuri.
2. O definiție a vocației.
3. Un calificativ pentru promoția 1972–1973.
4. Ce a însemnat pentru dv. școala ?
5. Ce-ați așteptat de la școală și nu ați primit ?
6. Un gând pentru colegi.

Revista liceului – nr. 6, anul IV, 1970

Popescu Diamanta Tatiana
an IV B

1. Desigur, acum în pragul a două examene decisive pentru tot drumul pe care-l vom urma în viață este greu să ne clasificăm idealurile. Totuși — în primul rând vreau să urmez facultatea de filozofie-sociologie și deci să devin sociolog.

— în al doilea rând să devin un om util societății.

— în sfârșit să continui să-mi îmbogățesc cultura generală.

2. Înclinația spre un anumit domeniu spre o anumită activitate, dorul de a ajunge ceva, de a ajunge cât mai repede la capătul unui drum, capăt la care am visat în chip și fel, capăt care pentru mine înseamnă rostul în viață.

3. Bun.

4. Pentru mine școala a fost o treaptă spre înțelegerea viitorului, un izvor din care am sorbit însetată licoarea cunoașterii.

5. Nu știu ce am așteptat, dar acum, dacă aş reîncepe liceul, aş ști ce să iau.

6. Succese la examene și noroc în viață !

victorie să fie a clasei și nu individuală. Atunci, priveam profesorii ca pe niște ființe supranaturale, cu puteri magice, cu forțe neobișnuite; în timp am realizat însă că, fără a eluda acele caracteristici, profesorii noștri erau persoane obișnuite, cu pasiuni, cu dureri, cu slăbiciuni, dar care au știut ca, în fața noastră, să-și ascundă orice urmă de tristețe, de probleme, de griji, fiind întotdeauna preocupați să-și exercite cât mai bine profesia, cu dăruirea cu care au fost înzestrați. Au știut să ne determine să punem întrebări, să ne dăm răspunsuri, să participăm activ la ore, să studiem mai mult decât cuprindea curricula, să căutăm și să găsim înțelesuri la probleme și situații care păreau imposibile, să perseverăm și să îndrăznim să visăm, pentru că nimic pe lume un este de nedepășit dacă există voință și determinare.

În ceea mă privește, *determinare* este sintagma care m-a călăuzit apoi în anii de facultate, master, în slujbă și în relațiile personale și instituționale pe care le-am dezvoltat de-a lungul timpului.

Cum văd eu acum, din prisma profesiei actuale, relația liceului cu societatea? Răspunsul la această întrebare poate fi corelat cu faptul că fiecare unitate de învățământ trebuie să gestioneze resurse umane și financiare din ce în ce mai puține, dar, în momentul de față, este cert că *Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”, din Mizil* constituie un exemplu de inovare și performanță, adaptându-se nevoilor elevilor și cadre lor didactice, folosind variatele și tot mai numeroasele formate și dispozitive oferite de tehnologie în scopul educării, creării și al consumului de conținut și activități. Acest lucru presupune trecerea de la nivelul cel mai tradițional la un nivel care:

- amplifică conceptul de învățare cu o mare varietate de parametri: texte, muzică, imagini, festivaluri și alte manifestări culturale, constituind astfel un pol important, de resurse și activități educaționale și științifice de toate tipurile, având o ofertă de servicii extrem de actuală de care pot beneficia toți elevii;

- are grijă de interacțiunea cu și dintre elevi și cadre didactice, oferindu-se ca un spațiu deschis care invită la comunicare bidirecțională și la participare activă, facilitând crearea de conținut disponibil tuturor; prin dezvoltarea de platforme de e-learning, utilizând intensiv oportunitățile pe care le oferă spațiile web și conținuturile și canalele digitale, care să le permită accesul facil la informația sau resursele pe care le utilizează în clasă.

Urmărind activitățile complementare, dinamice și făcând o retrospectivă a acțiunilor desfășurate în liceu, consider că acesta este bine ancorat în realitatea învățământului preuniversitar românesc. În cadrul *Liceului* se derulează programe educaționale complexe, de cultură informațională și tehnologică care includ ateliere de utilizare a diferitelor dispozitive tehnologice, ateliere de creație, festivaluri naționale și internaționale, concursuri. Acum, la ceas aniversar, vreau să mulțumesc din suflet profesorilor mei pentru formarea mea și transformarea în ceea ce sunt astăzi.

Petruța Mihaela Voicu, promoția 1992, Biblioteca Centrală Universitară „Carol I” București
Manager Referințe petrutavoicu@yahoo.com www.bcub.ro

STRIGĂTURI

1. Cîtu-i soarele de sus,
Fete ca la Mizil nu-s ;
Așa-nalte, sprîncenate,
Și la poale ajurate ;
2. Frunză verde-a pomului,
Scumpă-i mintea omului.
Cine știe și-o păstra,
Ajunge bine cu ea.
3. Foaie verde și-o lălea,
Hai la joc, mîndruța mea.
Să jucăm hora la joc,
Ca să iasă busuioc ;
Și să jucăm și-o bătută,
Că la toamnă facem nuntă !
4. Asta-i hora horelor,
Hora muncitorilor.
Foicică, foi de ceapă,
Cine-i om ca să priceapă.
5. Joacă bine, măi firtate,
Să meargă hora pe roate,
Că de-o sta hora în loc,
Patru luni n-o să mai joc.
6. Hai noroc și numai bine,
Săptămîna care vine.
Săptămîna ce-a trecut,
Tare rău am petrecut.
7. U-iu-iu pînă ce-s viu
De-oi muri, mort o să fiu.
U-iu-iu că și-n mormînt,
Eu tot trebuie să cînt.
8. Feciorul care se ține,
La fata care rămîne.
Fata care-alege mult,
Se mărită cu un mut.
9. Mîndruliță, mîndra mea,
Eu pe tine te-aș lua ;
Nu mă lasă maică-mea ;
Că te culci seara cu soare,
Și te scoli la prînzul mare,
Și nu dai la pui mîncare.

Culese de IACOB DAN, anul III. A,
la 22 iunie 1975 de la Elena Gheorghiu,
în vîrstă de 52 ani, din comuna Gura
Vadului, satul Tohani, jud. Prahova

4 decenii în slujba școlii

Sunt laborant la Liceul Teoretic “Gr.Tocilescu” Mizil din mai 1979, la 10 ani de la semicentenarul liceului și iată că m-a prins centenarul, fiind astfel cel mai vechi salariat din școală. Nici nu era acest local – liceul avea locația unde este acum Școala nr.3.

Împreună cu colectivul din vremea aceea am participat la punerea pietrei de temelie a acestui local unde, pe lângă constructor, ne-am adus și noi aportul.

A fost o perioadă grea, am învățat în continuare în localul Școlii nr.3, iar eu ca laborant a trebuit să deservesc ambele școli pentru a putea folosi laboratoarele și aparatura care acum nu ne mai aparține. Asta s-a întâmplat timp de 3 ani.

Ne-am mutat în școala nouă și am început utilizarea, o parte din aparatură a rămas acolo. Personal, m-am deplasat la București și Iași, de unde am ridicat aparatura. Ce a fost posibil am mai confecționat și cu elevii, sprijiniți și de părinții acestora.

Meseria mea a fost de a lucra în mijlocul elevilor și de a-i ajuta în pregătirea practică.

Marea satisfacție este că am o relație bună cu foarte mulți dintre ei, m-au căutat, își amintesc de mine, iar medicii din rândul lor mă primesc frumos și vorbim, amintindu-ne cu drag de orele de laborator.

Nu sunt tânără, în curând voi implini 60 de ani, dar mă caracterizează același elan tineresc datorită faptului că lucrez doar în mijlocul școlarilor.

Succes în continuare, atât noilor generații de elevi, cât și colectivelor de cadre didactice, căci așa cum a precizat domnul prof. Drăjneanu Constantin la a 75-a aniversare, viața școlii este menținută ca o continuitate a trecutului prin prezența în rândurile cadrelor didactice de azi și de foști elevi ai acestei școli.

Și tot ca o continuitate a trecutului, actualul director al liceului, domnul profesor VICTOR MINEA, care nu este nici fost elev al școlii și nici fiu al orașului, a păstrat, conservat și modernizat o parte din vechea clădire a școlii.

ALBEANU CONSTANȚA, laborant, Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”

Din când în când, revenim!

Plouă. Plouă cu găleata. Când plouă, mă năpădesc amintirile și fug una după alta, luminându-mi fața.

-Doamnă, mă atenționează taximetristul, clădirea școlii a rămas așa de la cutremurul din 77... Hm... Privesc pe geam și mă cuprinde nostalgia.

-Vine anul 2000, zice el, și gata!

Gândurile mele fug peste grăduțul de piatră care a rămas în picioare. Văd panseluțele și năsturașii, narcisele și lalelele. Văd silueta zveltă a doamnei învățătoare care urcă scările largi de piatră spre a deschide ușa uriașă din lemn. Uneori intram și noi pe acolo, rar, foarte rar, și nu-mi mai aduc aminte cu ce ocazie o făceam. Câteodată, din curiozitate, intram pe alea îngustă din partea dreaptă a școlii care separa clădirea noastră de căsuța mică în care erau găzduiți doi tineri profesori. Mai târziu am aflat că acolo locuiau domnul și doamna Drăjneanu.

Noi intram prin stânga. Curtea școlii era plină de rochițe pepite, plisate, cu mâneci lungi și manșetute albe. Gulerașul rochiței rotund și alb era diferit de la o fetiță la alta: unul era foarte simplu, altul dantelat, altul brodat... La fel și manșetutele (o mică cochetație a mamelor). Peste rochiță, șorțulețul albastru (brodat cu pasmanterie albă) cu platcă și bretele, întrecea frumusețea uniformei. Pe cap purtam o panglicuță albă și, celor care aveam codițe, mamele se întreceau în a ne face pampoane care mai de care mai spectaculoase. Ciorăpeii sau șosetele treisferturi erau obligatorii albe. La băieți, uniformă era mai săracă: costumaș bleumarin și cămașă pepită (ca rochița noastră). Când suna clopoțelul, ne așezam unul în spatele celuilalt, pe clase, și așteptam, în liniște, intrarea în clădirea școlii.

Patru clase mari, foarte înalte, ne-au găzduit în cei patru ani de școală primară. Un zâmbet cald îmi încălzește fața. Doamna... pardon, tovarășa învățătoare Lisagurski (eu am învățat pe vremea tovarășilor comuniști. Era în 1965, iar rușii, „apărătorii” noștri dragi, schimbaseră apelativele de domn și doamnă în tovarăș și tovarășă), deci... tovarășa Lisagurski trecea elegantă, blândă și frumoasă (cu cocul ei nelipsit, strâns în clame pe spate), cu nuielușa suplă și

elastică și atingea banca, așa, ca o pedeapsă pentru cel care scria urât. Dânsa nu ne bătea. Bătea doar banca pe care noi o ocupam, așa, ca proverbul „Bate șaua să priceapă iapa”.

Băncile erau lungi, de patru locuri, cu patru adâncituri rotunde în partea superioară în care ne puneam călimărilor cu cerneală. Lângă adâncituri aveam fiecare o scobitură, suficient de lungă, unde așezam de fiecare dată, tocul cu penița. Toate băncile erau pline de pete albastre, ca degetele noastre și numai sugativa putea să tragă cerneala în surplus. Uneori, tocul îl mai foloseam ca armă albă în rezolvarea disputelor dintre noi, dispute care erau taxate de tovarășa și încasate de noi. Dacă mizeria de pe bănci era foarte mare, sâmbăta, după ore, rămâneam să rașchetăm băncile cu o bucată de geam și niciodată n-am înțeles cum de nu s-au subțiat de atâta rașchetat. De altfel, nu am înțeles de ce noi nu am fost nicicând în vizită la Școala Nr.2 care era în spatele școlii noastre.

Noi, copiii, ne-am simțit bine în școala noastră cu patru clase primare despre care nu știam nimic. Cine a construit-o? A fost tot timpul școală sau casă boierească? În capetele noastre comuniste, școlile erau de la partid, care avea grijă de toate și de tot.

Prin clasa a II-a am început să primim cravată roșie de pionier, semn merituos pentru bună purtare și rezultate bune la învățătură. Noi, pionierii (care aveam și o uniformă festivă de pionier: fustă bluemarin plisată, cămașă albă cu epoleți și bască albă cu insigna de pionier) eram cei care duceam și aduceam planșele la etaj. Acolo era laboratorul, loc pentru toate : hărți, planșe pentru lecția de botanică și biologie, două microscopice bătrâne ca bunica, niște borcănase pline cu de toate și... măsuța cu

1960-1961, XA - diriginte, prof. Iliescu Minodora.

1962 - XA - toate fetele.

1964-Excursie la Craiova

lighean, unde ne spălam mâinile. Era frumoasă școala noastră !

Cred că acolo, sus, era și cancelaria deoarece în zilele ploioase, când nu puteam să ieșim în recreație în curtea școlii (căreia i se „înmuia” trotuarul) priveam cum urcau învățătoarele noastre elegante, cu cataloagele sub braț. Zilele ploioase erau grele pentru toți: elevi, învățătoare, femei de serviciu. Dacă era musai să ieși, păseam pe partea pietruită pentru a ajunge în fundul curții la WC-uri sau... closete, cum s-ar fi numit ele,

atunci.

-La școala Nr. 2 am învățat și eu! Mă trezește din visare taximetristul: Am stat acolo până în clasa a VII-a și liceul l-am făcut în clădirea din parc, lângă stadion.

-Suntem de-o seamă? îl întreb eu.

-Dacă spuneți dumneavoastră... Eu sunt generația norocoasă, n-am mai dat examen la sfârșitul celor 7 clase, la examenul pentru liceu, am dat, parcă, la mai puține obiecte, am fost ultima promoție cu unsprezece clase (după noi au urmat cu doisprezece) și la bacalaureat am dat examene numai la trei obiecte față de cei de dinaintea noastră care au avut cinci sau șase obiecte. Norocoși, doamnă! Tace...

Mă lasă cu gândurile mele. Încerc să îmi adun amintirile și memoria se joacă cu ele nereușind să pun cap la cap cronologic: întâmplări, colegi, evenimente, profesori. Îmi aduc aminte de prima profesoară de sport pe care am avut-o la gimnaziu. Cum se numea? Iertare doamna, nu îmi aduc aminte. Înaltă, suplă, cu părul lung (balansat de fiecare dată în partea stângă a capului), voce plăcută și mișcări armonioase, ne făcea să așteptăm cu nerăbdare ora de educație fizică. Săritura peste cal, mersul pe bara joasă, cățărutul pe grilajul de lemn, inițierile în volei, handbal și baschet, exerciții de toate felurile ne făceau să ne simțim bine în propriul nostru corp. Aveam o sală mare de sport.

Uneori cei mari, de liceu, organizau fel de fel de baluri, seri de dans sau aniversări. Noi, cei mici, trăgeam cu coada ochiului și priveam curioși la colegii noștri de liceu care ni se păreau niște persoane mature, frumos educate și cu prestanță.

Clasa a V-a am făcut-o în clădirea de pe N. Bălcescu, în fundul curții. Ne-am mutat pe rând în clasa din dreapta sălii (unde nu era deloc confortabil deoarece erau aproape de cancelarie)

1964 - Excursie la Craiova. Dl. Drăjneanu, dna Drăjneanu, dna Chițu...

apoi clasa a șaptea am făcut-o în clasa de jos, din groapă .

Mi-au rămas în minte câțiva profesori: Domnul Stoicescu-profesorul de matematică, Doamna Capmare Rodica - profesoară de limba rusă, Doamna Iliescu - profesoară de geografie, Domnul Lisagurski - profesorul de muzică, Domnul Menzopol-profesorul de desen... Domnul Menzopol?! Cu părul grizonat, ușor ondulat și dat pe spate (mult mai lung decât al celorlalți Domni profesori), cu fruntea lată și înaltă; mergea țănoș cu pieptul scos în față și mâna strânsă mereu la spate. Cu zâmbetul lui special, cu o politețe rar întâlnită, mereu amabil, artist adevărat, te făcea să te simți mai mult decât un elev de gimnaziu. Desenul era obiectul meu preferat. Cu atât am rămas din școală.

1965 - Clasa a VI-a - diriginte, prof. Galiu Victor.

Deci? Nu am fost o elevă strălucită! Limba română? Nu știu exact. Profesorii din gimnaziu ? ...poate Domnul Burlacu, poate Doamna Macovei cu ochelarii ei mari și rotunzi, încadrați de o ramă neagră și groasă care-i acopereau ovalul feței. Întotdeauna îmbrăcată cu fuste largi în care împingea cu mâna stângă bluza ce nu voia să rămână la locul ei, avea o mișcare continuă în aranjarea părului tăiat ușor drept iar deasupra creștetului avea o buclă ondulată, așa cum îmi făcea mama când eram la grădiniță. „Frumușelilor, ia să vedem ce am pregătit pentru astăzi? „Mai târziu la liceu, frumușelilor s-a transformat în „Frumușelelor” deoarece, fiind o clasă de uman, eram mai multe fete. Patruzeci și... numai trei băieți. Avea un zâmbet enigmatic și calm. Te anunța: „Frumușico, văd că limba latină nu este o prioritate pentru tine, așa că nu pot să îți dau mai mult decât patru, deși ai merita trei. Treci la loc drăguță, poate data viitoare mă faci fericită .” Când zicea asta, ridica colțul stâng al gurii mult mai sus ca de obicei, așa, ca și cum ar mima... „ce să îți fac, nu este vina mea” și ridica ușor umerii cu o părere de rău .

Deci? Nu am fost o elevă strălucită! Limba română? Nu știu exact. Profesorii din gimnaziu ? ...poate Domnul Burlacu, poate Doamna Macovei cu ochelarii ei mari și rotunzi, încadrați de o ramă neagră și groasă care-i acopereau ovalul feței. Întotdeauna îmbrăcată cu fuste largi în care împingea cu mâna stângă bluza ce nu voia să rămână la locul ei, avea o mișcare continuă în aranjarea părului tăiat ușor drept iar deasupra creștetului avea o buclă ondulată, așa cum îmi făcea mama când eram la grădiniță. „Frumușelilor, ia să vedem ce am pregătit pentru astăzi? „Mai târziu la liceu, frumușelilor s-a transformat în „Frumușelelor” deoarece, fiind o clasă de uman, eram mai multe fete. Patruzeci și... numai trei băieți. Avea un zâmbet enigmatic și calm. Te anunța: „Frumușico, văd că limba latină nu este o prioritate pentru tine, așa că nu pot să îți dau mai mult decât patru, deși ai merita trei. Treci la loc drăguță, poate data viitoare mă faci fericită .” Când zicea asta, ridica colțul stâng al gurii mult mai sus ca de obicei, așa, ca și cum ar mima... „ce să îți fac, nu este vina mea” și ridica ușor umerii cu o părere de rău .

Nu pot să îl uit pe Domnul Macovei. N-am știut niciodată cu ce se ocupa, era mult mai scund decât soția lui și semăna perfect cu Lenin. Și pentru că mi-am adus aminte de Lenin, obiectul care mă teroriza era limba rusa! Profesoara era venită de la Moscova, pocea într-un fel Limba Română și voia să scoată din noi, veritabile rusoaice. Am avut-o și ca profesoară în gimnaziu o perioadă. „Am să văd cine tuși la tablă ?! Numirile 7, 15, 23, 27, 35. Repidi repidi

1965 - DRĂJNEANU, MACOVEI, ALESIU, MENZOPOL, PETRE MARIETA ...

1965 - Profesorii după premiere.

că mi grăbesc. Câteva întrebări scurte și... gata !” „Pientru asta ai trei cu două puncte”.

Apăsa uneori cu penița stiloului atât de tare, de credeam că o să se găurească foaia catalogului.

Se ridica în picioare și era așa de micuță că i se vedeau doar ochii sclipitori ce porneau din căpșorul ei rotund peste capetele noastre și auzeam iarăși niște numere care erau numerele locului pe care îl ocupam în catalog. „Treizeci și șapte, patruzeci și... trei, Burdușea... Gata!

Sunt terminată, încă un trei îmi venea să dau foc cărților.

Nu pot spune același lucru despre Profesoara de limba franceză! Tânără, frumoasă, blondă... cochetă până la anihilarea celeilalte profesoare, era o bună prietenă a fetelor de la uman și ne insufla și nouă dragostea pentru stima de sine. Alexandrina Bătău, așa se numea profesoara noastră de franceză, ne onora cu prezența ei, inclusiv pe băieții de la real (clasele cu obiecte serioase: matematică, fizică, chimie)

Astăzi îmi pare rău că nu am avut note mai mari la această materie, dar... m-am descurcat foarte ușor, cu franceza mea, printre francezi și chiar am primit laude. Mai este un nume care mi-a rămas în minte, Alexandrina Ciurusnuc. Ne preda ceva care avea multă psihologie, multă cunoaștere a caracterelor umane, multă cunoaștere despre mimica feței... Ce om! Câtă personalitate! Câtă sensibilitate !

Sunt profesori care au rămas în sufletele noastre, profesori care ne-au atras către ei, profesori care ne-au făcut să ne descoperim propriul suflet, propria persoană. Îmi pare rău că nu mai știu nimic despre sinus, cosinus, tangentă... Fizica și chimia îmi provocau dureri de cap.

-Doamnă, am ajuns ! Îmi pare rău. Bine că m-ați purtat prin amintire, îmi spune taximetristul .

-Eu!? ...

-Da! Și eu, ca și dumneavoastră, ne-am plimbat prin amintiri ! Poate că am fost chiar colegi de liceu, în clase paralele, desigur. Lumea este mică ! Am crescut aici, am învățat aici și am plecat fiecare pe drumul nostru. Eu la Buzău, dumneavoastră cine știe pe unde și din când în când revenim!

CONSTANȚA VLAGEA, promoția 1963, Franța, Alsacia

Mizilului și Liceului „Grigore Tocilescu”, la centenar într-un județ tot mai sărac,

Dar plin de oameni cu prestanță,
Să ai liceu de peste-un veac,
E,-ntr-adevăr, o performanță!

Fiți mândri, mizileni!

Fiți mândri, mizileni de varii vițe,
Că,-n secolul acesta sedentar,
Când alții n-au nici școli, nici grădinițe,
La voi, liceul este centenar!

Laurențiu GHITĂ, București

Perspectivă

Sper - și cred c-o spun în premieră -
Că acest liceu, matur, util,
O să fie și pepinieră
Pentru Facultatea din Mizil.

Stabilitate cultural-științifică vs instabilitate politică

Liceul din Mizil va dăinui
O mie și o sută de... miniștri,
Că îl iubesc nespun și-l vor păzi,
Cu sulți și săgeți, epigramiști.

Petru Ioan GÂRDA, Cluj-Napoca

URBEA NOASTRĂ ÎN TRECUT

La Mizil se tot opreau
caii cu calești burgheze,
diligente și șarete,
care-pline ce cărau:
mărfuri, slugi, croitorese...

Toți în trecere erau
prin Mizil, locul în care
prăvăliile (situate în strada mare,
pline-ochi cu-mbrăcăminte.
pălării, coloniale,
rochii pentru-nmormântare,
acadele și de toate
așteptau mai mulți Romeo
și mai multe Juliete,
Să le facă lor, vânzare!

Cât caii se potcoveau
urbea era animată
de conife cu umbrele
care-n tihnă se opreau
să cumpere: bombonele,
să mai bea o limonadă,
să mai ia ceva jartele,
batistute și ... pomadă!

Cârciumi? ...
Cârciumi erau peste tot!
Mai multe ca fierării
potcovari și vizitii.
Intrai viu și ieșeau mort!
Vinul curgea peste tot;
din Tohani până la Mizil!

Icra se vindea la kil,
braga rece-se-vindea,
marmelada te-aștepta
în calupuri pe tejghele,
iar de la covrigărie
gogoșile pântecoase
rumenite și pufoase
te-mbiau cu șmecherie!

La halviță și-nghetată
coada se lingea pe dată
și-ntr-un colț, Floarea cu-n coș
vindea porumb expandat
colorat și cocoloș.

Strada mare-i furnicar:
umbreluțe și basmale,
rochii scumpe și caftane,
pălării, capete goale
oameni sobri și țăfnoși,
alde Gheorghe și Ion,
Mița, care vinde oale
dar și ... domnul profesor!

Caută cu toți... ceva!
Poate-un mare chilipir,
poate lucruri mai de ... preț!
Au auzit ei, cândva,
că de oprești la Mizil
și de nu ești certăreț
sau un pic anapoda,
totu-i la juma de preț!

Că... doar ăsta-a fost Mizilul!
Jumătate din ceva!
Jumătate din distanță
pentru cai, poștalion,
jumătate pentru ... doamne,
că la domni... e mai ușor!
Jumătate pentru ochii,
să vezi dacă îți convine
să îți lași banii aici
sau... să-i aduci
pocnind din bici,
la Ploiești, prin magazine!

Pe șosea,
potcovarii mustăcioși
bat de zor pe nicovală
Calfe-ațăță foalele
sfârâie potcoava-ncinsă
într-o pântecoasă oală,
se pitesc caielele
în copite obosite
și cuprinși de toropeală
se întorc la poștalioane,
șarete și care goale
toți acei care-au umblat
să-și încânte damele,
mamele și soacrele!

După ei femei sfioase,
și-așează basmalele
și cu fustele-ncrețite,
pline de culori ochioase,
își ridică poalele
ocupându-și locurile,
în carele pântecoase.

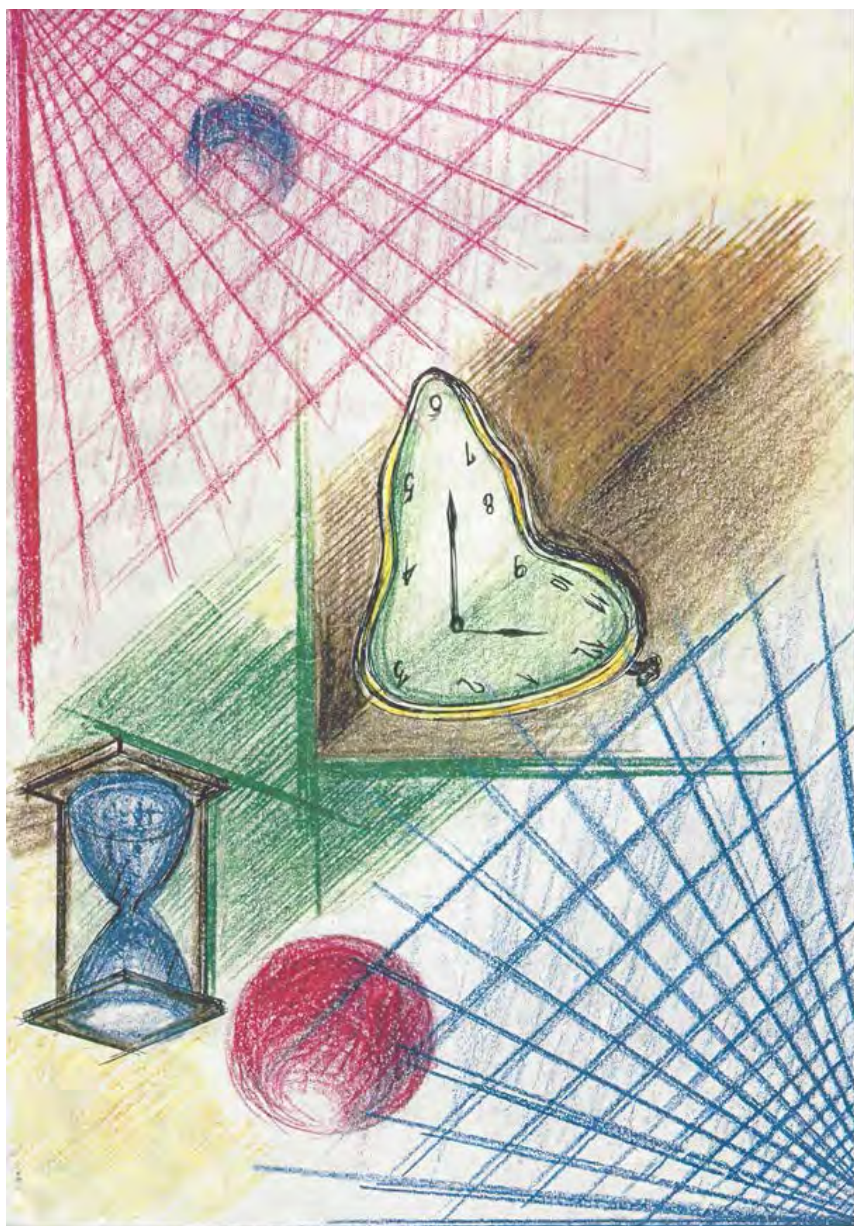
Doamnele simandicoase
își închid umbrelele
și cu gesturi „drăgăstoase”
își lasă mânuțele

înveșmântate în dantelă
peste brațul slăninis
ale unui bărbat ... burtoș

Fiind ora prânzului,
Mița cu picioare goale
pune-n farfurie-un pui
și strigă în gura mare:
Parpangheleo,
dă la foale,
ce te holbezi la cocoane?!

CONSTANȚA VLAGEA, generația 1963, Franța, Alsacia

Rădăcini

Cea mai puternică și mai viguroasă rădăcină a școlii noastre a fost și este încă, dorința locuitorilor acestei urbe modeste de a-și educa copiii la școli mai înalte decât școala primară; voiau pentru ei un viitor mai bun. Această rădăcină a fost atât de puternică, încât a permis liceului teoretic să dăinuie până azi, învingând vremurile de restriște și greutatele materiale.

A renăscut din propria cenușă, s-a adaptat noilor condiții, fără să renunțe la menirea sa. Marea Unire din 1919 a adus nu numai întregirea țării, ci și cadrul național unitar de dezvoltare a societății românești. Începând cu 1919, sunt date mai multe legi pentru unificarea sistemului de învățământ pe tot teritoriul țării. Mai multe decrete din 1919 se refereau la înființarea de noi școli în orașe mai mici. Decretele Ministerului Instrucțiunii Publice și Cultelor din 12-14 iulie 1919 aprobă înființarea unor gimnazii de fete sau mixte.

La cererea comitetului școlar al urbei Mizil, M.C.I.P. emite decretul nr. 3864 din 4 sept. 1919 prin care aprobă înființarea gimnaziului mixt la Mizil.

Având cadrul legislative, autoritățile orașului, dar mai ales dascălii, au acționat imediat. Răsare acum o nouă rădăcină, mai firavă, dar care, în timp, s-a menținut și a dat roade. Este Școala primară de băieți nr. 1 „Ioan Crăciunescu”. Cadrele sale didactice au militat pentru o astfel de școală și și-au

îndemnat elevii să-și continue studiile. Directorul ei de atunci, dl. Gheorghe T. Tisescu lansează publicațiunea prin care anunță înființarea Gimnaziului mixt la Mizil, pentru care se fac înscrieri începând cu data de 15 oct. 1919. Pentru început, școala avea 2 clase, cl. I și a II-a, cu 50 de locuri în total. Gimnaziul își deschide porțile într-un local închiriat de primărie, în noiembrie 1919. Cei mai mulți elevi proveneau de la Șc. de băieți nr.1, iar fetele de la Școala primară de fete „I. Gh. Brătianu“. Ambele școli primare au susținut gimnaziul nu numai prin elevii săi ci și cu cadre didactice: multe din ele au predat la gimnaziu, iar mai târziu la liceu.

Tot în 1919, un mare proprietar din Mizil, dl. Tase Dumitrescu, înaintează comitetului școlar o propunere: dorește să finanțeze înființarea unui liceu la Mizil, cu condiția ca acesta să-i poarte numele. Din păcate, dorința domnului T. Dumitrescu nu a fost acceptată de M.C.I.P. Dorința mizilenilor de a avea un liceu nu s-a putut materializa deoarece nu exista cadrul legislativ, școala rămânând în stadiul de gimnaziu-prima treaptă a liceului (cursul inferior).

Deși dezamăgit, Tase Dumitrescu își lasă, totuși, prin testament, aproape întreaga avere cu scopul înființării și construcției unui local modern pentru liceul din Mizil, care să-i poarte numele. Astfel, numele lui T. Dumitrescu a dăinuit până azi. Indiferent de regimurile politice, de tipul de școală, acest liceu a rămas și este în memoria mizilenilor ca Liceul „Tase Dumitrescu“.

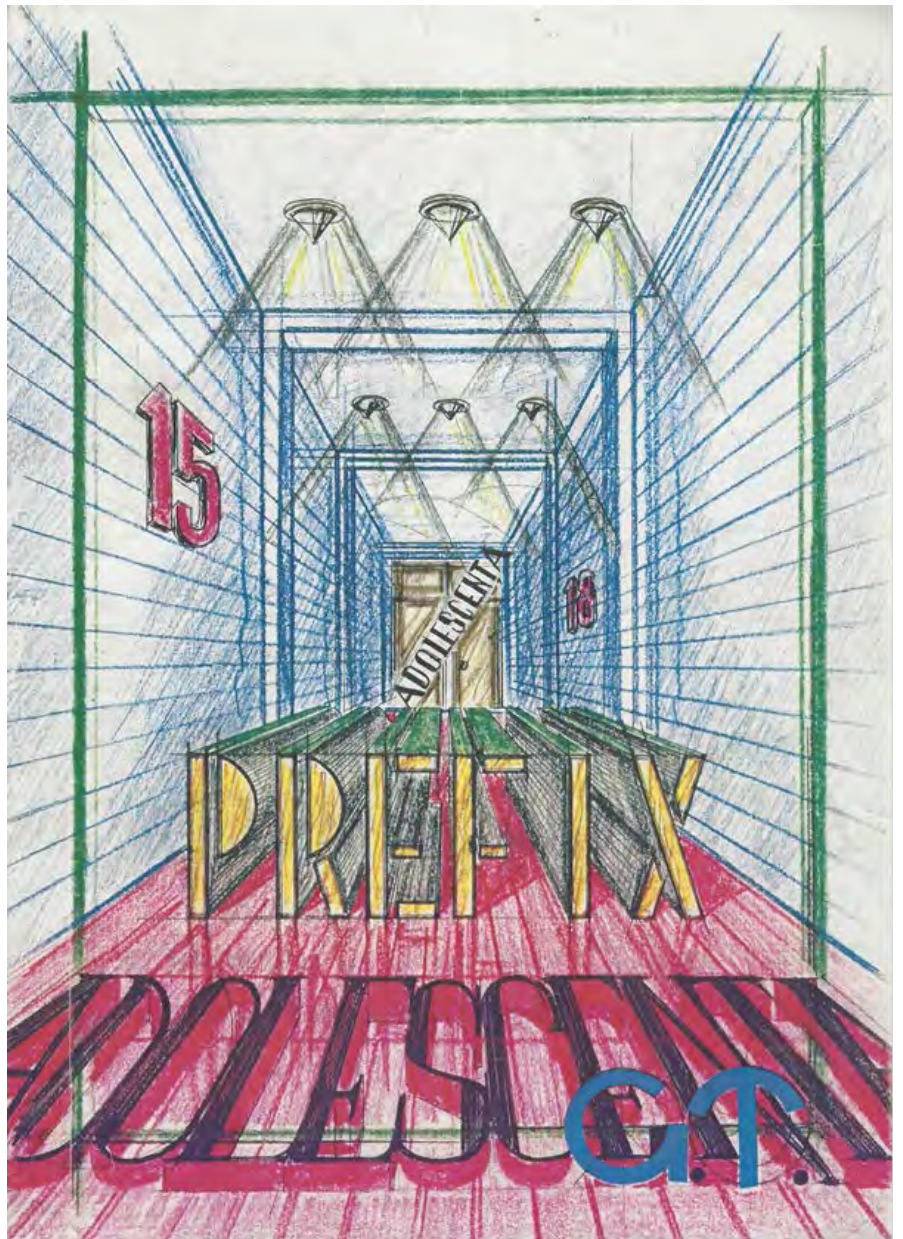
Abia reforma învățământului din 1924 reglementează tipurile de școli din țară și a permis înființarea liceului din Mizil. Prin ordinul nr. 1415/1925 al M.C.I.P se aprobă înființarea clasei a V-a gimnaziale, cu condiția ca profesorii să fie licențiați.

În iulie 1925 se pune piatra de temelie a localului pentru liceu, în cadrul unei ceremonii impresionante. Localul este construit din banii donați de Tase Dumitrescu, pe un teren donat în acest scop de către Elena Sturdza și dl Colonel Ioan Miculescu, moștenitorii marelui agă Ioan Cantacuzino (proprietarul Mizilului până în 1866). Terenul făcea parte din celebra Grădină a Mavruului.

Localul liceului are arhitectura implementată în timpul ministeriatului dlui. Spiru Haret. Este o clădire impunătoare, care are coridoare largi, 8 săli de clasă, cancelarie, subsol și... sală de festivități.

Dacă până în 1919 Școala de Meserii era cea mai importantă școală din Mizil, după aceea, centrul de greutate se mută la gimnaziu, apoi la Liceul „Tase Dumitrescu“.

Prin profesorii săi, unii excepționali, liceul nu numai că a pregătit o întreagă pleiadă de absolvenți, dar a impulsionat și viața culturală a Mizilului.

Amintire din clasa V
elementară
Mizil

În grup clasa toată prof.
Goparu

Milădeanu, Schim, Ghocin, Schim, Schim
Lonscu, Ordeleanu, Francușir, Li-
kăită, Kozoreanu, Dăstău, Apostol
Mălădeanu, Goparu, Măcică, Florica
Căpănuș, Ghocin, Dăstău, Lonscu, Pătrășcu, Măcică
Căpănuș, Ghocin, Dăstău, Lonscu, Pătrășcu, Măcică

<https://biblioteca-digitala.ro>

Între timp, în oraș nu mai exista nicio școală de tip liceal. Începând din 1954 (după moartea lui Stalin-1953) a urmat o perioadă de destindere. Cadrele didactice de la aceeași școală de băieți nr.1, devenită Școala elementară de 7 ani, au început demersurile pentru reînființarea liceului în Mizil. Directorii Victor Galiu, apoi tânărul și neobositul prof. Stan Petre – director al școlii, au acționat pentru antrenarea părinților, alături de cadrele didactice în susținerea demersului. Devenit reședință

1966 - 10C - diriginte, prof. Oprea Ileana

de raion din 1952, Mizilul era singurul care nu avea o școală de nivel mediu de cultură generală. Problema principală era localul de școală necesar unui liceu. În 1949, toate școlile agricole au trecut în subordinea Ministerului Agriculturii, împreună cu tot patrimoniul lor: localuri de școală, clădiri, terenuri. Astfel că localul Liceului „Tase Dumitrescu”, precum și localul fostei școli de meserii (devenită gimnaziu industrial și transformat în 1948 în școală tehnică de viticultură) au devenit proprietatea Ministerului Agriculturii, fiind imposibilă recuperarea lor.

În 1958 - iunie, Consiliul de Miniștri dă o dispoziție prin care toate spațiile construite cu destinația pentru învățământul de cultură generală și care acum aparțin Ministerului Agriculturii să fie restituite Ministerului Învățământului. În această categorie se aflau localurile liceului „Tase Dumitrescu” și al fostei școli de meserii. Aici intervine factorul politic, care, deși la început au fost de acord să se aplice această decizie, în final viitorul liceu (Școala medie mixtă) teoretic primea localul școlii de meserii din strada N. Bălcescu nr. 141 și localul fostei școli de fete, Școala elementară nr. 2. În toamna anului 1958, își începe cursurile liceul teoretic (Școala medie mixtă = după sistem sovietic), sub conducerea dl. prof. Stan Petre (fost director al Școlii elementare nr. 1). Liceul a recrutat profesori licențiați, cei mai mulți la Școala elementară nr. 1, de unde proveneau și cei mai mulți elevi. Drumurile s-au împletit din nou cu Școala nr. 1, dar se adaugă și Școala nr. 2, cu localul său impozant (deși serios zdruncinat de cutremurul din 1940 și de război), cu biblioteca sa importantă, dar și cu cadrele sale didactice. Dl. director Stan Petre a acționat energic pentru ca promisiunea făcută de organele de resort de a se

1966, clasa a 10-a B, diriginte, prof. Bățău Alexandrina

construi o școală nouă, modernă, să se realizeze cât mai repede. Așa a apărut în 2 ani localul din strada Erou Radu

1967 - 10A - diriginte Vasile Emil

Nicolae, local care avea doar 8 săli de clasă, cancelarie, birouri. Se promitea extinderea construcției și dotarea ei cu o centrală termică autonomă. Deocamdată erau sobe de teracotă.

În 1964, dl. Stan Petre este ales secretar al Consiliului raional al PCR, funcție care i-a permis să acționeze în continuare pentru terminarea construcției. Școala este condusă acum de doamna prof. Cristina Popescu, profesor de geografie până în 1966, când vine la conducere dl. Prof. Constantin Drăjneanu, prof.

Limba română.

Activează în această perioadă o pleiadă de profesori, Ioniță Pompiliu și Ioniță Zoe, Minodora Iliescu-geografie, Ctin. Dragomirescu-istorie etc. Dl. Ctin. Dragomirescu inițiază realizarea revistei școlare „Flacăra” și a militat pentru organizarea semicentenarului în 1969. Bun cunoscător al istoriei orașului, dânsul a militat și pentru ca liceul să poarte numele marelui academician Grigore Tocilescu. Dl Drăjneanu a susținut și a reușit pentru moment ca școala să poarte numele lui „Alexandru Odobescu”, acțiune care nu a fost aprobată de minister. Au

1979- La practică, cu Crețu Pascale

rămas însă în arhive acte emise de școală cu acest antet.

După 1970, în plină etapă de industrializare socialistă, se impune în învățământ formarea tehnologică a elevilor. S-au introdus atelierele-școală și orele necesare. Liceul are și un local nou pentru internat construit pe terenul școlii noi. Se prefigurează transformarea liceelor teoretice în licee industriale. În 1978, Ministerul Învățământului emite decizia prin care liceele industriale se despart de cursurile gimnaziale(clasele V-VIII). În baza acestei hotărâri, în decembrie 1978 liceul își mută sediul...unde?...la fosta

școală de meserii, aproape dărâmată de cutremurul din 4 martie 1977. Noul director, dl. Uruc Gheorghe a acționat pentru ca forul tutelar, Ministerul Industriei și Uzina 1 Mai să grăbească construcția noului local, la data aceasta pe strada N Bălcescu.

Din nou școala aceasta se confruntă cu vicisitudinile vremii: investițiile în învățământ au fost sistate, toate întreprinderile trec printr-o recesiune adâncă, din nou, școala nouă este construită pe jumătate. În acea vreme

1969 cu o parte din elevii care au participat la festivități

circula chiar zvonul că liceul va fi desființat. Și totuși... cu perseverență, îndurând frigul din școală și lipsa de spațiu, liceul a dăinuit. În timpul doamnei directoare Coravu Marta s-au mai construit 4 săli de clasă.

„Revoluția“ din 1989 a schimbat din nou cursul liceului. Noul director, prof. Vasile Emil, a pus în discuție... revenirea la obârșii. S-a votat astfel transformarea liceului în liceu teoretic. De atunci, liceul a evoluat progresiv. În 1995 este organizată aniversarea a 75 de ani de învățământ liceal, și cu această ocazie liceul primește numele marelui istoric, etnograf, om politic, Grigore Tocilescu, născut la Mizil.

Dupa cum vedeți, liceul nostru a reușit să renască din propria cenușă, să se dezvolte și să ajungă la nivelul de azi.

Rădăcinile au devenit tot mai viguroase și se află aici în mica noastră urbe.

Anexa Doc 30/1925 Primăria Mizil

*Invalizi de război (locuitori ai comunei urbane Mizil) fila 18

1. Mantin Gheorghe
2. Rădulescu Constantin
3. Dumitru Teodorescu
4. Radu Dumitru
5. Dumitru C. Rânceanu-caporal
6. Dan Zaharia
7. Mocanu Gheorghe
8. Buzatu Andrei

9. Vasile Mihaie
10. Grecu Ion
11. Oprea Ion
12. Lepădatu Mihai
13. David Dumitru
14. Enache Constantin
15. Dumitru Gheorghe
16. Dobre Tudor

*Fila 136- Stan Ion caporal
Vișan Gheorghe soldat

Catrinoiu Vasile soldat
Despa Vasile Gheorghe
Elena Dumitru Ioan
Elena Mihăilescu
Elena I. Dobre

*Fila 19 –n văduve de război – 43
Din care cer pensii în 1928

Elena Mărăcineanu

*Fila 144- morți pe front

Neacșa Nicolescu Stelian soldat
Stanciu Constantin soldat
Ion Matitiu soldat

Nicolae Nicolae soldat
Niță I. Gh. Potec soldat
Nicolae Tudorescu soldat
Gheorghe Chin sergent

*Fila 21

La 23 mai 1925 se aduc în oraș osemintele eroului Haralambie Costescu. Înhumarea are loc la 28 mai 1925 în cimitirul eroilor.

Dorința de înființare a unui liceu în Mizil dăinuie de la sfârșitul secolului al XIX-lea. Faimosul nostru primar, domnul Leonida Condeescu, a încercat de două ori să obțină aprobarea pentru înființarea acestei școli, dar nu a avut succes. De ce? Pentru că legislația de atunci nu permitea, nu prevedea înființarea unei astfel de școli într-o localitate așa mică. A trebuit să apară o altă rădăcină mult mai viguroasă.....MAREA UNIRE

**PROF. ELENA ALEXANDRU, promoția 1963, profesor de istorie,
director al liceului în perioada 1991-1996**

LEGENDE, MITURI . . . DUMITRU R. MAZILU

Sunt convinsă că acest nume nu spune nimic mizilenilor azi. De ce consider că trebuie amintit aici, cu această ocazie (a CENTENARULUI)? Pentru că atâta timp cât a fost profesor de limba română la liceul „Tase Dumitrescu” din Mizil, (1928-1934), a reușit să imprime vieții școlare, dar și vieții intelectuale a urbei un suflu deosebit.

Absolvent al Facultății de Litere cu specializarea limba română și secundar istorie, D.R. Mazilu s-a dedicat carierei didactice. Este numit, provizoriu, ca profesor de limba română la liceul din Mizil, unde a depus o activitate laborioasă, atât la catedră, cât și în afara ei. A înființat societatea literară a elevilor „Mihai Eminescu” și a coordonat „Amarul” societății, care oglindea activitatea elevilor. A antrenat participarea elevilor la concursul național „Tinerimea română” (un fel de olimpiadă), iar în 1931 a înființat „Ateneul popular” care reunea intelectualii din Mizil cu ocazia conferințelor și dezbaterilor ținute duminică. Acțiunile Ateneului au atras și celebrul grup cunoscut sub numele de „Ciurda literară”.

În 1932, dl. Mazilu inițiază un „Festival de teatru” în sala teatrului „Mareș”, cu concursul unor studenți săraci, acțiune aprobată și apreciată de Ministerul Educației.

Împreună cu profesorul de istorie Iancu Vlădescu, apoi cu profesorul de matematică Spiridon Ghițescu, înființează filiala locală a „Ligii pentru unitatea tuturor românilor”. Societatea a inaugurat în mai 1932 „Casa de Cetire”, care antrena mai ales elevi de cursul superior.

În 1931 devine doctorand în filosofie, iar din 1934 este asistent universitar la catedră de literatură modernă și folclor a Universității București

Este autorul unui mare număr de lucrări literare, biografice, critice, studii de filosofie.

Devenit profesor universitar, a lucrat cu studenții cu aceeași atenție și aplecare în munca didactică.

Pentru elevii săi din Mizil a fost un model, l-au stimat și sunt convinsă că l-au ținut minte multă vreme.

Prof. ALEXANDRU ELENA, promoția 1963, prof. de istorie, fost director al Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”

Tatăl către fiul său licean

De vrei s-ajungi în lumea cultă,
La-nvățătura-mi ia aminte:
Când bagi în cap știință multă,
Mai lasă loc și pentru minte!

La liceul din Mizil

În holul spațios de-i scris
„Fumatul este interzis”,
Gândesc elevii fumători
Că scris e pentru profesori...

Gheorghe BĂLICI, Chișinău

Clocotește iar Mizilul

Cu „Binomul” iar în frunte ,
Mizilenii nu-și pierd stilul,
Poți să te pui luntre-punte ,
Nimeni... nu e ca Mizilul !

Oaspeți de seamă

La ceas măreț, de centenar,
Oaspeți de seamă la liceo
Cred, nu lipsesc din inventar,
Nici când ... Julieta și Romeo !

Aurel CEHAN, Huși

Liceul Teoretic „GRIGORE TOCILESCU” din Mizil, la aniversarea a 100 ani de existență (1919-2019)

Motto: „A învăța un copil înseamnă să lași o umbră din tine în dezvoltarea lui și cu siguranță elevul este o bancă în care profesorul depozitează comorile sale mai de preț.”

Eugene P. BERTIN

Ne aflăm în fața unui eveniment aniversar deosebit de important pentru locuitorii orașului Mizil, dar și pentru foștii elevi. Multe generații de absolvenți doresc să cunoască istoria acestei instituții și să își rememoreze activitatea din cei 4 ani de studiu cu gândul la prestigiosul corp profesoral care, cu mult suflet, a reușit să insuflă tinerilor dragostea pentru învățătură.

Ca absolvent (1971) al acestui liceu consider că este o datorie morală și profesională de a aduce în atenția generațiilor din prezent aspecte din istoria acestui așezământ de educație și cultură.

„ Nu putem ști cine suntem azi fără să ne cunoaștem trecutul”.

Această școală a apărut ca o necesitate de a educa (învăța) generațiile vremii și s-a realizat cu implicarea locuitorilor orașului, a negustorilor și a inimosului primar – **Spirea Anastasiu**.

La 1 Noiembrie 1919, prin Decretul-Lege nr. 3864 din 4 Septembrie 1919, emis de Ministerul Instrucțiunii Publice și Cultelor se înființează Gimnaziul din Mizil cu 2 clase de 70 elevi (băieți).

Așa cum spunea: **Winston Churchill: „Succesul nu este final. Eșecul nu este fatal. Curajul de a continua este cea ce contează”.**

La 18 Iulie 1925 Ministerul Instrucțiunii Publice emite Ordinul nr. 7805/1925, care permite începerea construirii noului local al Școlii (Clădirea în care funcționează azi Grupul Școlar „Tase Dumitrescu”).

Școala s-a construit în anii grei de după primul război mondial cu bani de la locuitorii orașului și ai celor din împrejurimi. Orașul se află situat la interferența podgoriilor „Dealul Mare” cu Câmpia Bărăganului, iar locuitorii se ocupau în cea mai mare parte cu negustoria (vin, butoaie, cereale, etc.).

Fondurile necesare pentru ridicarea acestei construcții sunt strânse prin subscripție publică și cei mai importanți donatori au fost Tase DUMITRESCU și Constantin CONDEESCU. Suma adunată inițial a fost de 50.000 lei, insuficientă pentru terminarea clădirii. **Constantin Condeescu donează 0,5 ha de teren, iar Tase Dumitrescu a lăsat prin testament cea mai mare parte a averii sale (câteva milioane de lei) pentru construirea unui liceu cu internate și bani pentru plata arhitectului I. Mihalcea.**

Actul de consfințire a donației s-a făcut prin sentința Tribunalului Buzău, nr. 1782/1921. Astfel, Liceul va purta numele de „TASE DUMITRESCU” până în anul 1946.

În cei 100 ani, Liceul parcurge etape dificile și grele din care le evocăm pe cele mai importante, după cum urmează:

În anul 1938 Liceul teoretic se transformă în Liceul Comercial din Mizil.

În anul 1948 Liceul își încetează activitatea fiind transformat în, , Grup Școlar Agricol (cu două secții: Școala Tehnică de Contabilitate și Școala Profesională Agricolă).

În anul 1958 Ministerul Învățământului și Culturii aprobă reînființarea Liceului Teoretic din Mizil, iar în 1968 Școala Medie Mixtă se transformă în Liceu Industrial. Liceul își sărbătorește existența în data de:

8.02.1970 Semicentenarul (promoția noastră era în clasa a XI-a și am luat parte la acest eveniment).

27.05.1995 Liceul sărbătorește 75 ani de existență.

08.05.1999 Liceul sărbătorește 80 ani de existență.

1990 Liceul Industrial redevine Liceu Teoretic.

<p>Urare Acelor ce-s prezenți la sărbătoare Noi le urăm cu toți, cu mic, cu mare, Ca Cel de Sus să le trimită-un dar: Să prindă și al doilea centenar. Cătălina ORȘIVSCHI, Vama, Suceava</p>	<p>Gândurile organizatorilor manifestărilor dedicate centenarului liceului Pe toți cei prezenți la acest centenar, Chiar dacă bugetul e mic, e sărac, Cu noi la serbare îi invităm iar Aici, la liceu, după încă un veac.</p>
--	--

Promoția 1971 (din care și eu fac parte) a avut șansa istorică să participe efectiv la aniversarea a 50 ani de la înființarea Liceului, eveniment de o deosebită importanță pentru Orașul Mizil, pentru profesorii, cât și pentru absolvenții acestui Liceu. În cei 100 de ani de existență, Liceul și-a câștigat prestigiul și importanța cuvenită prin tot ceea ce a făcut valoros, devenind un reper central în sistemul de învățământ românesc. În toată această perioadă,

Liceul a reușit să adune sufletele tinere dornice de învățătură din Mizil și din împrejurimi. Putem spune că Liceul a trecut testul timpului din care a ieșit întărit prin atractibilitate, performanță și stabilitate, demonstrând că în cei 100 de ani de existență a instruit atâtea generații de absolvenți, care să facă față

cerințelor societății de ieri, de azi și de mâine.

Îmi amintesc cu emoție și deosebită plăcere de perioada pe care am trăit-o în cadrul liceului cu clasa mea, XIIC (și la cămin împreună cu Mănușu Ion, Vasile Necula, Ionescu Nicolae, Ghiță Gheorghe, Cazacu Alexandru, Petre Ion), etapă necesară și semnificativă pentru definirea mea profesională și personală. Să nu uităm ce spunea Constantin Noica: „De învățat înveți multe și de la toți. Dar PROFESOR nu e decât cel care te învață să înveți”. Cred că „PROFESORUL” este cel care are o atitudine înțelegătoare și pe care nu o putem aprecia îndeajuns (în acea etapă). Îmi amintesc cu stimă de profesorii foarte buni, dar cu foarte multă recunoștință îmi amintesc de cei care ne-au influențat sufletele (profesorii: Drăjneanu C., Vasile E., Oprea F., Constantinescu Ileana etc.). Precizez că disciplina (materia) pe care o predă un profesor este extrem de necesară pentru profesor, dar căldura cu care o expune (predă) reprezintă elementul vital pentru sufletul elevului. Această observație este redată și în epigrama lui Nicolae Ghițescu: „S-au pornit la ora lui, /Căscături în serie;/Așa este când nu pui/Suflet în materie”.

Să nu uităm că fiecare profesor a reușit să pună o cărămidă sau mai multe la edificarea fiecărui absolvent și la edificarea liceului, prin contribuția tuturor seriilor de profesori și de absolvenți. Este de datoria mea să amintesc eminenții profesori care au predat seriei mele (1967-1971): Fam. Drăjneanu, Fam. Vasile, Fam. Burlacu, Fam. Macovei, dl. Oprea, dl. Ioniță, dl. Menzopol, dna Constantinescu I., D-na Capră, dna Tache, dna Gorginsca, dl. Gîdiuță, dl. Zecheru, dl. Dragomirescu, dna Manolache etc. Aceste personalități ne-au învățat carte deoarece absolvenții clasei a XII-a C au urmat toți instituții de învățământ superior, așa cum spunea Vasile Alecsandri: (1855), „Cartea face pe OM”.

Acești minunați dascăli au făcut de așa manieră încât să nu visăm așa cum spunea Girel Barbu. (Vise: Ghinda se visează pădure, /bobul de grâu pâine, / picătura de ploaie potop, /fulgul de zăpadă troian, /oul zbor, *Litera capodoperă*).

Și astăzi în **Liceul Teoretic „GRIGORE TOCILESCU”** din Mizil există un corp profesoral foarte valoros din care amintesc pe Laurențiu Bădicioiu, Victor Minea, Divoiu Maria, Eftimie Aura, Luminița Burlacu, Negraru Mihaela, Burlacu Elena, Șerban Cătălin, Șerban Laura, Toma Viorica etc. și preocupat ca toți elevii admiși în anul I de studiu să capete cunoștințele necesare și să ajungă la absolvire și la maturitatea care să le permită accesul la alte programe de studii.

În final, pot spune că sunt mândru că sunt absolvent al acestui liceu și am dorința ca în continuare să aveți succes și absolvenți bine pregătiți care pot veni cu idei noi și soluții de intrare în normalitate și/sau ridicarea nivelului științific și al bunăstării de zi cu zi.

„VIVAT CRESCAT FLOREAT”

Prof. univ. dr. Alexandru ȘONEA

Președinte al Senatului Universității de Științe Agronomice și Medicină Veterinară din București

Dr. Medic Veterinar, Dr. Medic Primar, Dr. în Științe Medicale, Doctor Honoris Causa

Membbru Corespondent al Academiei de Științe Medicale din România

Dragă „Liceule”, îmi face o deosebită onoare să te felicit pentru această vârstă venerabilă! Te port cu mine în gând prin universitățile din toată lumea, și sper că îți mai aduci aminte de acei prichindei care îți au călcat pragul în 1990, înainte de a reveni patru ani mai târziu cu „treapta” proaspăt obținută și deja cu visele admiterii la facultate.

În final, aș dori să îți mulțumesc pentru că mi-ai dăruit cel mai de preț cadou al tău: pasiunea pentru carte, pentru reușită și-mai ales-pentru oameni! Ai fost și vei rămâne mereu în sufletul meu, Liceul meu drag, adevărată sursă a evenimentelor ce aveau să urmeze!

Prof. univ. dr. ALEXANDRU CRISTIAN MINEA, Universite D’Auvergne, promoția 1998

15 ANI LA MIZIL

O ocazie, precum sărbătorirea centenarului Liceului „Grigore Tocilescu”, este pentru mine, fără îndoială, un prilej de a privi în urmă, înainte de a întoarce privirea către prezent. Astfel, știu din ce cauză continui să spun și acum „liceul meu” referindu-mă la această instituție, deși am plecat de peste 20 de ani de la Mizil.

Mă simt foarte atașată de el, pentru că, de-a lungul anilor pe care i-am petrecut aici, momente importante din viața noastră, a lui, a liceului, acum centenar, și a mea, care în septembrie 1975 îi pășeam, pentru prima dată, pragul, ca tânără profesoară de limba franceză, care sosea direct din sălile examenului de definitivat. Aceste momente, uneori dramatice, alte ori frumoase, s-au întrepătruns, marcându-mă depotrivă, pentru că, încet, încet, el a devenit o a doua casă, o familie numeroasă, alături de care am petrecut 7, 8 ore pe zi, timp de 15 ani. La un moment dat, și nu pentru puțin timp, liceul a avut profil industrial. Multe s-au schimbat, dar colectivul a găsit resursele să mențină nivelul bun calitativ de pregătire al elevilor pentru a le oferi perspective profesionale variate.

Îmi amintesc, cu mare plăcere, seriile de elevi cu care am lucrat, atmosfera plăcută din ore, activitățile amuzante sau săptămânile de toamnă din vie ...

Rondel la aniversare

Liceul „Tocilescu” din Mizil
Își poartă mândru centenarul.
Pășim în clase și, în mod subtil,
Ne-ntâmpină abecedarul...

Ne exprimăm cu suflet de copil
Și închinăm timizi paharul
Liceul „Tocilescu” din Mizil
Își poartă mândru centenarul...

Când scrii ceva frumos și plin de stil
Aprecieri primești cu carul.
Te vede bine și primarul.
Să vă trăiască, spun în mod febril,

Liceul „Tocilescu” din Mizil!

Gheorghe GURĂU – Galați

Acrostih aniversar (aproximativ rondel)

Ca-n fiecare an, știu că se poate,
Eu vă transmit aici ce am de spus:
Nimic nu cred că este mai presus,
Trăim uniți într-o comunitate...

Elevi au fost și, toți, cu fruntea sus,
Normal că au urmat o facultate.
Așa, ca-n fiecare an, se poate,
Răspund și eu când am ceva de spus...

Liceul „Tocilescu”-i unitate
Intrată-n conștiință și, supus,
Constat pe loc că-s mândri de nespus
Elevii toți, profesori în etate...

Urând, mulți ani, aici dacă se poate!

Mizil, Liceu la centenar! (Acrostih)

Tribun al școlii românești,
Observator de calitate,
Cetatea noastră o cinstești
Indubitabil prin citate...
Liceul – numele ce-ți poartă
Elevi, profesori în etate
Studenții foști, oameni de artă,
Cu toții azi, dacă se poate...
Urăm Mulți Ani, liceu cetate!

Gheorghe GURĂU – Galați

Felicitari pentru rezultatele lor, tuturor celor care își aduc aportul la menținerea nivelului calitativ al activității educative a Liceului „GRIGORE TOCILESCU” și întregii comunități care îi susține și îi ajută, și le doresc mult succes !

Prof. MARIA RADU, Ploiești

Am fost în Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” cu diverse prilejuri, în câteva rânduri la Festivalul „Romeo și Julieta la Mizil”, ca membru al juriului sau ca invitat, dar și la câteva lansări de carte sau dialoguri inedite (cum a fost cel cu Dan C. Mihăilescu). Cel mai recent am fost în 2018, la a XI-a ediție a festivalului menționat, când am fost invitat împreună cu dl. profesor Ștefan Cazimir. Spuneam atunci că am asistat la o densitate de manifestări literar-cultural-științifice care ar face onoare oricărui centru cultural important din România și lucrul acesta mi s-a părut cel mai important: că harta culturală a României de azi nu se mai reduce la câteva puncte aprioric constituite, ci ea ia configurația oamenilor de cultură pasionați care fac să pulseze această hartă. Când asta se întâmplă într-un liceu, atunci acel liceu iese din pluton și merită prețuirea noastră.

Cu prilejul sărbătoririi centenarului școlii, doresc întregului colectiv de cadre didactice și deopotrivă elevilor să construiască la fel de frumos și de acum înainte. La mulți ani!

CONF. UNIV. DR. DANIEL CRISTEA-ENACHE,
director de imagine la Uniunea Scriitorilor din România

Anii de liceu

Am reușit să fiu admis în acest lăcaș de cultură generală prin concurs, achitându-se o taxă anuală de școlarizare, purtând o uniformă obligatorie, standardizată, cu tunică de culoare cachi purtând pe mânecă numărul matricol 81.

Atmosfera în timpul celor opt ani de paricipare la cursuri era austeră, cu profesori impunători, exprimând severitate în privința însușirii cunoștințelor predate. Încălcarea normelor de conduită se pedepsea inițial cu scăderea notei la purtare sau cu eliminarea din învățământul școlar în cazul unor abateri grave de la disciplină. În acest liceu, în timpul celor opt ani de studii, nu au existat astfel de cazuri.

După absolvire, foștii colegi de clasă au îmbrățișat diferite profesii (medici, ingineri, profesori, etc.) Îmi reamintesc acum doar de câțiva (Teodorescu Gh. – profesor universitar Facultatea de Matematică, Buznea Romulus – medic, Bisnel Dinu, profesor de limba română, Stănescu Spiridon- general în armata română etc.). Subsemnatul, m-am orientat spre cariera armelor, fascinat de un vis al tinereții. („Trecea fanfara militară în frunte cu-n tambur major...)

În încheiere, consider că ar fi necesar să amintesc și de existența unor activități extrașcolare ale elevilor, astfel: liceul dispunea de o echipă de fotbal, un ansamblu și o formațiune de teatru, participând cu spectacole culturale, etc. în diferite ocazii.

Și acum, un arc peste timp (80 de ani) căci „Timpul fuge fără să se mai întoarcă!”; retrospectivă privată din punct de vedere economic, cultural și edilitar, al unui oraș patriarhal, caracterizat prin simplitatea obiceiurilor, a unui trai modest și liniștit, lipsit de variație, etc. Impresiile, imaginile înregistrate în memoria subconștientului, cu

1970 - Prof. Vasile Emil...

culinare, pastramă, etc. o atracție irezistibilă pentru localnicii ospitalieri.

Culturală. Unica sală de cinematograful situată pe minusculul bulevard intitulată „Sonor și Vorbitor” (sic) prezenta arareori filme cu Stan și Bran, Pat și Patason, Cruciadele, etc. Alteori, când și când, mai poposeau în oraș cunoscutele interprete de muzică populară, Maria Tănase, Mia Braia, Ioana Radu sau Rodica Bujor, iar cu prilejul aniversării zilelor naționale ascultam distinsele concerte ale fanfarei militare aparținând Batalionului 5, Jandarmi.

Edilitară În acele vremuri, orașul cu suburbia Fefeiei, locul de naștere al poetului Gh. Ranetti*, autorul evocatoarei fabule „Tunne și plunne”, nu dispuneau de o rețea electrică, apă curentă și canalizare. Pentru un transport până la gară se foloseau trăsuri de piață denumite birje.

Nu știu dacă mai există clădirea internatului situată pe strada Mihai Bravu nr. 106, lângă moara Dorobanțu și primăria veche, acolo unde am fost cazat în tot timpul școlarizării.

1971-12B, diriginte, prof. Tache

temperament sentimental.

Perspectivă economică, culturală și edilitară

Economică. Din acest punct de vedere, orașul era apreciat ca un adevărat târg cu funcții comerciale și meșteșugărești (cărute) încât, săptămânal, sâmbăta, țărani din împrejurimi invadeau

piața, magazinele, etc. recurgând la un schimb de valori constând din vânzarea de cereale, animale etc. cumpărându-se alimente, îmbrăcăminte sau materiale de construcții. Plin de freamătul dezinvolt, în atmosferă domnea un parfum ispititor, de neuitat, de gogoși înfuriate, cafea, preparate

În concluzie, am încercat să relatez câteva impresii, imagini care m-au marcat în viață cu profunde sentimente și amintiri.

„Anii de liceu”. „Nu pentru școală învățăm, ci pentru viață!” (Seneca); „O țară fără cultură este destinată pierzării!”

Mulțumesc pe această cale pentru amabilitatea și răbdarea cu care m-ați urmărit, permițându-mi să urez conducerii, corpului didactic al acestui prestigios liceu, purtând numele unui eminent istoric, arheolog și profesor universitar, „Grigore Tocilescu”, succese susținute în promovarea unui nivel ridicat de dezvoltare intelectuală a valorilor materiale și aptitudinale de cultură generală, a tinerelor generații. „ADDUGUSTA PER ANGUSTA!” = pe poteci strâmte și abrupte se ajunge la fapte mari! Să ne bucurăm așadar (*Gaudeamus Igitur*) la aniversarea acestui eveniment, CENTENARUL.

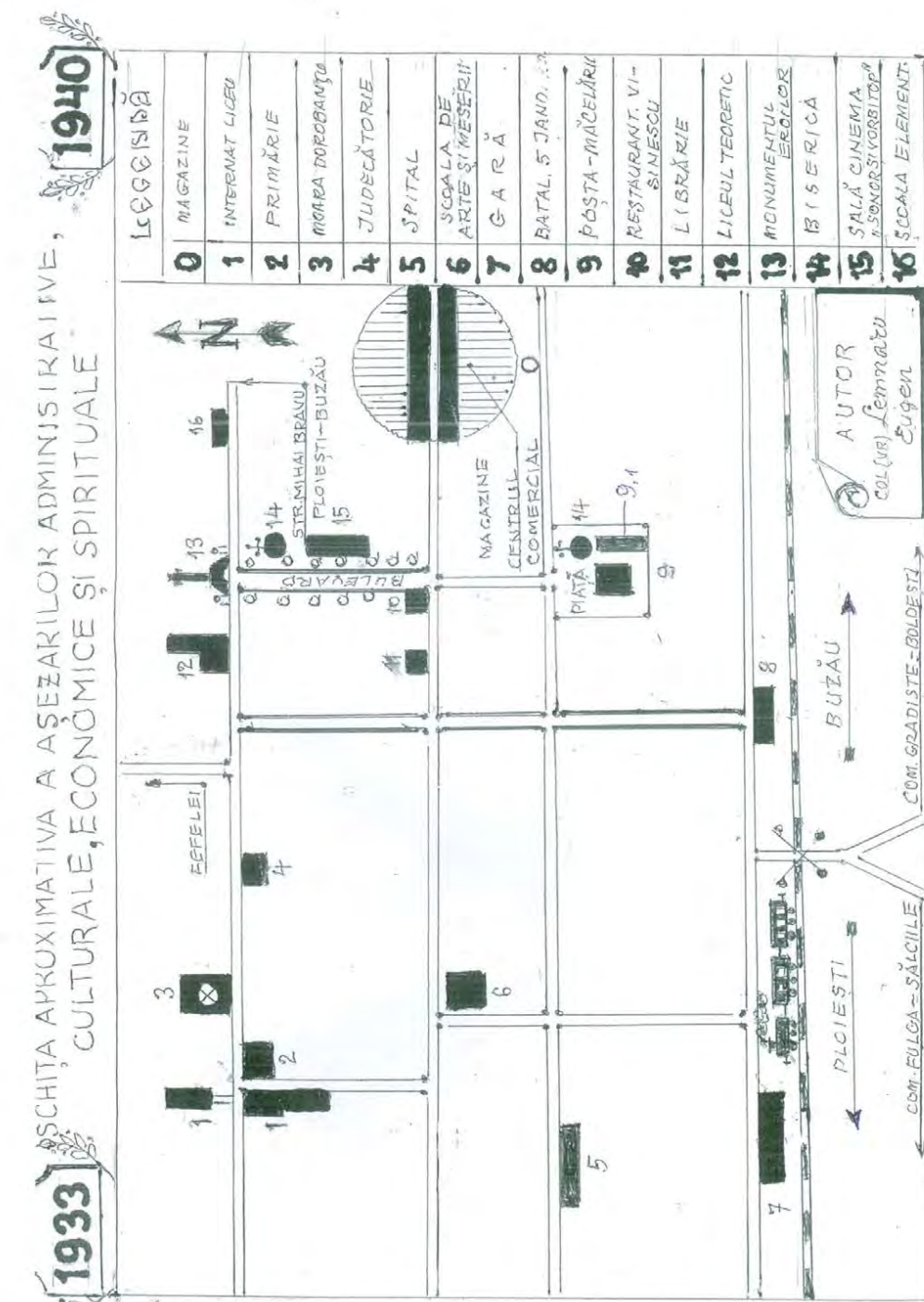
Spre veșnică aducere aminte a solemnei aniversări! „Vivant ad gloriam!”

Cu aleasă considerație, s-au remarcat ilustrativ, amintirile unui fost absolvent al acestui liceu: col (R) Eugen Lemnaru, veteran de război, „Rarra avis in urbis poreni!”

„Trăiască, Crească, Înflorescă, Cultura Românească!”

COL(R) EUGEN LEMNARU,
promoția 1941

* În Fefelei se naștea în 1850
istoricul Grigore Tocilescu.

Fie ca stabilitatea sutei de ani a liceului Grigore Tocilescu să fie un îndemn pentru generațiile ce vin și să nu uite eforturile înaintașilor.

Clădit pe ideile lui Spiru Haret, învățământul liceal românesc înoadă tradiția cu modernitatea. Alma Mater rămâne o ștafetă asupra căreia revenim și reflectăm toată viața noastră trecătoare pe acest pământ.

Ca dascăl, apreciez de două ori efortul corpului didactic, al directorilor liceului în acest ceas aniversar.

Vivat Academia! La mulți ani !

CONF. UNIV. DR. VLAD LEU, București

O sărbătoare tainică a inițierii: liceul

1971 - Clasa a IX-a

mari luminate de un soare blând, dar și de focul, de căldura sufletelor noastre, dornice de învățătură. Parcul, vecin cu liceul nostru, păstra în aleile și băncile lui visurile noastre tainice de libertate și iubire.

Făcând un transfer de planuri, redevenind elevul din prima bancă a clasei A, sunt inundat de imaginile luminoase cu foștii mei profesori, cu foștii mei colegi, al căror nume îl păstrez în capsula veșniciei și în memoria afectivă (nu am uitat niciun nume!).

La Mizil se făcea carte!

Din perioada aceea - 1965-1969 - păstrez amintiri dragi pe care nu le pot șterge din memorie. Mulți dintre profesorii de atunci ne-au așternut covorul roșu al viitoarelor reușite, ne-au marcat decisiv cursul ulterior al existenței noastre. Toți se caracterizau prin temeinicie, tact pedagogic, har înăscut, putere de muncă, pasiune,

1971-În fața liceului, actuala Școală Gimnazială „Sf. Maria”.

Încerc să reînnod prin tunelul fermecat al vremurilor un fir atemporal, atenuând deceniile care s-au stratificat peste un univers ascuns de amintiri, și mă revăd elev la liceu, relativ departe de ai mei, păstrând în comportamentul meu respectul, timiditatea și neodihna spiritului, specifice familiei Ioniță. Prin valurile amintirii revăd imaginar, cu emoție, melancolie, nostalgie, dar și cu bucuria revederii clădirea impozantă, uriașă (pentru copilul de la Clondiru), cu pereți înalți de un alb imaculat, cu ferestre

dragoste pentru materia predată. Blândețea se îmbina armonios cu severitatea și înțelepciunea. Cei mai mulți ne bucuram când profesorii trebuia să intre în clasă și regretam când clopoțelul vestea despărțirea. Orele erau așteptate cu plăcere, pentru că profesorii puneau mult suflet, dăruire și pasiune, fiecare străduindu-se să înțelegem și să îndrăgim disciplinele de învățământ. Apropiati sufletește de noi, ne atrăgeau și fermecau prin vocea calmă, plăcută, încât noi ne însușeam, după capacități, cunoștințele și nuanțele cele mai subtile,

teoretice sau aplicative ale noțiunilor predate.

Se spune că fiecare om este născut pentru o anumită profesie, iar dacă i se oferă o șansă, prin stăruință și efort, transformă profesia în artă. Profesorilor noștri le-a surâs norocul: au transformat meseria în artă. Vor rămâne în memoria noastră drept modele inegalabile prin modul personal în care știau să comunice cunoștințele, în forme clare, plăcute, explicite. Nu este de mirare că noi îndrăgeam toate obiectele. Vina că amintirea lor nu se va șterge niciodată din memoria noastră le aparține în

1971 - În fața liceului, actuala Școală Gimnazială „Sf. Maria”

totalitate. Mă bucur mult că am avut norocul să întâlnesc asemenea oameni !

Toți acești OAMENI și toate aceste amintiri au rămas captive undeva în trecut și încerc astăzi să rememorez doar bucuriile trecutului, farmecul anilor primei tinereți ca pe o sărbătoare tainică ale cărei imagini și amintiri scumpe și dragi mi-au fulgerat pentru o clipă în șirul nesfârșit al vremii sufletul, făcându-mă să re trăiesc cu lumini și umbre acele mari și luminoase timpuri de mult apuse !

Prof. LUCIAN IONIȚĂ, Adâncata, jud. Suceava

Liceul... ani de liceu... emoții... prea multe sentimente ca să mă pot aduna, sunt atâtea amintiri, atâtea clipe pe care mi-aș dori să le pot aduce înapoi, să mă întorc în copilarie.

Amintiri din liceu am atât de multe încât mintea mea seamănă cu o bibliotecă dezordonată, știu că sunt acolo, dar nu le pot găsi.

Eram în anul 1984 când a sunat ultimul clopoțel al clasei a opta. Părăseam școala generală numărul 3 și ne îndreptam cu pași repezi spre o altă etapă a formării noastre. Pășeam spre maturitate.

Eram bucuros că fusesem admis la Liceul Industrial Mizil.

1971 - Lângă cantină, în curtea actuală a Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”

1971 - De Crăciun

Începere al noului an școlar ținut de d-l director Uruc, am urcat la etajul 1, sala din mijloc. Primul lucru pe care ni l-a spus doamna dirigintă a fost că s-a generalizat învățământul de 12 clase. „Acum 12 clase sunt obligatorii”, a continuat doamna dirigintă, „dar nu în 12 ani”. Am înghețat cu toții. Pe parcursul celor patru ani, aveam să descoperim în doamna Vasile un profesor minunat și atașat sufletește de fiecare din noi. Din fiecare problemă de matematică făcea câte o problemă reală pe care viața ar putea să ne pună s-o rezolvăm. Ne îndemna să fim perseverenți, ne spunea că orice problemă, de orice natură, are cel puțin o soluție. Și dacă are soluție, poate fi rezolvată.

Credeam atunci că timpul se va opri așteptând ca noi să creștem.

A urmat ora de biologie cu domnul Oprea Ferentz. Domnul Ferentz ne-a îndemnat să profităm de anii de liceu deoarece timpul trece foarte repede. Nu înțelegeam atunci ce înseamnă să profităm. Acum înțeleg ce a vrut să spună domnul profesor dar.... nu mai pot decât să-i dau dreptate. Și timpul nu s-a oprit...

Profesorii, unii mai blânzi, alții mai veseli, alții mai reci au devenit a doua familie. Aveam să-i descoperim pe fiecare. Sau ei ne descopereau pe noi???

1971 - În parc

În străfulgerări ale memoriei, văd curtea liceului și prima zi de școală. Mă simțeam important chiar dacă, în jurul meu, erau și alții care se simțeau la fel de importanți.

Îmi aduc aminte cum am fost strigat de doamna diriginte Vasile Rodica și chemat lângă cei care aveau să-mi devină colegi. Am întrebat sfios, dar și curios, ce materie predă doamna dirigintă. Mi s-a răspuns: matematica. Emoțiile și bucuria începerii unei noi etape mă copleșeau.

După discursul de

La ora de chimie, a intrat la clasa doamna profesoară Iulia Bisocanu. După primul semestru eram convins ca viitoarea mea profesie va fi chimia. Și doamna profesoară credea că treapta a 2-a mă va duce către un liceu de chimie. Asta a durat până când domnul profesor de fizică Ștefan Buzatu a avut un comentariu de genul, chimia este doar pentru fete, bărbaii aleg fizica.

Ei au plecat la sfârșitul clasei a 10-a din

liceu, eu am rămas tot acolo. A urmat apoi doamna Oprea Ileana la fizică și domnul Onciu Sergiu la chimie.

O mare parte din ceea ce sunt acum le datorez lor, profesorilor mei.

Îmi amintesc de lecțiile de română.

Domnul Fane Burlacu ne-a captivat cu stilul lui blând și felul de a prezenta operele literare. Întotdeauna ne îndemna să folosim cuvintele noastre în construcția comentariului și să facem paralele chiar și cu alte discipline. Punea accent pe originalitate.

Nu înțelegeam atunci cum să facem paralele cu alte discipline. Nu vedeam nici o legătură între matematică, fizică și literatură. Ne-a explicat domnul profesor că nici matematicianul Dan Barbilian nu vedea nici o legătură cu literatura, dar pariul cu Tudor Vianu l-a propulsat în istoria literaturii sub denumirea de Ion Barbu, devenind unul dintre cei mai importanți poeți interbelici, reprezentant al modernismului literar românesc.

Și cu fizica? Am întrebat noi. Cu fizica vă las pe voi să descoperiți, a continuat domnul profesor zâmbind.

Câțiva ani mai târziu, în anul doi de facultate, un domn profesor de fizică ne prezenta teoria relativității.

‘Ea a fost enunțată și demonstrată de Einstein’, și-a început domnul profesor expunerea, și ne spune că dacă un corp se deplasează cu viteza luminii în univers, străbate spații imense într-un timp foarte scurt de ordinul minutelor iar pe diferite planete se scurg zeci sau poate sute de ani.

Nu știu ce s-a întâmplat atunci cu mine, dar m-am ridicat brusc și l-am contrazis pe domnul profesor. ‘Einstein doar a demonstrat teoria relativității în 1916’, am comentat eu, ‘dar de enunțat a enunțat-o Eminescu’ în *Luceafărul*,

publicat în anul 1883 în Almanahul societății studențești, România Jună, la Viena, apoi a fost preluat în același an în *Convorbiri Literare*. Și am recitat două strofe:

1971- În curtea școlii, actualul Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”.

1971-Băieții de la XIIC.

1973 - PTAP

orele tehnice ale domnilor profesori Apostolescu Octavian, Vasile Stelu, Gârbea Ion, Gârbea Georgeta, Moise Tatiana, Ciobanu Marian, Popescu Gheorghe.

Au urmat orele de pregătire practică cu Stan Gheorghe, Ana Alexandru, Cireșanu, Ion Nicolaie, Năstase, Ion Boncan.

Toate la un loc au contribuit la dezvoltarea imaginației noastre și la transformarea noastră din copii naivi, timizi, visători și nesiguri în adulții de astăzi. Ne-au ajutat să ne definim personalitatea.

Acest tablou al școlii nu putea fi complet fără orele de practică agricolă de la început de an școlar și culminând cu două luni de muncă la Canalul Dunăre-București la sfârșitul clasei a 11-a.

Știu că acești ani nu se vor mai întoarce vreodată... Orice drum are un capăt. Orice poveste are un sfârșit. Despărțirile dor... Indiferent că ne despărțim de oameni, de locuri, de trecutul nostru. Dar, oricât de dureroase ar fi, au locul și rostul lor.

1973

Porni Luceafărul, Creșteau
În cer a lui aripe,
**Și căi de mii de ani treceau,
În tot atatea clipe.**

Un cer de stele dedesubt,
Deasupra-i cer de stele,
**Părea un fulger
neîntrerupt,
Rătăcitor prin ele.**

L-am pus în dificultate
pe domnul profesor de fizică.
Mulțumesc domnu' Burlacu!

Îmi amintesc cu
plăcere de orele de istorie ale
domnișoarei Alexandru și
apoi ale doamnei Stan, de ora
de filozofie a doamnei Tudor
Marcela, de ora de geografie
a doamnei Petre Steliana, de

Îmi amintesc și de
ultima zi de școală. Am ieșit
pe poartă, am privit în urmă și
am luat cu noi toate
amintirile. În acea formație,
profesori-colegi, nu ne-am
mai întâlnit niciodată...

Un gând pios pentru
profesorii și pentru colegii
care s-au jucat de-a Argezi,
în doi, în trei, în câte câți
vrei...

Un gând bun pentru
profesorii noștri cu
mulțumiri, la fel și pentru
colegii generației mele, 1988.
Și pentru că s-a strigat
catalogul ultima oară în iunie

1988, poate că e vremea să îl strigăm din nou acum, cu prilejul centenarului.

Achim Florin,
 Andreescu Georgeta, Andrei
 Constantin, Băicoianu
 Florentina, Bănică Cristian,
 Ceptureanu Gina, Cojanu
 Viorica, Comârdici Andrei,
 Constantinescu Elena, Crețu
 Mădălina, Divoiu Florin,
 Divoiu Georgeta, Dragomir
 Lambru, Iosif Alain, Marinca
 Cristina, Marcoceanu
 Ortansa, Mihalache Rodica,
 Mocanu Iulia, Modruj
 Luminița, Neagu Elena, Popa
 Alexandru, Popescu Cristian,
 Popescu Elena, Radu Filica,
 Radu Monica, Răducanu
 Liviu, Răducanu Paul,

1975 - În ...elebrul parc

Roman Cristian, Roman Sorin, Rotaru Angela, Stancu Mirela, Tudoroiu Rodica, Tudoroiu Simona, Udrea
 Camelia, Ungherea Mariana, Vasile Cornel, Vișoiu Mihaela.

Nu i-am uitat nici pe colegii de la A și C printre care îi amintesc pe cei cu care am fost colegi în generală, Tănase Adriana, Dana Negoită, Costache Mircea, Necula Tatiana, Brănescu Cornel, Istrate Adrian, Petrescu Adriana....

Felicitări organizatorilor pentru acest minunat festival al generațiilor și

La mulți ani! cu ocazia împlinirii a 100 de ani de existență, Liceului „Grigore Tocilescu” Mizil.

LIVIU RĂDUCANU, promoția 1988, București

Înapoi în timp, către anii de liceu...

O postare recentă de pe facebook mi-a atras atenția și m-a dus cu gândul la anii de liceu. O serie de fotografii cu generații întregi de elevi care au absolvit liceul din Mizil și profesorii lor, liceu în care și eu am învățat cu mulți ani în urmă. Astăzi liceul poartă numele istoricului Grigore Tocilescu, născut în acest oraș, însă pe când eu eram în clasa a noua, liceul avea profil industrial. De altfel, după 1990 întregul oraș a suferit o serie de schimbări, acestea influențând și viața liceului.

1975

1976

Pe atunci, în primii doi ani ai vieții mele de licean, îmi amintesc că cea mai mare parte a orelor de instruire practică aveau loc în ateliere aflate în clădiri care astăzi nu mai există. Pe de altă parte, școala s-a îmbogățit cu noi spații, cu săli de clasă adaptate la cerințele generațiilor actuale. Fiecare vizită la școală m-a făcut să fiu mândră de reușitele colectivului de cadre didactice coordonat de domnii directori de-a lungul timpului. Unii dintre profesorii care au pus bazele formării mele ca om au fost și profesorii părinților mei, ceea ce făcea ca sentimentul de respect, nerăbdarea de a-i cunoaște și de a le fi un bun învățăcel să fie intensificate. De mare parte dintre colegii din generația mea (1987-1991) nu mai știu nimic. Cu unii m-am întâlnit și m-am bucurat să aflu că în încercarea de a face față vieții de astăzi și-au deschis propriile afaceri, alții sunt oameni cunoscuți în oraș, fiind buni în domeniile în care lucrează, în timp ce unii dintre ei au ales să plece. Sunt convinsă că astăzi toți aceștia au devenit oameni valoroși pentru familiile lor și societate. Cel mai bun exemplu este chiar colegul nostru care acum este edilul orașului și contribuie la binele comunității prin toate acțiunile sale.

Gândindu-mă la acei ani, nu pot uita orele de matematică ale domnilor profesori Vasile Rodica și Vasile Emil, orele de română ale domnilor profesori Drăjneanu Constantin și Burlacu Fane, pe cele de specialitate cu domnul profesor inginer Vasile Stelu, care îmi va rămâne în amintire pentru desenele tehnice, mai precis strungul făcut în detaliu pe întreaga tablă, orele de desen tehnic cu soții Gârbea, orele de fizică ale domnilor profesori Nica Ion și Buzatu Ștefan și

lista ar putea continua. Chiardacă unii dintre profesori nu ne-au predat decât un singur an, totuși în amintirea noastră toți vor rămâne acei dascăli care ne-au influențat viețile și care ne-au făcut să ajungem la ceea ce suntem astăzi.

Nu de puține ori prin prisma profesiei mă gândesc la mine ca elev și realizez cât este de important să fii un model valoros pentru cei care te urmează. Deși peste ani, eleva de atunci a devenit profesor și totodată colegă cu unii dintre aceștia, trebuie să spun că de fiecare dată m-am simțit în preajma dumnealor ca un învățăcel ce are permanent de învățat din experiența profesională a acestora. Îmi amintesc că atunci când am fost pusă la încercare în relația cu elevii mei, m-am întrebat cum ar fi abordat domnul sau doamna profesoară din liceu respectiva situație. Asta m-a ajutat să înțeleg mai bine profesia de dascăl și să evoluez la rândul meu. Este adevărat că fiecare profesor are propriul stil de lucru cu elevii, dar asta nu anulează și nu afectează cu nimic importanța pe care o are în viața viitorilor adulți. Profesia de dascăl este una care construiește caractere, lăsând un puternic impact în sufletul tinerilor.

Această călătorie în timp mă face să realizez cât este de important să lași o amintire frumoasă în viața elevilor tăi, să le fii un model demn de urmat și să lucrezi cu aceștia în fiecare zi știind că peste ani și ei își vor aduce aminte anii de liceu, poate, cu aceeași bucurie cu care ne aducem și noi, cei de astăzi. Anii de liceu reprezintă etapa din viața noastră care face legătura dintre perioada copilăriei și restul vieții adulte, schimbările survenite în această perioadă fiind emblematice pentru ce urmează. Pot spune cu siguranță că pentru mine această perioadă a avut o însemnătate deosebită și povestesc mai departe și

1976 - Vasile Rodica

elevilor mei ori de câte ori am ocazia.

Prof. JIGĂILĂ MARILENA
– fostă elevă a Liceului
Teoretic „Grigore
Tocilescu” Mizil

Dorință

În cadrul acestui liceu
Un veac aş rămâne şi eu,
De nu ca elev eminent
Măcar ca etern repetent.

Cugito

Un tip din „a doişpea” spunea
Că ar depăşi orice trac
O sută de ani de-ar avea
Ca timp de gândire, la BAC.

Florian Abel, Grindu, Ialomița

CEI MAI FRUMOȘI ANI!

Încerc să fac o întoarcere-n timp amintindu-mi de cei mai frumoși ani, căci cine dintre noi și dintre oamenii acestui pământ îndrăznește să-i uite? Care poate uita chipul dascălilor înfuriați pe noi sau blândețea scrisă cu litere de tipar și desenată asimetric peste cei cărora ne-au fost prieteni, părinți spirituali și profesori? Cine nu-și amintește orele de Lb. Română cu Profesorul Constantin Drăjneanu? Într-o zi, acest om cu sufletul cusut de gândul elevului său, ne dă ca temă ”Amintiri din copilăria noastră” – compunere liberă, după ce am avut de studiat opera lui Creangă.

Am îndrăznit să scriu și nu mică mi-a fost mirarea când, citind în fața clasei și-a dlui Profesor amintirile mele din copilărie, dragul și iubitul nostru profesor a încremenit în ascultare și, cu mâna dreaptă, și-a șters o lacrimă spunând:

1976

Scrii foarte frumos,
pentru azi ai un 10! Te rog
să-mi lași lucrarea pentru
atunci când voi muri, doresc
să o iau cu mine pe ultimul
drum, să-mi fie pusă sub
pernă!

Sună sinistru, dar vă
povestesc acest scurt episod
deoarece vreau să evidențiez
faptul că vorbele lui mi-au
marcat viața și spun asta
deoarece, de atunci și până
probabil, în ultima mea clipă
eu scriu...și tot scriu... Apoi
mă întreabă cu vocea stinsă și
trist:

De ce nu te-ai
prezentat la Olimpiada de
Română?

Eu am tăcut, rușinată.
 Spune-mi de ce, vreau
 să știu?

Atunci îndrăznesc să
 zic în fața întregii clase
 amuțite: „Am fost la
 întâlnire!!!”

„La întâlnire?” Țipă
 furios, uitându-se fix în ochii
 mei: „Și cu cine mă rog te-ai
 întâlnit?”

„Cu   fiul
 dumneavoastră!”

Toți colegii au început
 să râdă, iar dumnealui i-a
 dispărut furia de pe față într-o
 secundă. Așa era profesorul
 meu de Română!

Un alt episod haios îl
 numesc eu, este din clasa a
 XI-a, când profesoara de Limba Rusă ne-a surprins (eu și câteva colege) râzând, chicotind la ora dumneaei. Ce
 credeți, dintre toate colegele doar pe mine m-a ridicat din bancă, zicându-mi într-o română stălciță:

De ce râzi Nițu Adi, ai detete la creier?

Moment în care toată clasa a pufnit într-un râs zgomotos !

Se știe că dl. Prof. Oprea Ferentz care mi-a fost și diriginte, nu punea nota 10. Motiv pentru care la
 examenul de Bacalaureat, mi-am ales Biologia. Era a treia materie de Bac și-am pariat cu colegii mei că voi obține
 nota mult râvnită. Așa a fost, am primit nota 10 motiv pentru care am fost invidiată și bănuită că dragul și iubitul
 meu diriginte Oprea Ferentz avea o ”slăbiciune” la blonde...Ei nu-i așa, era un om minunat, îi mulțumesc pentru
 tot ce m-a învățat!

Au urmat alte și alte
 momente de neuitat. De
 exemplu la orele de Fizică
 unde teoria o învățam
 dumnezeiește, dar nu știam să
 rezolv problemele, de fiecare
 dată când dra Prof. Capră
 Ileana intra la ore, ne scotea în
 fața clasei, ne verifica
 unghiile, batista și lungimea
 uniformeii, motiv pentru care
 nu era prea iubită de elevi.
 Într-o tabără școlară, unde
 participam alături de ea am
 fost întâmpinați de un domn ca
 fiind gazda șederii noastre
 acolo. Sala mare, elevi din tot
 județul, liniște deplină, cei doi
 profesori se întâlnesc, își dau
 mâna și se fac prezentările:

„Capră”, zice profesoara

1977 - în parc

1976- Cu un an înainte de absolvire, generația „cutremuraților”.

1977

citit Shakespeare, Baudelaire, Tolstoi, Kafka, ...Voltaire...fără să ne oblige nimeni. La o vârstă, memoria începe să ne joace feste, dar amintirile rămân acolo într-un ungher ca-ntr-o cutie de sticlă prin care noi privim fericiți. Anii trec, totul trece iar noi, așa cum ne-a înzestrat Dumnezeu și cum ne-a fost hărăzit destinul, suntem roadele profesorilor noștri!Nu ne rămâne altceva decât să-i iubim pentru că și ei ca și noi, într-o zi devenim o poveste!

Atunci = ADI NIȚU, promoția 1977

Acum = ADINA MANDALAC

1978 - în parc

Gânduri, la ceas aniversar

Azi Liceul „Grigore Tocilescu”, din Mizil sărbătorește 100 de ani de la înființare; sărbătorește, de fapt, strădaniile, sacrificiile, satisfacțiile și rezultatele deosebite pe care le-a înregistrat pe parcursul unui veac.

Pentru mine această sărbătoare este un moment deosebit, emoționant care mă readuce, după foarte mult timp, în atmosfera școlii.

Anii în care am activat ca inspector la specialitatea chimie (1973-1979) și ca Inspector Școlar General (1979-1989) mi-au oferit posibilitatea de a cunoaște foarte bine învățământul din județul Prahova și implicit din orașul Mizil, așa încât orice eveniment de acest gen imi dă prilej de reflecție care trezește în suflet amintiri frumoase. Am avut ocazia să cunosc oameni deosebiți, dedicați meseriei lor, am avut o foarte bună colaborare cu conducerea liceului timp de 16 ani.

Am cele mai frumoase gânduri și aprecieri pentru dascălii care de-a lungul timpului au slujit și respectat școala.

Am convingerea că actualul colectiv de conducere a liceului prin profesionalism și competență va asigura realizări importante.și pe viitor. Să aibă în vedere că întotdeauna vor exista soluții pentru cele mai dificile probleme. Impulsul trebuie să-l dea

profesorul alături de ceilalți cetățeni ai urbei, știind, că etapele formării unui om se desfășoară și dincolo de școală.

Îi doresc liceului să rămână veșnic tânăr prin sufletele celor care îi vor trece pragul, doresc celor care continuă să slujească învățământul, sănătate și să nu abandoneze nicicând idealurile care i-au adus la catedră.

PROF. DOMNICA ALEXANDRESCU
inspector școlar 1975 - 1979, inspector școlar general 1979 - 1989

Nu mai țin minte de când cunosc Liceul din Mizil. Dar rețin că de prima oară mi s-a părut a avea ceva aparte. Era ceva în atmosferă, ceva bun vreau să zic, pe care nasul meu (mare) de profesor vechi deja pe atunci l-a mirosit cu bucurie din prima. Și ulterior, în multe, multe evenimente cultural-spirituale pe care le-am petrecut împreună, la care cu generozitate am fost invitat, mi-a cimentat inițiala intuiție. Profesori, elevi, ba chiar și oficialități, oameni ai bisericii și oamenii cu bani păreau a se întâlni sub energia unor oameni care știau să coaguleze un sens al comunității.

Prea mult și prea degeaba discutăm chestiuni doar aparent „importante” ale școlii. Într-un limbaj rebarbativ care dă iluzia de „științific”. În realitate, singurul scop al școlii, simplu, ar trebui să fie acest sens al comunității. Restul sunt chestiuni secundare. Mi s-a părut că văd în acest liceu „de provincie”, în sensul glorios al cuvântului, un model și o speranță. Mulțumesc!

PROF. DR. CHRISTIAN CRĂCIUN, Moreni

Recurs la normalitate

Într-o lume nebună, nebună, undeva într-un capăt de suflet, într-oraș înflorit de amintiri, cu zîmbete la butonieră, acolo unde și oamenii par apărați de vicisitudini, politichie șmirgheluită, fețe și feți-frumoși căzuți din basme, într-un cuvânt, în Mizil, LICEUL „GRIGORE TOCILESCU” își sărbătorește, cu elegante acolade, fotografii despre generații, trecute și petrecute, cuprinse de căruntețea clepsidrei, ori cele mai de aproape ramuri tinere, pregătite de rodul cunoașterii.

Am fost oaspete al acestui Liceu, m-am văzut cu elevii săi, acum doi ani, apoi i-am văzut colaborînd spornic la reușita unui mare Festival de umor, poate cel mai important din acea parte de țară, cum nu au nici Ploieșcii, nici Bucureșcii, sub zodia nobiliară a dumnealui Mușatescul.

Cred că este, nu numai pentru mine, ca umil slujitor al literelor, încercînd de ani de zile, peste 50 la număr, să scriu în carte, un prilej de a spune că acesta este un EVENIMENT și nu debarcarea vreunui ministru perisabil, ori scandalul amoros al unei dive fărâbuite cu iubitul ei manelist, cu nume de scenă comestibil.

Liceul la 100 de ani este evenimentul pentru cultura noastră, pentru cărturari și dascăli, pentru toți cei ca Minea și Bădicioiu, dascăli dedicați, uitînd de sine și trebuințele lor pentru ca Liceul să aibă de toate, mai ales lumina caldă a științei de carte.

Primiți, din parte-mi, o parte de suflet în palma - cuib, ca semn de respect, gratulații sincere și repede a începere a tuturor lucrurilor la îndemînă, pentru al doilea Centenar!

CORNEL UDREA, ziarist, umorist, scriitor din Clujul Transilvaniei

Există o zi din an, ca un moment al conexiunii universale, în care Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” din Mizil devine, incontestabil, Capitală culturală națională. Cu fiecare an ce trece în lunga timpului cărare, poposesc în târgul provincial de la poalele decoltate ale Dealurilor Istriței, pline de roade bogate, dar și de povești cu zâne și comori încă nedescoperite, cei mai importanți oameni de cultură ai țării, poeți, scriitori, epigramiști, oameni politici și de afaceri, pentru a lua parte la Festivalul internațional de poezie și epigramă „Romeo și Julieta la Mizil.”

La centenar

Liceul „Tocilescu” din Mizil,

Ajuns e-acum pe-al epigramei val,
Fiindcă un „binom” (M.B.) util
Organizează-aici un festival!

Liceul de excepție „Grigore Tocilescu”

Cu generații educate
Și mulți profesori excelenți,
Pe listele cu rezultate
Nu se găsesc azi repetenți!

Elena MÂNDRU, Iași

1979 - 10A - practică atelier, cu Crețu Pascale

Valorificând o mare parte din geniul scriitorilor George Ranetti și Grigore Tocilescu, zămisliți din seva târzie a acestor locuri, domnii Victor Minea și Laurențiu Bădicioiu, articulând cu un baston fermecat energia unui grup de profesori minunați, au transformat în scurt timp liceul, dar și întregul orașel al mofturilor de odinioară, într-o legendă a timpurilor noastre.

Sunt din ce în ce mai sigur că asemenea mie, și geniul conului Iancu Caragiale, protectorul mereu

actual al meleagurilor prahovene, și-ar dori să fie întâmpinat pe peronul gării, sau la intrarea în acest templu spiritual, de cei mai frumoși și talentați tineri din oraș, să alunece plutind printre poantele balerinei cu părul împletit la poalele Vezuviului și cu ochii scânteind de toată lava fierbinte a Etnei, să fandeze printre asalturile înțepătoare ale scrimerilor epigraști, să recite versuri curgătoare ca vinul șiroind din bărbile zeilor antici, direct pe costumele și cravatele de gală ale sculptorilor în cuvânt.

La rândul meu, mărturisesc cu speranța de a fi iertat, că m-am lăsat cuprins de mrejele zeitelor ce străjuiesc altarul plin de miresme vechi și deopotrivă noi ale acestor meleaguri de basm, la care revin mereu cu fruntea netezită de amintiri, atras, cu implacabilă periodicitate, de mirajul întoarcerii la obârșie.

EDMOND NEAGOE, diplomat și poet

Comemorarea acestui eveniment, dealtfel o șansă unică în destinul temporal al unui om de a-i fi martor, este cu atât mai mult un privilegiu pentru mine de a-i supraviețui și de a mă bucura de el. Pentru că am datoria

1979 - 10A

sacră de a fi purtătorul de cuvânt a patru generații implicate într-un fel în istoria acestei instituții mizilene de prestigiu. Încep cu bunicul meu, Mișu Litinschi, care, deși polonez încă pașaportar, lăsând cinci copii în grija soției, după ce luptase ca voluntar pe frontul românesc împotriva nemților, s-a întors acasă, la Mizil, nevătămat, și și-a revigorat atelierul mecanic cu peste 60 de angajați, putând astfel să ajute material la dotarea școlii, unde aveau să învețe trei dintre copiii săi, printre care și tatăl meu, două fete mai mari fiind deja la

pension, în București. Din a doua generație cu puternică implicare în viața școlii a fost vărul tatălui meu, fiul fratelui bunicului meu, Victor Litinski, eminent profesor de matematică, care în perioada stalinistă a făcut ani grei de pușcărie, după un denunț fals, cum că ar fi ascuns o armă, lucru dovedit ulterior, fiind repus în drepturi. A treia generație o reprezintă eu, venit la această școală ca profesor suplinitor, până când, în urma unui concurs greu, cu 26 de concurenți, m-am titularizat, după ce tot aici obținusem

Promoția 1979, o parte...

gradul II, sub coordonarea

A fost cea mai frumoasă perioadă din activitatea mea didactică de 43 de ani, când am fost colegul „generației de aur” al corpului profesoral „din toate timpurile” al școlii, lângă care trebuie să-i adaug, cu aceeași aură de respect și dragoste, pe proaspeții repartizați de pe băncile facultăților, care au dat vigoare și noutate actului educațional și didactic. Este vorba de tripleta de profesori de sport—Dora Caramihai, Gheorghe Nicolae și Dan Brădățean —excelentele profesoare de chimie, respectiv fizică, Ileana Constantinescu și Marina Popescu și o profesoară de muzică, al cărui nume îmi scapă, pentru că tocmai urma să se căsătorească și curând a căpătat numele soțului.

Cel mai mult cred că se cuvine menționată valoarea efortului creator și al dăruirii de sine a tuturor acestor „formatori de destine umane”, care au împrăștiat în toată lumea oameni valoroși, deținători ai unor cunoștințe solide, ai unor caractere tenace, capabile să schimbe ceva în bine în viața Terrei.

Fiica mea, a patra generație, se leagă, pentru mine, de viața acestei instituții și prin faptul că mi-a urmat profesia, dar mai ales că s-a născut la maternitatea din Mizil, pe când eram în clasă, în actul predării, când secretara, intrând furtună pe ușă, m-a anunțat că sunt tatăl unei fetițe frumoase și sănătoase, în explozia de entuziasm pe care a iscat-o în rândul adolescenților ce așteptau la fel de emoționați, fericitul eveniment.

1979 - Parc

profesorului Constantin Drăjneanu, directorul de atunci al școlii.

1982 - 10A

Un centenar nu trebuie să fie un act formal de sărbătorire a înfăptuirii unui lucru de seamă, ci mai ales o

manifestare pioasă și plină de recunoștință pentru strădania celor ce i-au dat naștere și apoi forța de a-și împlini cu cinste menirea pentru care a fost realizat.

*Aprilie 2019, PROF. MIHAI LITINSCHI, limba și literatura română,
fost profesor al Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”*

UN CENTENAR LA MIZIL

1982 - 11A - Practica agricolă

moldav, înnoptând, în treacăt, la Mizil. Persistent european, de peste un deceniu de la acordarea cetățeniei în Agora poștalioanelor cu prințese, boiari și surugii, Julietei și lui Romeo – copii emblematici ai lui Sir William Shakespeaire, Mizilul este una din perlele culturale și istorice ale civilizației prahovene grație magistrului dramatic George Ranetti „și urmașilor lui mizilești” („Spre a patriei cinstire / Și a limbii românești”), dumnealor boierii Victor Minea și Laurențiu Bădicioiu!!!

1984 - 12A

Motto:

Așezare – n câmp ostil
Stație de Poștă stil
Vechea scriere Menzil
Sună nobil, azi: MIZIL!

Un catren
Probabil tern
Sufletește viu patern
Mizilenilor refren”.

...Și poate, cândva, cu adevărat un șlagăr sau un imn, ivit din aerul florentin – venețian rezonând, peste secole, din ecurile unor arii din opere și operete, rămase în urma trupelor lui Matei Millo și Nae Leonard, de-a lungul carnavalului lor valaho-

Continuatori ai „Dregătorilor” spiritului liceean tutelat de umbra prestigioasă a academicianului Grigore Tocilescu – arbore multi-rămuros din dealul Fefeliului, arheolog român de faimă continentală, la Paris, Roma, Moscova, Bruxelles și Atena, șef al secțiilor *Literatură*, respectiv *Istorie*, ale Academiei Române, domniile lor profesorii Victor Minea și Laurențiu Bădicioiu poartă, spre Demnitate, pe valurile Științei și ale Culturii Naționale, de 30 de ani, către Universalitate, corabia cu

nenumărate pânze ale înțelepciunii și catarge aurite, care este, și-i urăm să fie și-n secolele următoare, LICEUL TEORETIC „GRIGORE TOCILESCU”!

Patria Domniilor lor este Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” iar poporul – zecile de generații de băieți și fete – cizelat cu răbdare și competență, și dăruit Țării, pentru Binele Ei! Astfel îmi explic – cu emoția revenirii în acele ediții ale Festivalului Internațional „Romeo și Julieta la Mizil” – valoarea întâlnirii mele cu veritabil prestigioasele personalități ale adevăratei Civilizații românești, precum acad. Solomon Marcus și Mircea Ionescu Quintus, neapărat a ilustrului colonel în rezervă Eugen Lemnaru, venerabil odinioară elev al acestui Liceu Teoretic Centenar (promoția 1941), apărător al Ploieștiului asediat de inamicii „Orașului Aurului Negru”, ai Prahovei și ai Țării!

Istoria – pe meridianele Educației – trecută prin fiecare din cei o sută de ani care se însumează astăzi, sub coroana de acant a Onoarei, s-a scris pe viu, cu promoțiile de ingineri, medici, profesori, scriitori, politicieni, artiști, poeți, economiști, militari și academicieni, promoții construite, pregătite și convinse AICI, pentru a sluji localitatea, județul, România, pentru a răsplăti părinții și profesorii, pentru a fi ei, la rândul lor, OAMENI!

Vivat, Crescat, Floreat!!!
11 Mai 2019

SERGHIE BUCUR, jurnalist și scriitor, Moreni

Liceul meu – Lyceum

Relația pe care o avem astăzi cu timpul stă în permanentul sentiment de lipsă. Timpul este ceea ce ne lipsește. A devenit un bun de consum, a cărui deținere nu ne este proprie. În rarele momente când ne prisosește, intervine plictisul, care provoacă insuportabila, nesustenabila, întâlnire cu sine. Ne salvează din criză sau din angoasă, timpul bun, intervalul – răgazul. Momentele de răgaz înseamnă ieșirea din malaxorul actualității, din

timpul ce ne scapă printre degete și pășirea dincolo, în spațiul reveriei din care scrutăm posibilul, sau dincoace, în amintire. Amintirea, ca și reveria, ne scoate din prezentul instabil, făcându-ne inactuali, nostalgici, gânditori. Amintirea salvează trecutul, prezentificându-l ca pe ceva valoros care ne întemeiază ca ființe expuse viitorului. Un răgaz îmi iau acum pentru a îmi întoarce din neființă ființa școlii acesteia. Și sunt trei ecstaze ale ei, trei timpuri, cu trei viteze diferite.

profesorilor pavoazăată cu drapele, fotografii ale conducătorilor și lauri aurii, Uruc – rigid și zelos, cu o strângere de mână energică, scara profesorilor cu mochetă, flori pe podeste și lozinci pe pereți, domnul Vasile – falnic și premonitoriu - “o să ne întâlnim noi mai tarziu...” (ne-am întâlnit și n-a fost rău deloc), apoi culoarele cu panouri de promoție înșiruite și vitrine cu machete de mașinării, Tănțica – enigmatică în spatele ochelarilor cu sticlă groasă, rezidând într-o bizară (atunci) cameră cu chiuvete, ușile batante ce separau, la parter zona înecată în fum, un domn chipeș cu mustăcioară, care azi mi se pare ca aducea puțin cu G.M. Cantacuzino. Apoi cancelaria cu masa lungă cu sticla peste fața de masă plușată, colțul cu fotolii, oglinda rotundă ca de gară, și setul de bibliotecă de sufragerie, unde în dulapiorul de jos, de lângă fereastră, am vazut o dată o mitralieră germană ruginită ițită

Prima aparține imaginii ei așa cum o construia copilul anilor ‘80. Aceasta școală era locul în care în fiecare zi o pierdeam pe mama, locul căreia ea i se dedica, energică, solară și tânără. Am vazut de mai multe ori școala în anii aceia și mi se păruse imensă, monumentală și impunătoare. Câteva spații, lucruri și personaje îi rotunjesc astăzi ca și atunci profilul și corporalitatea: poarta de fier de la intrarea în curte, alea cu trandafiri, rondoul cu bănci și căsuța meteo, intrarea

dintre cioburi și monede și n-am mai uitat-o de atunci + Gelu Marinescu. Liceul meu e acela, încă bricolat din fragmente, un loc generos, ce ma lasă să îl locuiesc la răstimpuri, necon condiționat. Urmează celălalt liceu, cel pe care l-am părăsit acum 20 de ani, ceva mai palpabil în amintire, cu clipele lui când teribile, când prea detașate, când suave când anoste care se însoțeau bine cu afectele adolescentului care eram. A fost neîndoielnic un loc formator, informator și constrângător laolalta. Ca toate școlile de aici și de

1987 - clasele a 11-a înainte de a fi trimise la canal

oriunde. Calitatea sa dominantă era nu starea de excepție, ci mai degrabă banalitatea sa de fond, străpunsă pe alocuri de logosuri limpezi, proteice. O banalitate care permite desprinderea lejeră, de pe un teren ferm, ca un fundament. Despre liceul de azi știu mult mai puțin, dar știu ca mama încă îl iubește și asta pentru mine e destul.

A treia ecstază-viitorul anunță tema unui *liceu posibil*, într-o posibilă școală românească, dintr-o Românie posibilă, într-o lume posibilă, în „cea mai bună dintre lumile posibile”. Liceul din Mizil va fi fără îndoială re-format odată cu școala românească spre a se putea întâlni în chip fericit cu așteptările generațiilor ce vin. Îi doresc să recupereze, să țină treaz spiritul școlii, *eidos*-ul ei, ca loc și timp bune pentru a edifica spiritul. *Răgaz*, termenul ce deschide acest scurt text, se spunea în limba elină *scholē*, etimonul cuvântului *școală* de astăzi. Așadar, școala nu e o clădire, o schemă, un corp de profesori și elevi ci însuși decupajul din spațiu și timp care permite o împreună-retragere într-o împărtășire. Ea găzduiește, dăruind loc și clipă învățării care curge în două sensuri.

Să iertați rogu-vă, pathos-ul căci este sincer.

Cu mulțumiri direcțiunii pentru invitația de a scrie aceste rânduri, la ceas solemn.

COSMIN PAVEL – absolvent al promoției 1999

O sută de ani de activitate a unui liceu ¹ presupune muncă și iar muncă, zile de efort continuu, nopți nedormite, dar, până la urmă, vise împlinite, vieți realizate și fericite. De aici se trage pornirea multora către o carieră strălucită și tot aici se întorc mulți din cei care nu uită cine le-a călăuzit pașii, i-a îndrumat și susținut când au avut cel mai mult nevoie.

S-ar putea scrie la nesfârșit despre nobila muncă a celor care s-au jertfit și se jertfesc pentru binele comun în Liceul dumneavoastră, dar pentru că și scrisul mult și lung poate fi sărăcia omului,

1987-1988, IXC

1988 - XC - diriginte Popescu Gheorghe

1990 - clasa a X-a

Vă doresc tuturor, celor care țineți aprinsă flacăra științei și cunoașterii în această prestigioasă instituție de învățământ, la mulți ani cu sănătate, fericire și noi împliniri!

GHEORGHE BĂLICI,
epigramist, Chișinău

Dragi prieteni, colegi,
Stimați părinți și elevi!

Ne simțim onorați să fim alături de Dvs. la acest frumos jubileu – 100 de ani. Un secol de vârstă culturală, spirituală și științifică confirmată de înaltul profesionalism și

responsabilitatea corpului didactic, care zilnic cizelează sufletul și conștiința tinerei generații pe tărâmul cunoștințelor.

Liceul Teoretic Grigore Tocilescu din orașul Mizil, administrat cu mare pricepere de oameni de calitate, este o ȘCOALĂ a performanței, care își cunoaște MISIUNEA ei de *a fi* și o exprimă în mod explicit, prin preocuparea permanentă de a produce autentice valori pentru societate.

Astăzi, în acest ceas aniversar al tinereții și al energiei, al promovării bunelor practici, instituția Dvs. știe să-și valorifice trecutul prin frumoase tradiții, știe să traiască prezentul cu demnitate, să-și proiecteze viitorul cu speranță, încredere și credință.

Suntem mândri că ne numărăm printre prietenii și partenerii Liceului Teoretic Grigore Tocilescu - o gazdă primitoare și deschisă la colaborare cu spirit progresist și filosofia lucrului bine gândit și făcut.

La mulți ani cu performanță și milenii de existență cu prosperitate!

1990

PROF. SOLTAN MARIA,
director al Liceului „G.
Palade”, satul Puhoi
PROF. SOLTAN TATIANA,
director adjunct

Sub semnul lui Florar, Liceul Teoretic „Gr. Tocilescu” din Mizil împlinește frumoasa vîrstă de 100 de ani!

Este, prin urmare, prilej de mare bucurie și sărbătoare, pentru că la ceas aniversar, cu voia Domnului și prin tenacitatea atâtor generații de profesori și elevi, învățământul mizilean

a rezistat unui veac de remarcabile transformări și a dovedit unitate, asemeni dorinței celei mai vii și puternice a românilor.

Se știe că tinerețea este o vârstă a încrederii, a speranței și a entuziasmului, o vârstă a căutării și a dorinței de nou și acest fapt permite unei instituții școlare să rămână mereu tânără, indiferent de vârsta atinsă, să fie un exemplu de unitate și educație, întocmai ca și liceul dvs., al cărui prag l-am trecut de atâtea ori.

La cât mai multe primăveri aniversate, împliniri și performanțe atinse! La Mulți Ani!

**Inspector Școlar Istorie,
 PROF. DR. MARIA
 MARIANA GHEORGHE**

E duminică după-amiază. Peronul e plin. O mare de oameni așteaptă acceleratul de București. Acesta sosește și, cu mare greutate, cei de pe peron reușesc să urce în tren. O clipă mai târziu, peronul e pustiu.

Scena se repetă, duminică de duminică, an după an. Doar călătorii se schimbă. O generație pleacă, în cele patru direcții. O altă generație îi ia locul pe peronul îmbătrânit de anii ce se scurg peste el.

Oamenii de pe peronul de duminică după-amiază sunt în mare parte studenți. Se cunosc unii cu alții. Se vor regăsi, peste ani, în cele mai neașteptate locuri: pe holurile unui minister, în birourile unei multinaționale, într-o sală de conferință, pe holurile unui spital sau pe o alee într-un parc.

Pe toți îi leagă o moștenire comună din trecut: într-un anumit moment, au fost elevi la Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” din Mizil, cel cunoscut, pentru mulți, ca Liceul Industrial. O instituție formidabilă, o mașinărie inepuizabilă, care a pus o cărămidă la educația a mii de tineri excepționali. O instituție care a atras, de-a lungul timpului, sute de profesori cu care s-ar mândri orice liceu din România.

„Tocilescu” împlinește un veac de existență. A văzut atât de multe și a devenit o componentă esențială a Mizilului. Pe 11 mai 2019, își așteaptă copiii să se întoarcă acasă, să depeze amintiri și să facă planuri. Își trage sufletul și își reîncarcă bateriile. Are încă multe generații de mizileni pe care să îi conducă pe drumul împlinirii.

„Tocilescu” e o parte din fiecare dintre noi. La multi ani, „Tocilescu”! Și îți mulțumim pentru tot!

EC. CLAUDIU MINEA, promoția 1993, șef de promoție, Mizil

1993 - 1994, 10B

Liceul „Grigore Tocilescu” împlinește o sută de ani. Acest focar de cultură înnobilează orașul Mizil și deschide absolvenților săi calea spre afirmări superioare în cele mai variate domenii. Sunt convins că o va face și în viitor cu aceeași nobilă dăruire.

Vivat, crescat, floreat!

**PROF.UNIV.DR. ȘTEFAN
CAZIMIR**

Nimic nu e mai greu, în România noastră străveche, decât să aperi o tradiție: suntem mereu întrerupți, adică opriți din drumul construcției durabile. Și nu neapărat din cauza vremurilor, cât din pricina unei perpetue dificultăți de a conlucra pentru binele comun. Iată de ce un liceu centenar, precum cel din Mizil, care poartă numele lui Grigore

1995 - 12D

Tocilescu, merită sărbătorit atât pentru oamenii întregi pe care a știut să-i educe - cu sprijinul mai multor generații profesionale - cât și pentru virtutea unei continuități promițătoare.

Am avut bucuria de a fi oaspetele corpului didactic de la acest așezământ și de a le vorbi elevilor despre valoarea cunoașterii lucide și a caracterului puternic.

Îi urez Liceului „Grigore Tocilescu” încă un secol de viață la fel de rodnic, sub pavăza libertății și a speranței împlinite!

TEODOR BACONSCHI, scriitor și diplomat

Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” din Mizil – la aniversare

Pensionarea dlui prof. de matematică Ioniță Pompiliu

Celebrul primar al Mizilului la început de secol XX, Leonida Condeescu, dorea cu ardoare să pună orașul pe harta culturală a României încă neîntregite, „dorința lui fierbinte”- așa cum îl caracteriza bunul său prieten Caragiale - fiind aceea „de a afirma importanța Mizilului, de a grăbi ridicarea Mizilului, de a realiza înflorirea Mizilului”.

Timpu i-a dat dreptate. La Centenarul Liceului „Grigore Tocilescu” găsim Mizilul înfloritor prin minunatele realizări culturale, având rădăcinile și seva (fără

aluzie la... Feteasca Neagră!?) în colectivul-cadre didactice și elevi-prestigioasei instituții de învățământ. Mizilenii au moștenit tradițiile efervescentului început de secol și l-au redescoperit pe Ranetti, în cheia tragi-comică a unei eterne ciclicități istorice, cu personaje burlești, gata oricând să fie transpuse în rima tăioasă a epigramei...

Iar, dacă la toate acestea se adaugă rezultatele și performanțele școlare ale fiecărei generații de elevi, avem măsura talentului înăscut, priceperii și voinței fiecărui mizilean care a studiat cu speranța că, într-o zi, Mizilul va trăi măreția zilei solemne, atât de bine imaginată de I.L. Caragiale...

La aniversare, o urare din inimă, cu dragoste pentru colegii mei: VIVAT, CRESCAT, FLOREAT !

PROF. SORIN BUCUR, inspector de matematică, ISJPH

Ani de liceu...

E o zi ploioasă de aprilie, picăturile, grăbite parcă, șiroiesc pe pervaz iar gândurile-mi se structurează în amintiri. Cu aproape 60 de ani în urmă pășeam cu timiditate și cu o stare, greu de definit, în curtea liceului din Mizil, unic atunci în peisajul cultural al orașului.

O să vă întrebați desigur de ce acea stare...mda...probabil pentru că obținusem acest loc într-una din cele două clase de liceu în urma examenului de admitere din toamnă, nu din vară, cu o concurență redutabilă pentru că, inițial, la dorința părinților, am vrut să susțin examen de admitere la școala profesională din Plopieni. Nimic nefiresc în această schimbare de opțiune determinată de insistențele benefice ale doamnei diriginte din clasa a VII-a, Miteșcu, și ale domnului profesor Ioniță Pompiliu (cărora le port o profundă recunoștință) care l-au convins pe tata că eu trebuie să urmez cursurile liceului teoretic pentru că am potențial intelectual și se pare că nu s-au înșelat.

La pensionarea dlui prof. de matematică Ioniță Pompiliu. De la stânga la dreapta: prof. Vasile Rodica, prof. Gelu Marinescu, prof Pavel Elena, prof. Baci Rodica.

cotată „mic burgheză”, tata având un atelier în care repara orice și pentru care plătea impozit la fisc. Dealtfel, acesta era și motivul pentru care domnul director nu m-ar fi vrut elev la liceul pe care îl conducea. Amintiri...

Și au început să curgă frumos anii de liceu ca o provocatoare incursiune spre viitor, călăuziți de o pleiadă de oameni generoși și devotați profesiei lor de dascăli – cărora, ca și nume, cred că toți ce le-am fost elevi, le purtăm o neștersă și recunoscătoare amintire – care au descoperit în fiecare dintre noi vocația și pasiunile cu care să ne construim viitorul.

Din al doilea an, când numărul de clase a crescut, spațiul din strada N. Bălcescu – și așa vechi și aproape insalubru – devenind insuficient, a început construcția noii clădiri, spre gară.

Îmi amintesc că am contribuit efectiv la această construcție, în vacanță descărcând cărămidă, țiglă, mobilier

și, mai apoi, în toamnă, când urma să ne preluăm fiecare clasă sala de curs, la amenajarea acesteia. Era frumos, clădire nouă, luminoasă, cu etaj, dar... sufletul meu avea mereu altă trăire când veneam la clădirea veche, unde mai desfășuram unele activități – la ateliere și la o așa-zisă sală de sport – poate și pentru faptul că aici veneam acasă... casa părintească fiind în spatele curții liceului.

M-am bucurat, când, peste ani, liceul teoretic s-a întors și el acasă, în sediul renovat și dezvoltat, din centru, str. N. Bălcescu.

Când evoluția mea socio-profesională mi-a oferit oportunitatea, nu am ezitat să mă implic, nu numai emoțional, astfel încât Liceul Teoretic Mizil, astăzi „Grigore Tocilescu”, să beneficieze de un sediu nou și modernizat.

Și bunele mele intenții au devenit realitate prin strădania și perseverența unor oameni, conștienți de menirea lor, sub coordonarea unui director sufletist, profesorul Victor Minea.

Între timp, ploaia a încetat, dar amintirile, odată pornite, nu conținesc să curgă....

Anii de liceu... emoții... bucurii...

Sunt anii ce, odată, fost-au ai primelor iubiri, iar „puștiul”, ce venise din cărți să-și ia lumină, descoperirea că viața-i un șir de nestemate cărora numai școala le adaugă Carate!

***PROF. GHEORGHE MATEI, promoția 1963, unul din mulții absolvenți ai liceului centenar...
inspector școlar 1979 - 1990, inspector școlar general adjunct 1997 - 2001
inspector școlar general 2005 - 2009***

Portretul profesorului la tinerețe

La ceas aniversar așa de mare, ne punem problema rostului nostru individual în contextul veacului strecurat prin clepsidra Lyceum-ului din Mizil. Elevi și profesori, elevi care au devenit profesori aici, alegându-și modelul dintre profesorii care i-au format – toate aceste generații alcătuiesc conținutul de emulație paideică al celei mai frumoase școli din lume: școala mea.

Mereu mi-am explicat condiția dascălului în orașul meu prin efectul de emancipare pe care l-a avut asupra noastră, a celor mulți și atât de eterogeni. Demnitatea, modestia, abnegația dăruirii, vioiciunea spiritului, înțelepciunea calmă, respectul față de valorile culturale – sunt doar câteva „lecții” pe care profesorii le-au predat toată viața concetățenilor lor. Iar pentru mine, miraculoase au fost întâlnirile cu anume profesori: Doamnele Emilia Chițu, Rodica Baci, Victoria

La pensionarea dlui director Drăjneau, profesor de română.
Prof. Vasile Emil, matematică și prof. Constantin Drăjneau.

Picioruș, Panselia Bantaș; domnul Cantemir Moșoiu, Ion Tomescu. Noi eram copii, dumnealor erau tineri, încremeniți într-o tinerețe de icoană, atemporală.

Doamna de franceză se distingea printr-un „je ne sais quoi” de toți ceilalți. Ba da, știam cu toții! Era evident! Frumusețea ei ne amuțea, eram cu toții vrăjiți.

Doamna profesoară Maria Dobrescu (Frățiman – pe vremea când îi eram elevă, 1977-1981) a lăsat în liceul nostru imaginea extraordinarei conjugări, paradoxale pentru simțul comun, de feminitate și intransigență profesională, de tandrețe și exigență, de permanentă cenzurare a subiectivității (operație dificilă în munca didactică), făcută cu scopul de a-și motiva elevii să învețe. Nici astăzi nu știu de unde veneau răspunsurile corecte, atunci când mă scotea la lecție; sunt mereu tentată să spun ca naratorul din „Sărmanul Dionis”: probabil că uitasem limba franceză într-o existență anterioară, iar maieutica doamnei mele declanșa acel fenomen al palingenezei, conform căruia reminiscențele memoriei din viețile anterioare se materializau la oră, în această existență. M-am îndrăgostit de limba lui Voltaire pentru că o vorbea atât de frumos doamna mea: cu variații de tonalitate, cu o anumită muzică a frazei, cu sunuri nuanțate până la evocarea unei lumi noi și însoțite. Doamna mea se confundă cu această a doua patrie, pentru mine: limba franceză.

Absolventă în 1969 a aceluiași Liceu în care și-a desfășurat mai apoi cariera de profesoară, din 1973 și până în clipa din urmă, doamna Maria Dobrescu este, pe lângă tână fragilă și inefabilă, din fotografia de promoție, distins magister pentru multe generații de discipoli, tinerețea unui dascăl fiind astfel perpetuată în spirit.

PROF. CRISTINA DINU

Prin copii perpetuăm neamul omenesc

Părinții dau viață copiilor și la o vârstă fragedă îi încredințează școlii spre educare. Oricare ar fi timpurile, școala reușește să formeze oameni capabili să facă lumea mai bună. Pentru o comunitate teritorială, o instituție de învățământ ce formează copii competitivi este un lucru mare. În puținul timp de colaborare cu Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” din Mizil am reușit să cunosc o instituție de acest gen, care a fost și rămâne performantă în învățământul local și nu numai.

Prin activitatea sa instituția a reușit să-și justifice misiunea: transformarea școlii într-un centru de resurse educaționale și de servicii oferite comunității sub deviza: „Este ușor a merge. Important este încotro te îndrepti. Știind că nu toți copiii sunt la fel, noi, împreună cu familia ta, te călăuzim spre reușită și împlinire, căci tu ne reprezinti”.

Noi, cei de la Liceul „Mihai Eminescu” din Carapciu, Ucraina, împărtășim bucuria împlinirii a 100 de ani de învățământ și educație în instituția Dumneavoastră. Vă urăm succese mari și elevi cuminți!

Cu respect, directorul Liceului „Mihai Eminescu”, Carapciu, Ucraina,
PROF. EUGEN TOVARNIȚCHI

Luni, 8 aprilie 2019, sună Domnul Director Minea și zice: „Sile, scoatem o carte despre Centenarul Liceului. Scrie și tu câteva rânduri, să le trecem în carte.”

Câteva rânduri ... Ce aș putea scrie în câteva rânduri despre perioada cea mai importantă în formarea mea profesională?

Și cred că și cea mai frumoasă perioadă a vieții, pentru că pe lângă „licean” eram și „internist”. Internatul liceului funcționa în curtea actualului liceu.

Pentru că, după ce am terminat cu „învățământul obligatoriu”, urma „răscrucea”. O școală profesională sau liceul. Am ales „Liceul Teoretic” din Mizil.

Da, a fost cea mai importantă perioadă în formarea mea profesională, a fost momentul când am făcut saltul de la sat la oraș, saltul spre civilizație. Civilizația acelor vremuri. Oraș fără apă curentă și canalizare. Era pavat cu caldarâm, avea spital, mașină care stropea seara străzile cu apă, și mașină de Miliție. Un Volkswagen „broscuță” cu două girofaruri. A, mai era și MFA-ul, cea mai mare uzină din țară de reparat tancuri. Dar mai presus de toate avea două licee, Liceul Agricol și Liceul Teoretic. Am ales Liceul Teoretic. N-am să fac greșala să folosesc expresia, consacrată deja: „pe vremea aceea se făcea carte”. Nu, carte s-a făcut întotdeauna și, cine a

vrut să învețe, a învățat. Am să fac altceva, am să fac o pleacăciune și o să-i reamintesc pe acei profesori care s-au ocupat de formarea noastră profesională și sigur și a altor promoții.

Am să încep cu familia Drăjneanu, domnul, profesor de română și Directorul liceului, doamna, profesoară de anatomie, familia Vasile (dom Basil - nume care mi-a fost și mie atribuit mai târziu), profesori de matematică, familia Radu, profesori de

matematică, familia Burlacu, profesori de română, familia Macovei, profesori de franceză, germană și latină, domnul Lisagurschi, de muzică, domnul Zecheru, de istorie, domnișoara Constantinescu, profesoară de chimie și diriginta noastră, domnișoara Capra, profesoară de fizică, doamna Baciș, profesoară de română, domnul Oprea Ferentz, de botanică, și domnul Gădiuță, de sport.

Îmi fac o datorie de onoare s-o amintesc aici pe doamna dirigintă din clasele V-VIII și profesoară de matematică și fizică, doamna Ileana SÂMPETRU, fără de care, poate, să nu fi ajuns la liceu. Mai trebuie s-o amintesc pe tanti Geta, bucătăreasa, pe nea Mișu, administratorul cantinei, care, de fiecare dată când ne scăpa în depozit, ieșea lipsă la Eugenie. Nu-l pot uita pe domnul Negraru, tatăl actualului primar, pedagogul de la internat. Nu mai știu cum o chema pe doamna pedagog a fetelor. Cred că avea munca cea mai grea, să păzești treizeci de fete de tot cam atâtia băieți. Dar și-a făcut bine treaba, nu-mi aduc aminte de vreun „eveniment”.

Dar nu pot să închei fără să-mi exprim neînțelegerea față de Doamna Macovei, care pe mine și încă pe câțiva colegi, ne-a chinuit tot liceul. Am iertat-o! Am făcut-o în ultima zi de școală, când am pus pe calea ferată, în fața acceleratului București - Iași, manualul de franceză. Doamneeee, cum zburau foile! Mai târziu a trebuit să învăț limba franceză. Am căutat alt manual și am învățat-o. Universul nu iartă.

Nu voi încheia fără a-mi cere încă o dată, a câtă oară nu știu, iertare, doamnei Baciș (Dumnezeu să o odihnească, s-a prăpădit de tânără...), față de care am fost obraznic.

Câteva cuvinte despre internat: Internatul liceului a funcționat în locul unde se află actualul liceu. Cantină există și astăzi, lângă era sala de meditație, iar deasupra erau trei dormitoare și baia. Baia? O camera neîncălzită, cu un jgheab de tablă, iar pe deasupra trecea o țevă cu robinet. Programul începea la ora șase cu „deșteptarea”, strigată de pedagog, apoi înviorarea, la masă și la școală! Liceul era lângă parc. După cursuri: masă, două ore de somn, apoi la meditație până la șase seara. În pauze mai băteam mingea. Partea frumoasă era seara, când veneau fetele la masă, două câte două, flancate de doamna pedagog. Începea zarva. Da, a fost frumos.

Încă ceva, și cu asta închei. Multe i-au lipsit Mizilului, nu și oamenii de cultură, de litere, de suflet: Caragiale, Ranetti, Tocilescu, Quintus, Ștefan Cazimir, Adrian Păunescu.

În zilele noastre: profesorii Minea și Bădicioiu, oameni pentru care am tot respectul și cărora le mulțumesc că sunt și eu aici.

Într-o societate mereu schimbătoare nu ar trebui să uităm că școala este șlefuitoare de caractere și călăuza rațiunii. Beneficiind de profesori de excepție, Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” a reprezentat pentru mine locul în care m-am format intelectual și uman. Și, mai ales, acolo, am înțeles prima dată în viață că visele trebuie urmate, cu atât mai mult în ciuda obstacolelor (aparente).

Ing. VASILE I. NECULA, elev al liceului între anii 1967-1971

BINECUVÂNTARE

Cheia succesului în viață stă în binecuvântare, care vine de sus de la bunul DUMNEZEU, izvorul Binelui suprem.

Ca să-ți iasă ceva bun în viață trebuie început bine: cu credință sfântă și să lucrezi cu tot sufletul pentru binele celor din jur. Ești fericit în măsura în care faci pe altul fericit.

Cu aceste simțăminte curate, în urmă cu 100 de ani, în 1919, s-a înființat în orașul Mizil, Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”, care este o emblemă a învățământului prahovean. Înființarea Marii Uniri de la 1 Decembrie 1918 a dat roade imediat în toate domeniile spre binele țării noastre, România, numită pe bună dreptate și „Grădina Maicii Domnului”.

Pe tot parcursul acestui centenar, liceul a avut o frumoasă evoluție atât pentru cadrele didactice, dar și pentru elevi. La acest frumos jubileu, gândurile noastre de recunoștință se îndreaptă către Bunul Dumnezeu care a ocrotit acest liceu. Ne exprimăm toată admirația față de conducerea școlii, cadrele didactice și personalul administrativ care împreună fac o familie unită.

Să ne ajute DUMNEZEU să ne întâlnim din nou împreună și la următorul centenar al Liceului „Teoretic „Grigore Tocilescu” pe care-l am mereu în inimă.

PR. PROF. DR. MILEA MIHAIL, membru în Uniunea Scriitorilor din România

Gabriela Rodica Gugu (nume de căsătorie Udrea) a absolvit liceul în anul 1966, ca șefă de promoție. A promovat ulterior printre primii clasași examenul de admitere la Facultatea de Litere a Universității București pe care a absolvit-o cu nota maximă la examenul de diplomă. A urmat apoi o carieră de profesor de limba română și limba franceză, inițial în orașul Mizil, iar ulterior la Liceul Pedagogic (Școala Normală) din municipiul Ploiești, continuând astfel, în mod meritoriu, tradiția carierei didactice a părinților săi, Leon Gugu, profesor de limba română, director al Liceului „Tase Dumitrescu” din orașul Mizil și Niculina Gugu, învățătoare. În paralel cu activitatea profesională a activat și în domeniul literar, volumul „Poezii” publicat la editura Paideia – București în anul 2014 constituind o antologie ce reunește o parte dintre creațiile sale în domeniul liric, din care reproducem, în continuare, un scurt extras:

„Arborele multiplicatelor tipare/ Și-a grefat ridurile încețoșate/ Cu o inconstiență remarcabilă/ Pe arcușul zvelt al amforelor./ Cum să învingi uniformitatea/ Invidia subcutanată, intriga acefală, / Arguția falșilor arbitri ai intelectului, / Decât poate prin exorcisme ca „domnule”, „doamnă”/ Repetate în continuu/ Pentru ca oamenii să se simtă în sfârșit „domni” sau „doamne”/ Pentru a proceda în consecință, / Mirându-se și ei, împăunându-se, dominându-și pornirile rele/ Într-un mimesis social/ „Bună ziua”, „noapte bună”, pentru ca ziua și nopțile să fie bune/ Ritual zilnic asemeni celui religios/ Pentru deplina armonie a universului.”

GABRIEL VALENTIN UDREA, avocat

GÂNDURI LA CEAS ANIVERSAR

*„Viața omului numai atunci
e prețuită când urmărește un ideal.”
L. Rebreanu*

Aniversarea a 150 de ani de la nașterea istoricului Grigore Tocilescu (1850-1909) care, pentru istorici este patriarhul istoriei moderne, nu a găsit Prahova fără semne vizibile de cinstire a memoriei sale. Municipality mizileană a dat numele unei străzi importante, iar liceul teoretic din localitate a primit numele istoricului, datorită diligențelor profesorilor, în frunte cu cei de istorie, Elena Alexandru și harnicul Viorel Șoldea. Aceștia ar fi dorit desigur să aibă cu ei, chipul patronului lor.

Pentru a respecta adevărul istoric, acum la ceas aniversar doresc să relev o parte din avatarurile modului cum s-a ajuns la ridicarea bustului lui Grigore Tocilescu și donarea acestuia liceului mizilean cu ocazia aniversării a 80 de ani de la înființarea acestui lăcaș de cultură și educație. Evenimentul din anul 1999 a avut un caracter cultural cu o amplă rezonanță.

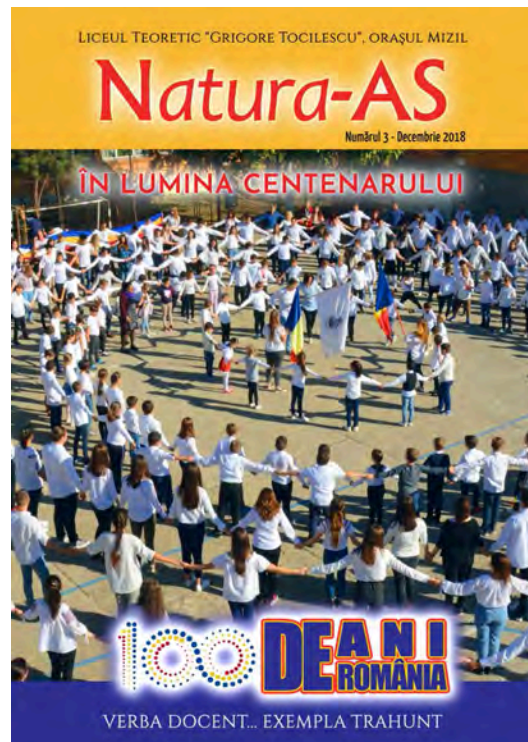
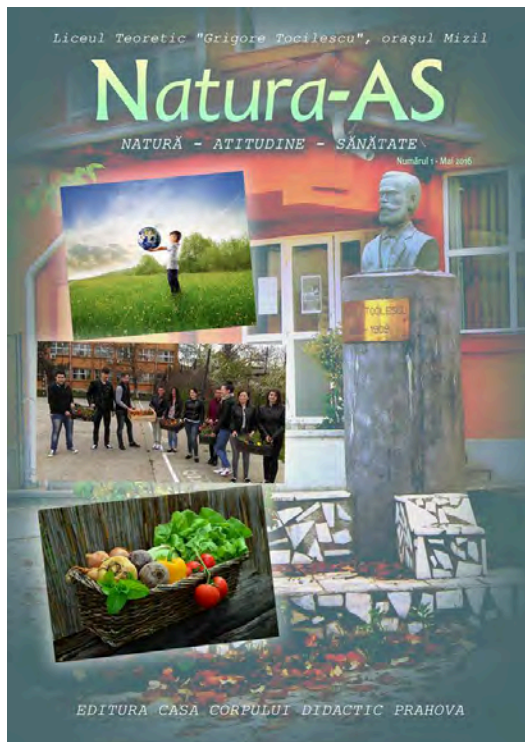
Inițial, s-a dorit ca acest bust, monument de for public, să fie amplasat în fața localului Arhivelor Prahovene din Ploiești, dar gândirea obtuză a celor din Ministerul de Interne de la vremea aceea ne-a stopat brutal intențiile. Fiind coleg de școală militară a ofițerilor de rezervă din București, cu prietenul meu Viorel Șoldea, am sugerat ca bustul istoricului Grigore Tocilescu să fie donat de către Fundația pentru Istoria Prahovei acestui liceu, condus la vremea respectivă cu competență și har de o echipă directorială formată din profesorii de elită Minea Victor și Șoldea Viorel. Înainte de a fi dascăl de istorie, Șoldea Vasile era și un valoros om de cultură și autentic cercetător cu numeroase lucrări științifice despre istoria Mizilului și comunelor învecinate și redutabil prozator. Poate că ar fi trebuit ca edilii Mizilului, începând cu distinsul Emil Proșcanu și continuând cu ceilalți, să-l declare pe Șoldea Viorel drept CETĂȚEAN de ONOARE al Mizilului.

Ideea generoasă a donării bustului a fost bine primită de cei de la liceul mizilean.

Nu putem să nu arătăm câteva date despre cum s-a ajuns la realizarea acestui bust.

Acesta bust a fost executat de sculptorul Arthur Hoffmann, membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România și turnat în bronz prin bunăvoința domnului Vasiliu, patronul Turnătoriei „Orion” din Comuna Cornu. Un rol important în „descoperirea” acestui inimos patron cu suflet de Mecena l-a avut cunoscutul prozator, directorul ziarului „Jurnalul de Prahova” la acea vreme Serghe Bucur, care ne-a recomandat.

Sculptorul Arthur Hoffmann reușește, cu talent, să-l surprindă pe istoricul mizilean într-un moment de concentrare atentă, caracterizându-l ca un gânditor și cercetător, în același timp, apropiindu-l de noi.

O parte dintre elevii care au participat la semicentenarul liceului, 1969.

Interesantă este și istoria modului în care s-a procurat bronzul pentru finalizarea bustului. Un sprijin deosebit am primit din partea regretatului col. Balici, șeful Inspectoratului de Poliție din acea vreme și șefului de Post din Comuna Iordăcheanu. Nu în ultimul rând, menționez sprijinul acordat de elevii claselor IX D, G și F de la Colegiul Național I. L. Caragiale, care au îmbrățișat cu entuziasm ideea realizării bustului și au contribuit după puteri cu bronz. La acea vreme, Colegiul Național I. L. Caragiale era condus cu profesionalism și dragoste de prof. Pantelimon Vasile, fostul meu coleg de clasă din liceu.

Am dorit să menționez aceste lucruri pentru posteritate, ca să nu se creadă că realizarea unui astfel de proiect este un lucru ușor. Nu mă feresc să relev faptul că la vremea aceea la cârma destinului Prahovei se aflau persoane care clamau dragostea față de istorie, dar n-au ridicat un deget pentru a sprijini financiar acest demers. Așa cum arăta N. Iorga, undeva aceștia nu erau prahoveni de loc și nu-i lega nimic de acest județ binecuvântat de Dumnezeu.

Nu putem încheia aceste modeste rânduri fără a arăta că prin acest bust, primul în județul nostru, s-a vrut ca recunoștința colectivă postumă, generoasă cu unii prahoveni, să se răsfrângă și asupra istoricului Grigore Tocilescu.

PROF. DR. CONSTANTIN DOBRESU - Fundația pentru Istoria Prahovei-Ploiești

P.S. Autorul acestor rânduri își îndreptă gândul cu evlavie față de ilustrul său profesor Paul D. Popescu, care la vremea școlarității și după aceea, i-a îndrumat gândul bun în ale istoriei. De acolo, din lumea îngerilor pe care-i învață istoria zbuciumată a neamului nostru, sper să vegheze cu dragoste asupra breslei istoricilor prahoveni.

Pentru mai toată lumea, liceul este perioada fericită, sinonimă cu schimbare, tinerețe, lipsă de griji. Când mă gândesc la liceu prima imagine care apare este a unchiului meu d-l Uruc, director atunci, la noi acasă în seara dinaintea afișării rezultatelor examenului de admitere, să-mi spună ca am intrat și că eram prima pe lista admișilor. Am fost foarte mândra și bucuroasă. Era o etapă foarte importantă admiterea la liceu, treceam în sfârșit în lumea celor mari. Și mari erau toate în liceu : clădirile aveau etaje, băncile erau uriașe față de cele din școala generală iar noi eram încă atât de mici și ne pierdeam printre ele. Patru ani mai târziu deveniseră neîncăpătoare.

În clasa a 9-a am făcut cunoștință cu noii mei colegi veniți de la toate școlile din oraș și din împrejurimi și care aveau să devină, pe lângă cei cu care fusesem la gimnaziu, prietenii mei pentru toată viața. Eram 40, iar întâmplarea a făcut să fim număr egal de fete și de băieți. Diriginta noastră, doamna Stan Rodica, ne-a aliniat de la mic la mare, fetele și băieții, și a făcut perechi de colegi de bancă. Pe cei mici i-a pus în față, pe ceilalți în continuare, spre spate. Eu am picat cu Dan, în penultima bancă rândul de la geam, și așa am rămas până la absolvire, ca de altfel mai toți, deși crescusem între timp.

Îmi aduc aminte că la început, nu erau suficiente săli de clasă, se construia o clădire nouă, iar noi învățam în schimburi, la un moment dat după-amiaza, și mi se părea tare greu acest ritm, preferam dimineața.

Eram o clasă foarte bună la învățătură, dornici de a cunoaște lucruri noi, de a înțelege, ne întreceam unii pe alții, concurența era pozitivă, era foarte stimulant, iar profesorii mențineau acest nivel ridicat, la matematică, fizică, chimie... Pe lângă momentele de intensă învățare, ne cream și momente de relaxare. De la început, pentru a ne cunoaște mai bine unii pe alții, la ora de dirigenție s-a instaurat serbarea în comun a zilei de naștere a celor născuți în luna care trecuse. După-amiaza sau seara aveau loc « reuniunile » lunare ale clasei noastre, unde puneam muzică și dansam. Acestea au fost completate mai târziu de reuniunile pe liceu, cu „DJ Eugen” care ne-au marcat pe toți. Da, pare incredibil, dar ne distram din nimic pe atunci, iar cadrul primitiv și sigur ne era tot liceul. Așa am crescut, am evoluat, ne-am sudat și am fost solidari în momentele dificile sau de nedreptate (mulțumesc Coco!).

Fiind atunci liceu cu profil Industrial, trebuia să punem în aplicare învățământul tehnic teoretic. Practica o făceam la atelierul mecanic al liceului, aflat într-o clădire situată pe terenul actualului magazin Lidl. Maiștrii nu prea ne luau în serios pe noi « intelectualii » de la A, preferau să-și consacre energia celor care cu adevărat aveau să lucreze în uzină. Țin minte, nu mai știu în ce an, că vreo câteva zile ne-au pus să copiem regulamentul de protecția muncii, de-l învățasem pe dinafară, numai ca să ne țină departe de strunguri. Când au considerat că suntem demni de a manevra o unealtă, ne-au încredințat câte o pilă și ne-au dat voie să umblăm la menghine. Am avut onoarea de a pili niște tuburi de metal care aveau să devină structurile metalice ale noilor bănci ale școlii. Și așa am devenit lăcătuși mecanici prin așchiere...

Noi, Promoția 1990, am fost promoția « de tranziție ». Nimic din ce am cunoscut la început nu a mai fost valabil la sfârșit.. Am început în uniforme și am terminat în blugi, am început cu săptămâna de lucru de 6 zile și am terminat în 5, am început în comunism am terminat în democrație... Aproape toți colegii mei au reușit examenele de intrare la facultate, deși orientarea profesională devenise incertă. Regulile s-au schimbat pe drum, dar ne-am adaptat.

Profesorii pe care i-am avut ne-au transmis cu pasiune știința lor, au contribuit prin exigențele lor la instruirea și educația noastră. Le datorăm o parte din ceea ce suntem astăzi, și pentru aceasta le sunt recunoscătoare.

Doresc Liceului Teoretic Mizil să mențină mulți ani în continuare nivelul înalt de învățământ care a contribuit la educarea atâtor generații și la renumele acestui oraș.

LOREDANA CORAVU, promoția 1990, șef de promoție

Promoția 1990, XIIA, în clasa a X-a.

Promoția 1990

Ce înseamnă pentru mine Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” ...

Este locul unde propriu-zis mi-am început cariera de profesor de liceu, în disciplina matematică (veneam după 4 ani de profesorat în liceu, dar în Maroc).

Elevii au însemnat pionul principal în munca mea, pentru ei mă duceam la școală, pentru ei mă pregăteam, iar când un zâmbet sau o mișcare afirmativă din cap se profilau, știam că sunt pe drumul cel bun, că am făcut bine.

Am predat și în străinătate (Maroc, Franța) dar elevii din România au fost cei mai buni dintre toți: interesați, interesanți, muncitori, deștepți, elevi care se implicau, respectuoși, buni la suflet !

Am lucrat în condiții grele : cursuri în două locuri diferite din punct de vedere geografic, normă mare, clase suprapopulate, pe lângă lipsurile de care suferea toată lumea. Cu toate acestea, elevii, prin sârguința, receptivitatea, dorința lor de a cunoaște, prin reușita lor la examenele de bacalaureat, facultate, prin comportarea exemplară la locurile de muncă, au adus faima liceului și împlinirea dascălilor lor.

Anecdota 1 : Îmi aduc aminte, într-o dimineață devreme, când s-a luminat mai bine de ziuă, un elev mi-a atras atenția că-mi atârna o ață la cot. Îmi pusesem jerseul pe dos (dimineața se lua lumina !)

Anecdota 2 : Într-un an, în timpul examenului de Bacalaureat, am fost politicos rugată de președintele comisiei, să merg să-mi schimb rochia, care era dintr-un material cu formule matematice.

Ca director l-am urmat pe Domnul Profesor Uruc Gheorghe, un munte de „savoir-faire” în ale direcției, foarte exigent, sever chiar, mai ales în ceea ce privea disciplina. Nu era dorința mea să fiu director și nu eram formată pentru, dar m-am străduit să fiu la nivelul onoarei care mi se făcea de a fi numită la conducerea unei astfel de instituții : Liceul Industrial Mizil. Am învățat de la predecesorul meu, foarte mult de la colegi, m-am documentat, m-am inspirat din reuniunile periodice, m-am sprijinit pe ajutorul doamnelor secretare Mariana Viuleț și Maria Buzu, care au dat dovadă de un devotament incomensurabil liceului, toate acestea contribuind la bunul mers al liceului, LICEUL TEORETIC „GRIGORE TOCILESCU” – LICEUL MEU DE SUFLET.

MARTA CORAVU, profesor de Matematică 1980-1994, director 1987-1989

Nu am uitat și nici nu sunt neserioasă, doar că atunci când mi-ați lansat provocarea, părea totul floare la ureche, acum realizez cu stupefacție că amintirile se ascund parcă în cele mai îndepărtate colțuri ale memoriei mele și îmi este foarte greu să aștern pe hârtie câteva amintiri frumoase. Sau poate că, de fapt, acele amintiri wow nu prea există.

Adolescența noastră a fost simplă, cel puțin a mea. Era un program oarecum rigid și care se repeta zilnic-școală-liceu-casă și, uneori, duminica, un film la cinematograful

La liceu am fost copii cuminți, cu foarte mult bun simț și respect față de profesori și nu ne permiteam să facem prostioare de care să ne amintim acum.

Să încep cu prostioarele din clasa mea? Veți vedea că într-adevăr am fost liceenii liniștiți din filmul cu același nume.

Era un coleg zăpăcit căruia nu-i voi da numele și care locuia în bloc cu dna profesoara de franceză. Pe lângă faptul că lipsea foarte mult, era în situație de corigență la lb franceză și s-a gândit să scape neascultat într-una din zile, încuind ușa blocului și blocând toți locatarii, inclusiv pe dna profesoara în bloc.

La ora de chimie pe care o aveam cu dna Viorica, o doamnă de nota zece, același coleg, profitând de dioptriile mari pe care dna le avea, după strigarea catalogului, sărea pe geam, făcându-se nevăzut. Menționez că învățam în clasa de la parter, lângă cancelarie. Doar că, într-o zi de luni, la prima oră, ne-au mutat la etajul unu. Emil al nostru, adormit, agitat că e posibil să fie ascultat, a sărit pe geam, aterizând în fața dlui profesor Gădiuță, rupându-și piciorul.

Îmi amintesc cu drag de orele de limba română la care dl profesor Burlacu pe lângă Eminescu, Bacovia și Sadoveanu, strecura și sfaturi de comportament și bune maniere pe care ar fi trebuit să ni le însușim cu toții. Și, îmi amintesc cu zâmbetul pe buze, în special de o oră la care mi-am permis să râd, să râd cu nesimțire, spun eu acum. Se sunase de intrare și am rămas în mână cu broasca țestoasă pe care un alt coleg o adusese la școală. Era o broască mare și care se agita foarte tare. Dl Burlacu a intrat demn și extrem de serios în clasă. Broasca mea nu dorea să stea cuminte în spatele ghiozdanelor și râcăia lemnul băncii. Am gândit atunci că i-ar sta bine în buzunarul de la sacoul colegului de bancă. Săraca broască se agita în sacou, colegul mă certa înfiorator și mă implora să-i scot broasca, fiindu-i frica să bage mâna după ea. Dl profesor ne-a ridicat pe amândoi în picioare, ne-a certat, doar ca eu nu mă puteam abține să nu râd. Broasca se agita în buzunar, Bogdan se decompensa

nervos, spre disperarea dlui profesor care nu-și putea explica comportamentul nostru extrem de ciudat. Cam acestea sunt prostioarele de care îmi amintesc.

Am avut șansa să am ca dascăli generația de aur, elita profesorilor și credeți-mă că nu ne permiteam să avem un comportament neadecvat în incinta școlii.

Dna Vasile care ne era și dirigintă, dar și mamă, ne strunea cu o mână de fier și ...învățam, învățam mult. Dovadă că în proporție de 95 la sută am terminat cu toții o facultate. În pauze repetam pt ora următoare și doar la sfârșit de săptămână, vinerea, ne permiteam să ne contrazicem, când puneam toți din clasă bani și completam un bilet la pronosport.

Din câștig, atunci când era, mergeam la cofetărie duminica, toata clasa.

Apoi erau reuniunile, două pe an, maximum trei, la care dansam îmbrăcați decent și elegant.

În clasa a 12-a au urmat câteva majorate. Eram mari, plini de speranță în viitor, ne maturizasem, se înfiripau discret primele prietenii, primele idile-o floare strecurată în bancă, o privire, un zâmbet. O

invitație făcută cu teamă la cinematograful și o atingere de mână... Era deja un curaj extraordinar să fii condusă în drumul către casă, fie și pentru 200 de metri, de către un coleg

Anii de liceu au trecut cu repeziciune. Ne-am trezit în fața examenului de bacalaureat, apoi am pătruns stingheri în viață, călîndu-ne și transformându-ne în oamenii maturi de astăzi.

Anii de liceu rămân în memorie ca o perioadă extrem de scurtă din viața noastră.

Probabil că nu doar eu am acest sentiment ci și alți colegi deoarece atunci nu ne permiteam să pierdem timpul inutil. Învățam, citeam și respectam. Respectam oamenii din spatele catedrei, care ne-au ajutat să devenim oameni. Respectam profesorul care ne era un zeu nu doar mentor.

Promotia 1992

Promotia 1990

Am cuvinte de laudă la adresa tuturor dascălilor mei și le voi purta veșnic recunoștință domnilor profesori Vasile Emil și Rodica, Dlui Burlacu, Drei Alexandru, Dlui Oprea, Istrate, Uruc, Pavel, Onciu, Marin, tatălui meu, prof. Vasile Stelu, care m-a terorizat ca profesor-(Învăță! Trebuie să fii mereu pregătit! Dacă am o inspecție, pe cine mă pota baza dacă nu mă bazez pe tine?!') și lista continuă. Îmi cer scuze dacă am omis câțiva profesori, dar toți, toți rămân în sufletul meu. De la fiecare am „furat” ceva bun, de la fiecare am învățat câte ceva care a contribuit la formarea adultului care sunt acum.

Poate că adolescența noastră este privită cu dispreț de către tinerii de acum. Consider ca a fost mai frumoasă, mai discretă și plină de încărcătura emoțională pozitivă.

Vă mulțumesc și îmi cer scuze dacă nu am așternut pe hârtie tocmai ce doreați poate dumneavoastră să auziți, dar aceasta a fost perioada de început a formării mele profesionale și ca adult.

VASILE TANIA CRISTINA, promoția 1992, șef de promoție

Viață în pașii destinului

Se întâmpla în 1984. Erau 15 ani de când absolvisem liceul acesta. Reveneam în școală de data aceasta în calitate de salariat, profund emoționată, purtând în suflet amintiri în care regăseam colegii și profesorii neschimbați sub anii care au trecut. Cu pași neșovăielnici mi-am așezat destinul profesional aproape de foști colegi și de foști profesori, re trăind zi de zi câte o parte din amintirile de altădată. Au fost zile, luni, ani, de responsabilitate, de entuziasm, de bucurii, de împliniri, de demnitate. Când, în secretariatul școlii intrau profesorii, mă ridicam de pe scaun. Era gestul meu de respect care a luat ființă de când eram elevă și care a rămas pentru că, odată cu el, mentorii care m-au format erau alături de mine, vii în sufletul meu.

"Nașterea" corpului C al liceului

Acești oameni – profesorii! Prin ei multe am învățat în relația cu elevii de liceu. Profesorii, încă o dată, au sădit în mine încredere, curaj, profesionalism. Timiditatea a fost înfrântă. Anii treceau... Fiica mea a ajuns la anii de liceu, iar o parte dintre profesorii mei i-au îndrumat pașii. Emoții, emoții! Îmi amintesc de marea sărbătoare a Semicentenarului, în 1969. Am mers în arhiva școlii, acolo unde sunt părți ale destinelor, acolo unde sunt documente – părți din viața profesorilor și a colegilor mei. Admirație și recunoștință față de mentorii mei!

Pentru cei ce nu mai sunt astăzi printre noi un gând pentru lumină, pace și odihnă veșnică...

Celor ce sunt acum în școală, celor ce vor veni aici, elevi și profesori – sănătate și putere de a păstra și duce mai departe destinele liceului!

BUZU MARIA, promoția 1969, secretara Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”

Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”, orașul Mizil, Centenar

100 ani înseamnă mai ales educație, fundația pe care este clădită legătura între generații și cărma existențială fără de care oamenii nu pot găsi propriul drum în viață, propria identitate și fără de care celelalte valori devin, treptat, efemere și insuficiente.

Am sărbătorit anul trecut 100 de ani prețioși de la făurirea României Mari, reprezintă un parcurs plin de emoție a tot ceea ce înseamnă cultură, civilizație, istorie și patriotism, parcurs care aduce împreună românii în orice moment, în orice conjunctură și care reușește să contureze esența poporului nostru.

Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”, unul dintre pilonii mei de educație și al multor altor români, a încercat de-a lungul vremii să promoveze valorile românești, să contribuie activ la formarea generațiilor și să se adapteze vremii prin idei creative, originale, care au în centrul lor susținerea unicității elevului. Am avut ocazia să fiu martor la evoluția pe care a avut-o acest liceu și la implicarea sa, în calitate atât de elev al liceului, în trecut, cât și de membru al colectivului său, din prezent. În astfel de momente, trecutul și prezentul se unesc și amintirile devin puternice, de neuitat, iar sentimentele de mândrie și recunoștință își fac loc în suflet. Profesorii de ieri și de azi, elevii de ieri și de azi, conducerea de ieri de azi, fiecare persoana din colectiv de ieri și de azi au rămas și vor rămâne impregnate în fiecare clasă, pe fiecare tablă, pe fiecare coridor, pe fiecare carte răsfoită, indiferent de trecerea timpului, deoarece aceștia reprezintă cinstea, succesul, sensibilitatea care țin în viață liceul, dar mai ales vocea care însuflețește curtea liceului în pauze, unul dintre cele mai puternice momente care va rămâne etern în sufletul fiecăruia.

Pentru mine, liceul înseamnă cea mai frumoasă perioadă a vieții mele, amintirea profesorilor mei reprezintă o emoție plină de solemnitate, iar în prezent amintirea s-a transpus frumos în locul unde îmi desfășor activitatea ca adult, alături de colegii mei, ca și cum timpul nu ar fi trecut atât de repede... Toate aceste aspecte formează alături de România ceea ce înseamnă...**acasă**, care va rămâne sute de ani de acum încolo, de la o generație la alta.

ADELA DUMBRAVĂ, promoția 1979

La centenar aniversar, sunt mândră de faptul că fac parte din colectivul de cadre didactice ale acestui liceu. Mândria mea este cu atât mai mare cu cât eu însumi am fost eleva acestei instituții de învățământ, promoția 1975.

Acest liceu a demonstrat că performanța, tradiția și prestigiul sunt repere ale continuității temporare. Pe parcursul îndelungatei sale existențe, această unitate de învățământ a cunoscut destul de multe (poate prea multe) reforme ale sistemului de învățământ.

De remarcat faptul că în condițiile în care ultimii 30 de ani au fost cuprinși de frenezia reformelor începute și niciodată terminate, în condițiile în care motivația elevilor pentru învățare și performanță a scăzut din cauza schimbărilor din societate, de remarcat, afirmam, este că întreg corpul profesoral și managerial al liceului a încercat (cred că a și reușit) să mențină acel climat de normalitate și echilibru al unui proces normal, firesc de învățare.

Îmbunătățirea condițiilor de învățământ este o constantă a factorilor de răspundere, astfel că, găsind înțelegere la autoritățile locale și la Inspectoratul Școlar Județean Prahova, a fost construit un corp de clădire nou și sunt perspective că această activitate va continua.

Calitatea corpului didactic, o altă latură a procesului de învățământ, a fost în atenția conducerii liceului, fapt ce a făcut ca, în condițiile existenței unei crize a cadrelor didactice calificate, elevii să aibă la clasă profesori de o certă calitate.

Atragerea părinților ca participanți activi la procesul de educare a făcut ca abandonul școlar să se reducă simțitor și frecvența la cursuri să fie foarte bună.

Toate cele trei elemente menționate (baza materială, corpul profesoral, părinții) nu au un scop în sine. Punând în centrul atenției elevul, acesta este, de departe, „vedeta” demersului educațional.

Încercând să contracareze efectele nocive venite din partea societății (lipsa unor modele credibile, o anumită răsturnare a tablei de valori, o societate centrată pe bani), întregul corp profesoral al acestui liceu a reușit ca, pe parcursul existenței acestuia, să transmită cunoștințe, norme morale, o atitudine corectă față de sine și societate.

Felicit cu această ocazie pe profesori, manageri și deopotrivă pe elevi!

**Prof. dr. MILENA COVALIUC, Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”,
fostă elevă a Liceului Teoretic Mizil, promoția 1975**

Nu e, oare, esențial ca rădăcinile să fie puternice când vântul și valul ne controlează viața? Și nu e, oare, determinant ca timpul să n-aibă dimensiunile și etichetele impuse? Iată de ce eu sunt și azi eleva acestui liceu.

Aici îmi sunt rădăcinile, aici se naște ideea mea de bine...

Aici, în aceasta realitate, căreia-i datorez bucuria de-a-i aparține, printre rețelele și năzdrăvăniile colegilor mei care n-au avut mereu formele admise de norme.

Aici, printre profesorii mei, oameni simpli și știutori de viață, exemple care nu țin să devină idealuri și care îți dau ce au bun, lăsându-ți loc să mergi înainte, îți deschid drumuri. Căutările îți aparțin, așa cum îți aparțin și alegerile și deciziile.

Nu se abat de la principii, când ar putea să o facă, și nu te ceartă, ci lasă loc aripilor să crească!

Aici și de la ei am învățat cea mai mare lecție: LOCUL UNDE SE PĂSTREAZĂ VALORILE ESTE SUFLETUL, NU SERTARELE.

Binecuvântează-i, Doamne, pentru normalitatea lor !

RODICA FLOREA ROTARU, Italia

CONSTANTIN DRAGOMIRESCU

Profesor de istorie la Școala Elementară nr. 1, a început cariera ca învățător. În 1956-1958 a fost profesor la această școală, apoi odată cu înființarea Școlii medii, se transferă aici.

Prima mea amintire despre domnul profesor este excursia organizată la Ploiești, la Muzeul regional. Aici am văzut prima dată o mumie, pe lângă celelalte exponate obișnuite. Tot în ciclul gimnazial m-a impresionat activitatea domnului profesor pentru cercul de istorie organizat cu clasa a VII-a (ultima din ciclul gimnazial).

Ne-am reîntâlnit la liceul unde mi-a fost profesor pe tot parcursul celor patru ani. Domnul profesor a început să antreneze băieți cu anumite îndemânări, cu care a realizat câteva machete. Primele au fost două vapoare „istorice” legate de Revoluția rusă din 1917. Apoi macheta unei așezări dacice, a unei cetăți dacice, cu care se pregătea să pună bazele unui muzeu școlar. În noua clădire a școlii, cea din str. Erou Radu Nicolae, s-a realizat o expoziție cu aceste obiecte. În 1964, domnul profesor inițiază și realizează revista școlii, cu titlul „Flacăra”, care a apărut anual cât timp domnul profesor a activat aici. Devenise director adjunct și a acționat pentru organizarea semicentenarului școlii. Cu acest prilej, domnul profesor Dragomirescu a propus ca liceul să primească numele academicianului Grigore Tocilescu, dar propunerea sa nu a găsit ecou în rândul colegilor, prevalând propunerea domnului profesor Drăjneanu. Din 1970, se transferă la București unde este numit inspector de specialitate (istorie), iar apoi este numit inspector general pe municipiul București.

Se comporta sobru, uneori sever (dacă era cazul); lecțiile erau concise, clare și deseori cu trimiteri la o bibliografie care să ne lărgească viziunea asupra momentului istoric.

Pentru mine, atât domnul profesor Dragomirescu cât și doamna profesor Iliescu mi-au fost modele de viață și model de carieră.

**Prof. ALEXANDRU ELENA, promoția 1963, prof. de istorie,
fost director al Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”**

MINODORA ILIESCU (COJOCARU)

Doamna Iliescu mi-a fost profesoară de geografie din clasa a V-a până în clasa a XI-a (la terminarea liceului).

În 1956, s-a introdus învățământul mixt, iar Școala Elementară nr.1 este condusă acum de domnul profesor Stan Petre. De la primele ore de geografie, în clas a a V-a, ne-a atras modul de predare al doamnei profesoare și felul cum ne atrăgea spre acest obiect. Îmi amintesc faptul că, ne-a dat o temă pentru sfârșitul anului școlar, care consta într-un „atlas” făcut de noi. Pe parcursul anului, aveam de făcut câte o hartă, iar la sfârșitul anului eram notați. Între altele, tot în acest an au fost desființate examenele de sfârșit de an școlar și înlocuite cu teze trimestriale. În clasa a VI-a, doamna profesoară ne-a antrenat într-o altfel de activitate: o excursie imaginară pe hartă. Acțiunea e transformată într-un concurs între două grupe de elevi. Îmi amintesc emoțiile din timpul concursului, pe care de altfel l-a câștigat grupa noastră. Pregătirea o făceam la colegul nostru Ionel Seceleanu acasă; aici am primit ajutorul doamnei Seceleanu care ne-a pus la dispoziție vederi din orașele prin care trece Dunărea-Belgrad, Budapesta, Viena, etc.

Ionel Seceleanu a devenit profesor universitar în această specialitate, iar ceilalți am rămas cu aceste amintiri. În clasa a VIII-a (primul an de liceu), doamna profesor Iliescu a devenit diriginta clasei mele și așa a rămas până la sfârșitul școlii. M-a impresionat și m-a influențat în cariera mea. Era severă, dar corectă, foarte bine pregătită și cu mult tact pedagogic. Din 1965 se transferă la Ploiești, unde predă geografie la Liceul „Mihai Viteazul” până la pensionare.

***Prof. ALEXANDRU ELENA, promoția 1963, prof. de istorie,
fost director al Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”***

Cu prilejul sărbătoririi centenarului Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”, fiind și eu absolventă a acestei școli, adresez urarea de „La mulți ani!” și mi-aș dori să rămână același liceu de valoare pe care îl știu dintotdeauna.

***CARMINA PARASCHIV, absolventă a liceului promoția 2003
CEO „Ana și Cornel”***

Aniversarea centenarului Liceului Teoretic "Grigore Tocilescu" din Mizil are o triplă semnificație: de cinstire a unei instituții de învățământ și cultură care a pus, la locul cuvenit ei, una dintre pietrele de temelie la edificiul culturii românești, apoi de cinstire a unui mare savant, istoric, arheolog, epigrafist și folclorist român, membru titular al Academiei Române, al cărui nume îl poartă liceul și, nu în ultimul rând, de rememorare sărbătorească a remarcabilelor realizări obținute de-a lungul anilor de numeroasele generații de absolvenți.

Azi, la ceas aniversar, felicităm din toată inima cadrele didactice și elevii liceului pentru frumoasele succese obținute și le ureăm multă sănătate, entuziasm și putere de muncă pentru continuarea unei vechi și nobile tradiții!

Vivat, crescat, floreat!

PROF.UNIV.DR. ANDREI VERNESCU, Universitatea „Valahia,” Târgoviște

Scoala și Biserica

Școala și Biserica sunt două instituții fundamentale ale neamului românesc. Și una și alta ținesc luminarea minții, întărirea voinței și înfăptuirea lucrului bun și de folos personal și obștesc. Școala ca una care s-a născut și crescut în tinda Bisericii, urmărește ca și aceasta, binele omului, aplecându-se cu predilecție spre luminarea minții. Căci luminându-i mintea, omul va porni spre acțiuni benefice lui și celor din jurul lui.

Și Școala și Biserica vor să formeze caractere creștine puternice, așa încât omul școlit să fie în egală măsură și o persoană responsabilă de faptele sale în fața lui Dumnezeu și în fața semenilor lui. Are mare nevoie Țara și lumea de asemenea oameni pe care să-și consolideze prezentul și să-și croiască viitorul. Este o responsabilitate enormă ce apasă pe acești doi stâlpi de bază ai societății omenesti care numai împreună (cum s-a demonstrat de multe ori în istorie) vor putea contribui la salvarea lumii.

De felul cum preoțimea și cadrele didactice vor înțelege să fie la înălțimea chemării și vor coopera, vom dăinui ca popor și ca neam păstrându-ne identitatea și sufletele într-o lume din ce în ce mai globalizată.

Acestea sunt idealurile pentru care Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”, Mizil, a avut și are o frumoasă colaborare cu Biserica „Adormirea Maicii Domnului”, Mizil.

La mulți ani!

PREOT GHEORGHE CROITORU
Biserica „Adormirea Maicii Domnului” - Mizil

1973-1977

Cum a fost liceul pentru mine? A fost ca o poveste... Așa simt acum. Eram bucuroasă când mergeam la școală, când îmi vedeam colegii și când profesorii erau mulțumiți de mine. Mi-a plăcut să învăț și să știu, mi-a plăcut să fiu dată exemplu că am uniforma sub genunchi și unghiile tăiate. Îmi admiram colegii rebeli, dar eu nu puteam fi rebelă.

De copiat? O singură dată, la biologie, aveam manualul deschis în bancă și tremuram atât de tare, încât, când l-am scos, l-am scăpat. „Tov.” prof. Oprea F. (Ofuleț) s-a aplecat, l-a luat și mi l-a dat fără să-mi spună nimic. Îmi ieșeau flăcări din obraji de rușine, dar asta a fost tot.

Frumoase erau orele de limba română la care dl. prof. Litinschi era maestru...

Frumos era parcul împodobit cu trandafiri roșii catifelați și parfumați, eu făcându-mi planuri cum să rup unul...

Acum îmi trec prin minte secvențe aproape uitate, dar care au rămas în mintea și sufletul meu. Ceea ce sunt acum a plecat de acolo.

Mai povestim când ne întâlnim. Îmi îmbrățișez cu drag toți colegii pe rând și pe toți deodată, fără excepție. Vă iubesc pe toți!

ING. ȘTEFANELA BĂDICIOIU, generația 1977

Relațiile dintre colegi erau de prietenie neforțată, ne ajutam foarte mult la lecții. De exemplu, Dna Dirigintă Macovei ne trimitea la internatul de fete (astăzi magazinul Lidl) să pregătim lecțiile la lb. română și latină împreună cu colegele care erau la internat. Ca să ne însușim mai bine lecțiile predate, Dna prof de română, Burlacu, organiza meditații colective unde veneau majoritatea elevilor după orele de program.

De multe ori, la careul din curtea școlii, cele două clase de real și una de uman, Dnul Drăjneanu ne mai zicea câte una. O replică: `Aoleu, ce oameni or mai ieși din voi?` Școala era foarte curată, în clase aveam parchet și eram încălțați cu cipici iar încălțăminte era pe hol în niște rafturi lungi cât peretele. În cei patru ani de liceu, Director a fost Prof Drăjneanu.

Munca celor care m-au educat nu a fost zadarnică, indiferent de ocupația/profesia foștilor elevi. Eu personal le datorez totul.

Cu respect și considerație, DUȘMĂNESCU GEORGETA , secția umanistă, 1966

LICEUL TEORETIC " GRIGORE TOCILESCU" - MIZIL, **LA 100 DE PRIMĂVERI DE ATESTARE DOCUMENTARĂ**

Cărturarul Petre Țuțea spunea că Iisus Cristos s-a născut la Găiești...Cu ceva timp înaintea sa, alt român glorios, Vintilă Horia, cel care a fost galonat cu Premiul Goncourt, la Paris, a scris monumentală carte " Dumnezeu s-a născut în exil". Păstrând proporțiile, cu câțiva ani în urmă, la Festivalul " Romeo și Julieta la Mizil", eu mi-am permis să scriu într-un catren, dedicat orașului lui George Ranetti, că Dumnezeu s-a născut la Mizil. Doar pentru

ideea aceasta, ar fi trebuit să iau un premiu... N-a fost să fie, însă Dumnezeu meu mizilean a avut grijă, ulterior, să iau marele premiu la poezie, ceea ce nu e de ici de colo...

De ani buni de zile, capitala umorului și poeziei românești, Mizilul, a reușit să reunească, în leagănul respirației sale spirituale, ca s-o parafrazăm pe Herta Müller, marile capete încoronate ale literaturii, artei, în general dar și ale științei și jurnalisticii românești, sub semnul deja celebrului festival, care a depășit demult granițele "patriei noastre bune, populare și române", ca să nu-l uităm nici pe celebrul nostru despatriat, Paul Goma.

Sufletul viu al acestui festival, dragi cititori, este reprezentat cu onoare de doi profesori eminenți ai Liceului Teoretic " Grigore Tocilescu", din acest orașel greu de glorie literară: Victor Minea și Laurențiu Bădicioiu. Doi dascăli exemplari care, iată au pus la cale, ca doi profesioniști recunoscuți în arta organizării de evenimente de largă respirație culturală, sărbătorirea Centenarului celebrului liceu, care a dat țării și lumii atâtea personalități.

Profesionalismul didactic al celor doi magiștri este completat de patriotismul lor autentic, pe care nu-l strigă în piața publică, ci îl pun în slujba comunității, ca fii ai Mizilului, și în slujba culturii românești, ca buni români.

Oricâte probleme personale ar avea, un dascăl adevărat nu-și refuză gândul curat, acela de a fi un apostol pentru învățăceii săi, pentru pruncii neamului, exact ca-n " Hronicul și cântecul vârstelor", de Lucian Blaga. Indiferent de conjuncturile sociale și politice, etica dascălului născut și nu făcut este subordonată moralei de a fi luminător de cale. El dascălul, este purtătorul acelei emoții rare care generează convingerea că, peste ani, discipolii săi își vor aminti cu drag și respect despre persoana sa, pe care o vor așeza în partea de primăvară a inimii lor.

Așa îi văd eu pe cei doi profesori ai Liceului Teoretic " Grigore Tocilescu", ca pe doi patrioți (știu că risc anumite ironii utilizând cuvântul patriot), doi profesori de școală adevărată care, alături de colegii lor, la fel de instruiți și de patrioți, duc mai departe faima acestui lăcaș de educație emblematic.

LA MULȚI ANI!, tuturor elevilor și profesorilor Liceului Teoretic " Grigore Tocilescu" felicitări celor doi profesori pentru inima lor mare, felicitări autorităților mizilene, care își respectă cadrele didactice și încă mai cred că, prin educație și cultură, o nație poate fi salvată.

DUMITRU SÂRGHIE, scriitor și jurnalist, Slatina

Amintiri din sec al XX-lea

La rugămintea Dlui Prof. Bădicioiu Laurențiu de a împărtăși ceva din amintirile liceene ale subsemnatului, am decis să încerc să redau acele impresii care mi-au marcat cei mai frumoși ani. Acum, gândindu-mă mai mult la perioada celor 12 ani, îmi dau seama că pot reda, chiar în amănunt, extrem de multe lucruri și întâmplări, încât pot scrie un roman.

Îmi este foarte greu să mă decid ce, cum sau în ce fel. Nu pot să mă decid ce să evoc în primul rând, în ceea ce privește foștii profesori, îmi este frică să nu omit ceva sau pe cineva și, fiind fiu de cadre didactice, aș vrea să remarc spiritul de colegialitate și prietenie al corpului profesoral al perioadei anilor 60-80, al respectului reciproc al respectului față de datoria lor de dascăli, un colectiv extrem de unit și cu rezultate excepționale în cadrul învățământului prahovean. Foarte puțini cunosc faptul că Lic Mizil era cotate la un nivel de aprox. 65% admiși la centrele universitare, nivel atins în Prahova doar de trei licee: MV, ILC și Militar.

Am cunoscut profesorii mizileni de la o vîrstă fragedă, adică de cînd mă știu. M-au impresionat profund mulți dintre ei, începînd cu artistul Prof. M. Menzopol, Prof. Macovei, Prof. Negulescu, prof Lisagurschi etc., aflați în prag de pensionare, apoi generația profesorilor din generația părinților mei, prof Stan, Prof Alexiu, Diaconescu (mate) și prof Diaconescu (istorie), prof Lidia Gorcinschi-Panaîtoiu, soții Drăjneanu, Burlacu, Vasile, Radu, a profesorilor foști elevi Capră Ileana, Dobrescu Maria, Ica Manolache, Beceanu Marilena, Stelu Vasile și toți ceilalți. O stimă și admirație deosebită o să păstrez Dnei Înv. Lucreția Dragomir, extraordinar dascăl al acestui liceu al cărei învățăcel am fost în cadrul ultimei sale promoții, sau cum pot să uit diriginții din clasele V-VIII, Dna Prof Neguț Maria și Prof. Brădățean Dan sau să nu aduc un omagiu Dlui Prof diriginte Oprea Ferentz și să mulțumesc Dnei Prof Manole Floarea, cel mai „longeviv” profesor al meu (cls V-XII). Și, ca farmecul amintirilor să fie complet, nu am să uit nici personalul nedidactic al acelor ani dornic și fericit să ajute oricînd, în orice

problemă, fiind prietenii tuturor, cadre sau elevi. Un gând bun în amintirea Doamnelor Galiu, Motomancea, Lisagurschi, Pașol, Popescu. 12 ani de școală în acest lăcaș au rămas adânc în sufletul meu mizilean, cu nostalgii și bucurii și supărări (trecătoare totuși).

Amintirile legate de colegi mă copleșesc, de multe ori le re trăiesc într-un mod foarte real, având chiar sentimentul unui *déjà-vu*, acest lucru datorându-se, sunt convins, faptului că eu am avut permanent prieteni în loc de colegi de școală. Ce grup unit caracteriza fiecare clasă, ce spirit de colegialitate, dar mai ales ce respect față de cadrele didactice și nu numai...

Ciclul primar s-a desfășurat în sediul actual, într-o arhitectură arhaică, serios zdruncinată în anul 1977, în clasele cu sobe de teracotă în care fumul de cărbuni aveai impresia că persista chiar și în vacanțe, cu încăperea cea mai caldă lângă Sala de sport, după care a urmat o schimbare majoră în viața noastră de elevi: 8 continuam în localul nou al liceului timp de 8 ani până la absolvire.

Mă despărteam de vechiul sediu cu păreri de rău, mai ales întrucât cea mai frumoasă amintire a primilor 4 ani de școală, care dăinuie și acum, este legată de cantina liceului. Parcă văd și acum fețele bucătăreselor, Dna Teodorescu și Dna Lupu Georgeta, când au dezvelit tortul aniversar dedicat Dnei Alexiu, director sau inspector șef, nu mai știu exact, în fața cadrelor didactice, tort din care înfulecasem în mare grabă cam jumătate cu amîndouă mîinile, în beciul cantinei, unde era ținut la rece.

Eram elevi acum, cls a V-a, ce mîndri mai eram, cîtiva colegi noi, stingheri și timizi doar acum la început. Și totul continua, cu bune cu rele, cam bulversați de multitudinea de profesori, nici nu știm aproape cînd trece timpul și ne trezim cls a VIII-a față-n față cu viitorul: ce urmează, liceu sau ce? Începem să ne despărțim după 8 ani împreună, colegi care au plecat în alte zone ale țării, pe care nu am reușit să-i mai văd, Adi Munteanu, Constantin Adela, Carmen Holban și alții.

Amintiri la fel de plăcute mă bîntuie și din această perioadă, care culminează cu prima teză din viața mea, nu și ultima, ce coincide cu primul meu 4, prima notă de 4, nu și ultima. Materia: istorie, prof. Galiu Victor, subiect: Ștefan Cel Mare. Vine tata acasă, singur, cu caietul în mînă. Ceva nu miroase a bine, mă trec fiori. Ia cartea de istorie și... 'vino la mine!', aud din sufragerie. Mă conformez și mă trec fiori... Teza mea, cu un 4 mare și roșu pe copertă, în mîna lui. După cinci minute, de infarct pentru mine, fața i se destinde și mă întrebă de ce am 4 în teză. Teza cuprindea absolut tot ce cuprindea lecția, chiar mai mult, dar fiind scrisă într-un mod matematic și mai „stilizat”, nu a avut succes, vorba lui Gh. Dinică: „teza care nu spune o poveste nu ia notă mare”. În schimb, eu am scăpat doar cu o remarcă: 'Nea Victor (Galiu) a îmbătrînit și el.' Totuși, acasă nu era, cum mulți colegi care mă vizitau au rămas surprinși, durul din școală. Era o schimbare de 180 de grade.

„LICEU, cimitir al tinereții mele?” NU, indiscutabil NU! Noi colegi, profesori cu cerințe sporite, mai intransigenți și pretențioși în ceea ce privește statutul liceanului, iar pentru noi începe poate cea mai frumoasă și exuberantă perioadă a vieții, numai și pentru faptul că începem să mirosim „a nucă verde”, cînd credem uneori că RAIUL este pe pămînt și apoi, deziluzionați, ne dăm seama că nici IADUL nu este prea departe. Iubirea, bat-o vina...

MARIUS IONIȚĂ, promoția „cutremurații”, 1977

Istoria Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu se confundă, de fapt, cu cea a învățămîntului de stat din orașul Mizil, care a cunoscut o evoluție, sinuoasă, marcată de destule schimbări, de structură și de profil. Independent de transformările care i-au marcat existența, de-a lungul celor 100 de ani, această școală și-a onorat cu brio menirea de purtătoare de făclie, a științei de carte și de focar de instrucție și educație a tineretului din Mizil și din localitățile limitrofe.

Centenarul liceului ne prilejuește omagierea sutelor de cadre didactice care și-au consacrat viața cu pasiune și dăruire sfintei misiuni de înnobilare prin cultură a celor care l-au frecventat.

Îmi exprim convingerea că, atât actuala generație de profesori și de elevi, cât și următoarele vor continua tradiția și vor spori prestigiul acestui liceu cinstind astfel și onoarea de a avea ca părinte spiritual un savant de talia lui „Grigore Tocilescu.

La mulți ani!

Prof. DRAGOȘ NEDELESCU
Inspector școlar 1971-1990, Inspector Școlar General 1990

Cu prilejul centenarului doresc L. T. "Grigore Tocilescu", elevilor și profesorilor performanțe și rezultate cel puțin la fel de bune ca până acum! Cunosco foarte bine acest liceu întrucât am participat la diverse evenimente organizate în școală și m-am implicat cu tot sufletul. Pot spune că Mizilul se mândrește cu acest liceu, cu elevii și profesorii dedicați instituției căreia îi aparțin.

La mulți ani și la cât mai multe reușite!

OANA DUMITRU, viceprimar al orașului Mizil

Grigore Tocilescu reprezintă prima generație de intelectuali români, cu origini țărănești care, cu sprijinul ideii corecte de naționalism românesc, a fost sprijinită de boierii vremii să facă școală. Nu de oricare, ci până la marile universități ale vremii: Viena, Berlin, Paris și altele. Acești tineri intelectuali s-au întors în țara mamă și au fost motorul extraordinarei renașteri a acestor locuri după Războiul de Independență.

E minunat că liceul din Mizil, locul apropiat băștinei marelui savant, geograf, istoric, scriitor și epigramist, a dus prin dascălii săi de-a lungul deceniilor această tradiție.

Am venit de fiecare dată cu pioșenie la Mizil, la minunatul festival de epigrame, o știință minunată a locului, unde am învățat componente ale românismului, adevărate, cu suflet și bun vin.

**PROF. RADU GOLOGAN, Centrului de pregătire pentru performanță „Hai la Olimpiadă!”
la Matematică, din București**

CINE A CONDUS ȘCOALA DE-A LUNGUL TIMPULUI?

DIRECTORI	DIRECTORI ADJUNCTI
1919-1941 PREOT JUGUREANU GHEORGHE	1965-1970 PROF. DRAGOMIRESCU CONSTANTIN
PROF. CIUNGANU LIVIU TITUS	1970-1976 PROF. IONITA POMPILIU
PREOT V.M. PREOTESCU	1970-1974 PROF. OPREA FERENTZ
PROF. GH ANGHEL	1976-1978 PROF. VASILE EMIL
1958-1963 PROF. STAN PETRE	1978-1980 PROF. MANOLE FLOAREA
1963-1965 PROF. POPESCU CRISTINA	1984-1985 PROF. ALEXANDRU ELENA
1965-1978 PROF. DRAJNEANU CONSTANTIN	1985-1989 PROF. APOSTOLESCU OCTAVIAN
1978-1986 PROF. URUC GHEORGHE	1987-1987 PROF. PAVEL ELENA
1986-1990 PROF. CORAVU MARTA	1990-1993 PROF. BURLACU FANE
1990-1991 PROF. VASILE EMIL	1997-2001 PROF. SOLDEA VIOREL
1991-1996 PROF. ALEXANDRU ELENA	2001-2007 PROF. ISTRATE CONSTANTIN
1996-2001 PROF. MINEA VICTOR	2007-2009 PROF. COVALIUC MILENA
2001-2006 PROF. DIVOIU MARIA	2009-2017 PROF. DIVOIU MARIA
2006- PROF. MINEA VICTOR	2017-2017 PROF. COVALIUC MILENA
	2017- PROF. DIVOIU MARIA

CEI MAI BUNI ELEVI DE-A LUNGUL TIMPULUI

SEFII DE PROMOTIE

1962	MANOLACHE AURELIA
1963	ALEXANDRU ELENA
1989	STANCIU GH. EUGENIA ADRIANA
1990	CORARU GH. LOREDANA ELENA
1991	STOICAN M. NICOLAE
1992	VASILE S.TANIACRISTINA
1993	MINEA V. CLAUDIU REMUS
1994	NANOIU I. DANIELA AURA
1995	TOMA GH. ANA MARIA
1996	SPATARELU GH. ALINA GEORGIANA
1997	VASILE GH. MIHAELA ALINA
1998	FRUSINOIU V.S. PAULA STEFANIA
1999	STOICA A. AMALIA-OANA
2000	DRAGAN M. RADU
2001	HALCU GH. CRISTINA ROXANA
2002	DOBRE A. MARIA CRISTINA
2003	TOMESCU C. ANCA
2004	BLAGOI P.D. MARIA ALEXANDRA
2005	MOCANU R.A. ANA MARIA
2006	MATACHE C. ALEXANDRA
2007	GIRBEA I. BOGDAN STELIAN
2008	DRAGU C. ROXANA-ANDREEA EL SEI C. ANCA MADALINA

Lor li se alătură:

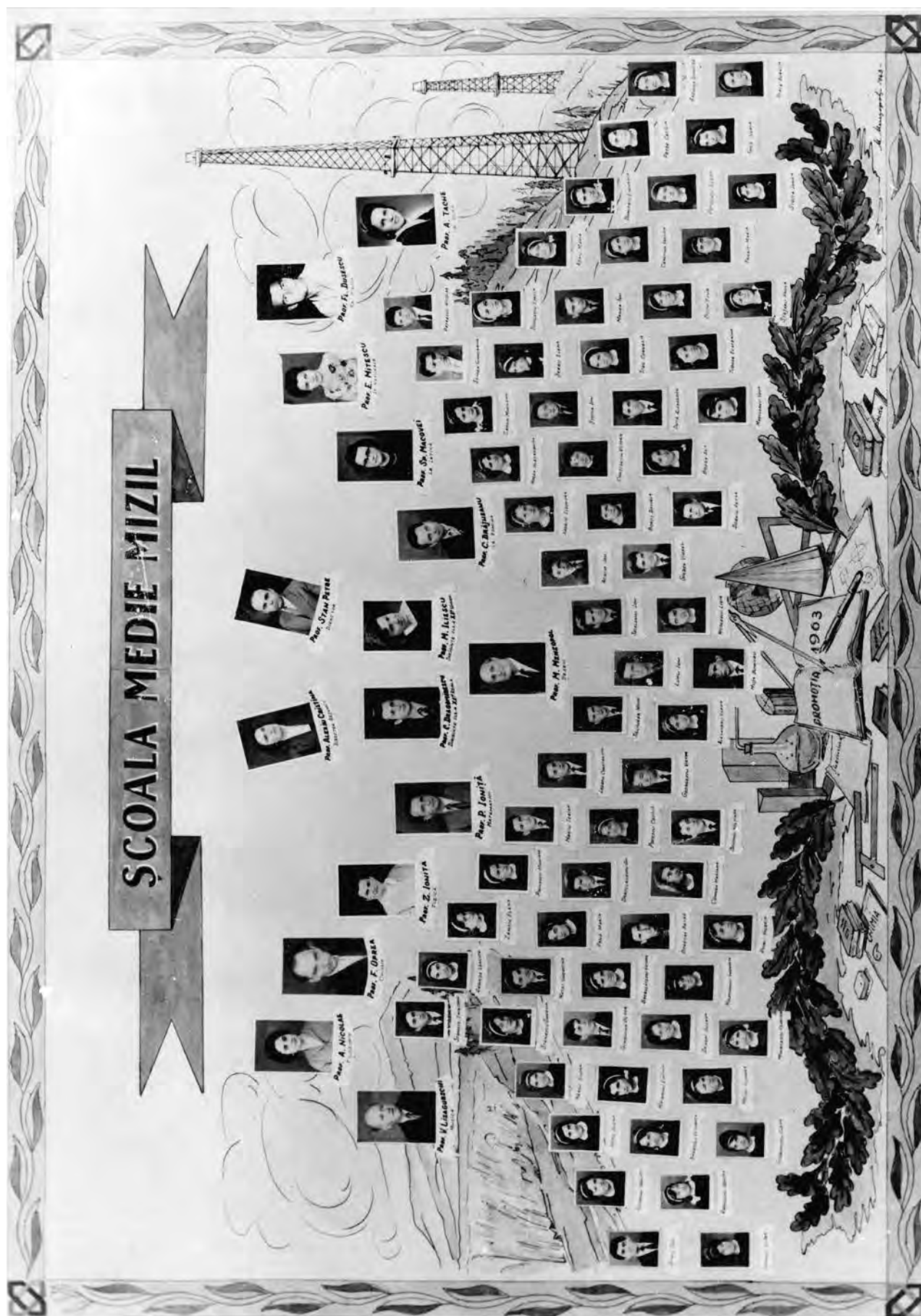
2009 - MATEI MIHAELA REBECA
2010 - BĂDULESCU ALEXANDRA ELENA
2011 - IONESCU ROXANA ELENA
2012 - JERCĂLĂU VALENTIN
2013 - PREDA LAURA

2014 - JERCĂLĂU COSMINA ELENA
2015 - GEAMBAȘU IOANA VICTORIA
2016 - VASILCOIU ANDRA CĂTĂLINA
2017 - CHIRIȚĂ BIANCA ANDREEA
2018 - DAN MIHAELA GABRIELA

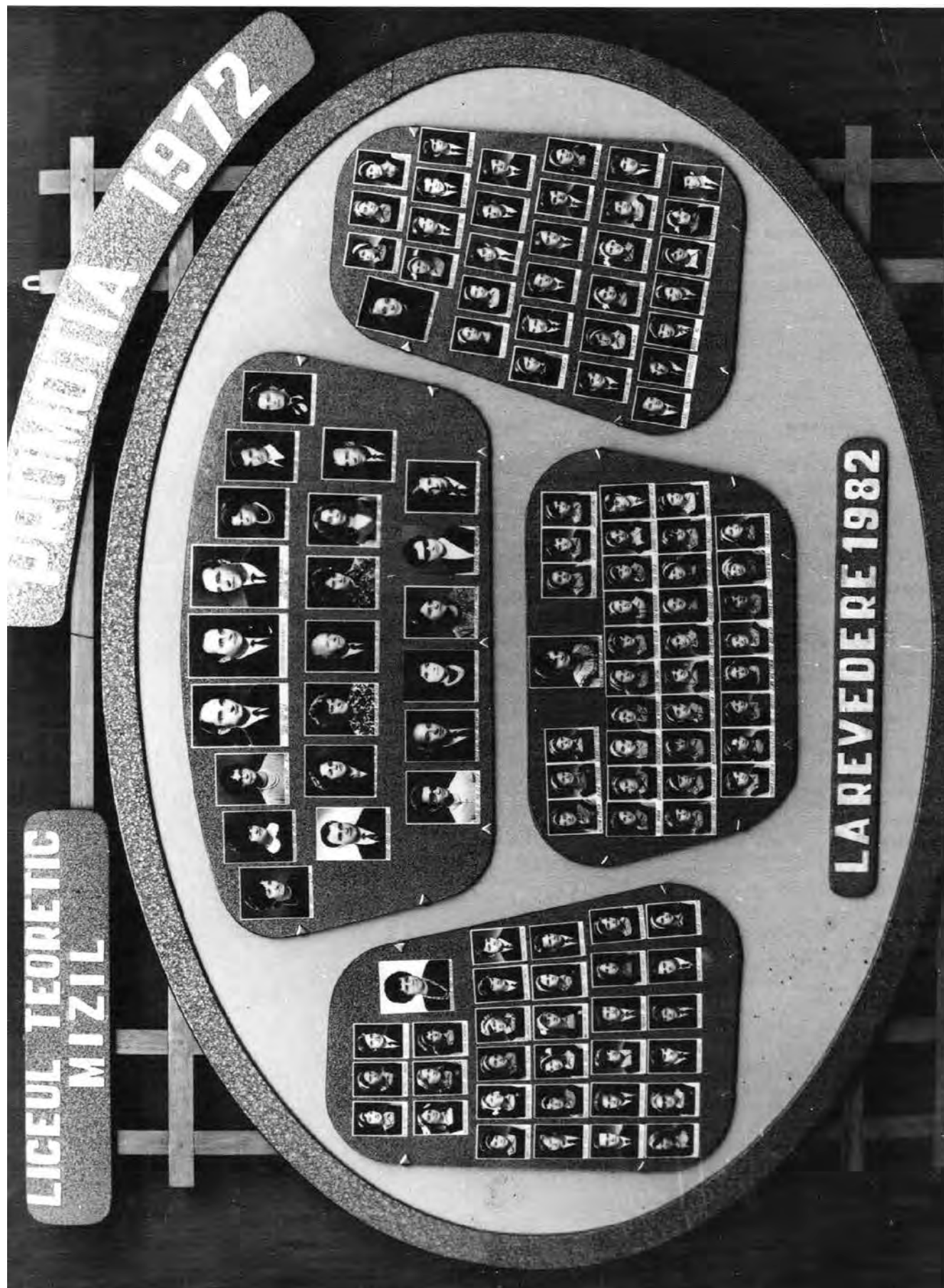
Mulțumim contributorilor care au scormonit prin cutia cu amintiri de suflet și au trimis fotografii din timpul perioadei pe care au petrecut-o în școala noastră! Cu siguranță mai sunt multe altele, dar atâtea am primit timp de aproape două luni, aproape zilnic. Așa că nu trageți în... pianiști! ☺ Iată, mai jos, lista cu cei care au trimis fotografii și generația reflectată în aceste imagini:

1963 CONSTANTIN BRĂNESCU, Mizil
 1963 LIVIA MĂGIRESCU (GALEȘ)
 1965 LAURA CANTARAGIU, Italia
 1965 GRAZIELA MACOVEI, Mizil
 1967 AURELIA NEGOIȚĂ, Mizil
 1969 ILEANA CAPRĂ, Ploiești
 1969 GETA POPESCU, Mizil
 1969 SPIRIDON STAMATE, Mizil
 1970 AURELIA GABURĂ, Mizil
 1971 DOINA MOINESCU, București
 1971 VASILE NECULA, Urziceni
 1971 MARIA CREȚU, Mizil
 1971 VASILE CAZACU
 1972 ANDREEA EMILO
 1973 GETA STANCIU, Mizil
 1975 FICUȚA ANGHEL, Mizil
 1976 DAN UTEA, Sebeș
 1973-1977 ȘTEFANELA BĂDICIOIU, Balotești
 1977 GRETA RUSU (PAȘOL)
 1979, 1982 ANDREEA ALINA TRAICIU, București
 1979 DANA NEGOIȚĂ (ANDRONESCU), Ploiești
 1984 MARILENA GHINEA, Mizil
 1985 NICOLAE GHEORGHE, București
 1988 LIVIU RĂDUCANU, București
 1990 LOREDANA CORAVU, Nancy; DANIELA BÎGIU și TANIA VASILE, Mizil;
 1995 CARLA FRĂȚIMAN

UNEORI ISTORIA NU PĂSTREAZĂ TOTUL...

LICEUL DE CULTURA GENERALA REAL-UMANIST MIZIL

PROMOTIA 1975

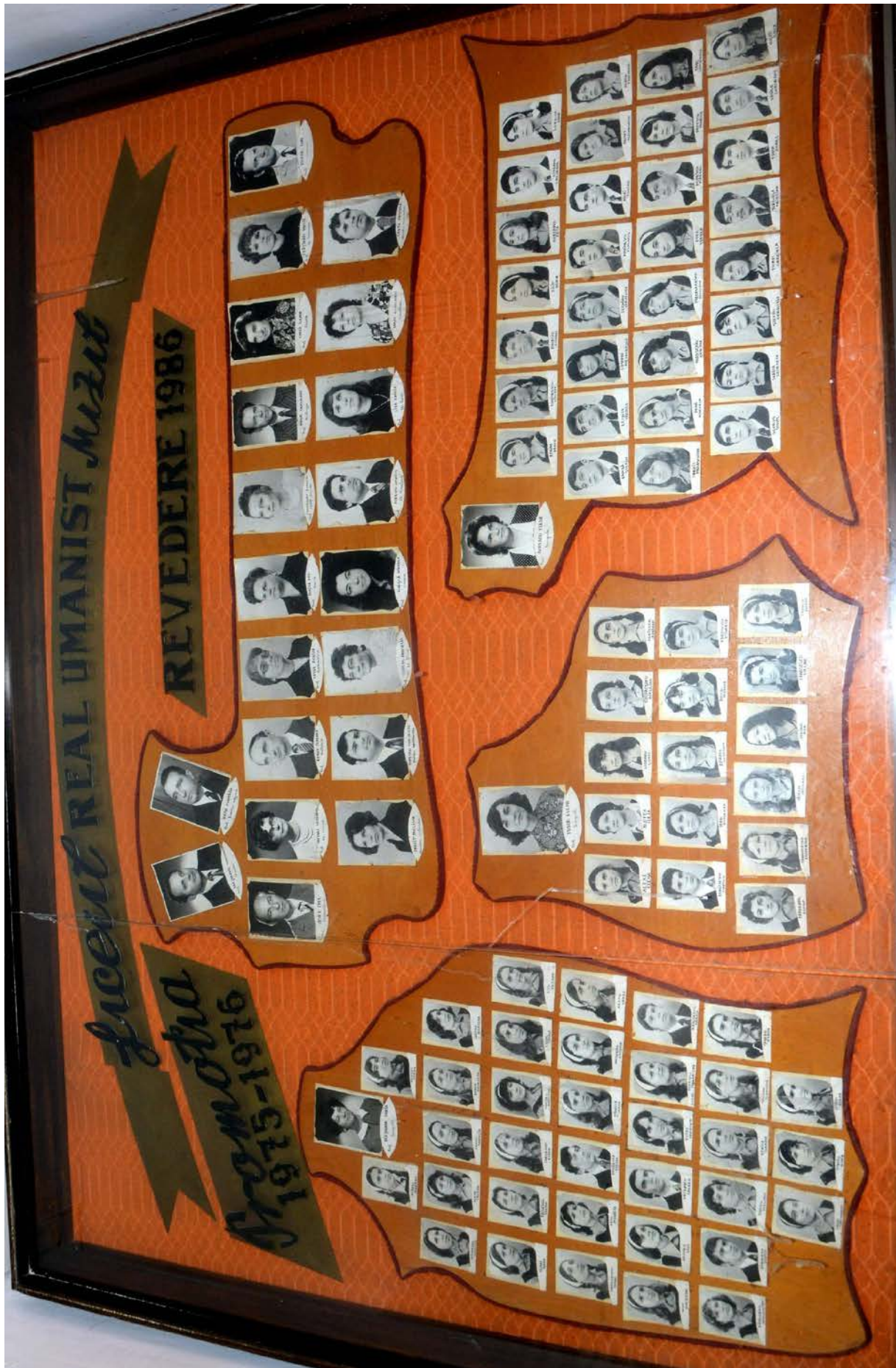

REVEDEREA IN 1985

ANUL IV B

ANUL IV C

ANUL I A

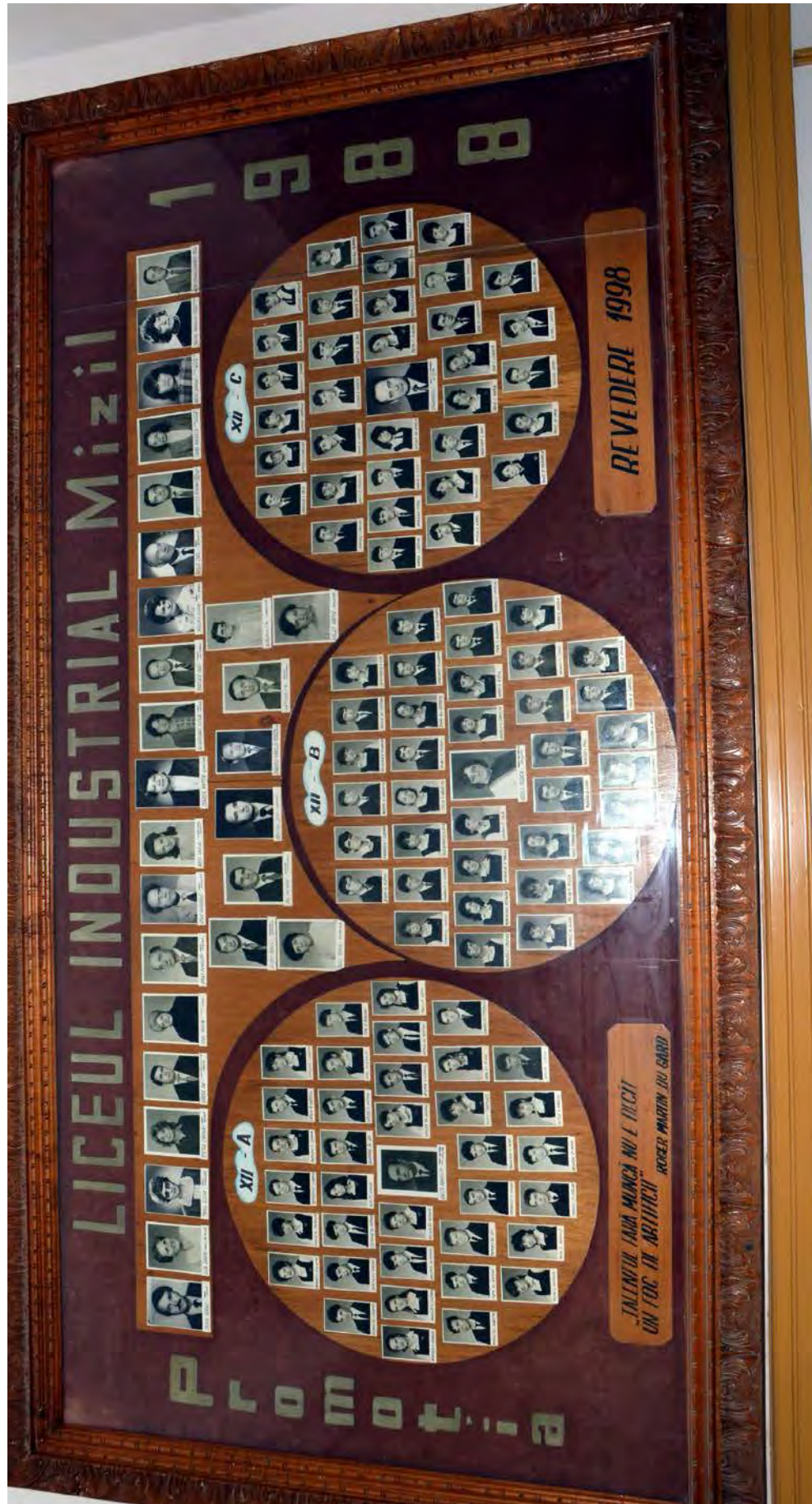

**CLASA
A XIII-A
SERAL**

8852 PROMOTED

**LICEUL
INDUSTRIAL
MIZIL**

„Mai cu seamă în împrejurări grele un popor se simte înclinat a-și întoarce ochii înapoi, ca să vadă ce au făcut generațiunile trecute pentru apărarea patriei, a libertăților ei; ca să se insufle de amintirile mari ale trecutului și să se cunoască îndatorat de a păstra cu sfințenie și de a face să crească depozitul ce i-a lăsat: libertatea, onoarea națională, patria și jertfa pentru mântuirea ei.” (Grigore Tocilescu, Prefață la Manual de istoria românilor pentru școlile secundare de ambe-sexe, București, 1899)

